PIERDUTĂ ÎN IUBIRE

SANDRA BROWN

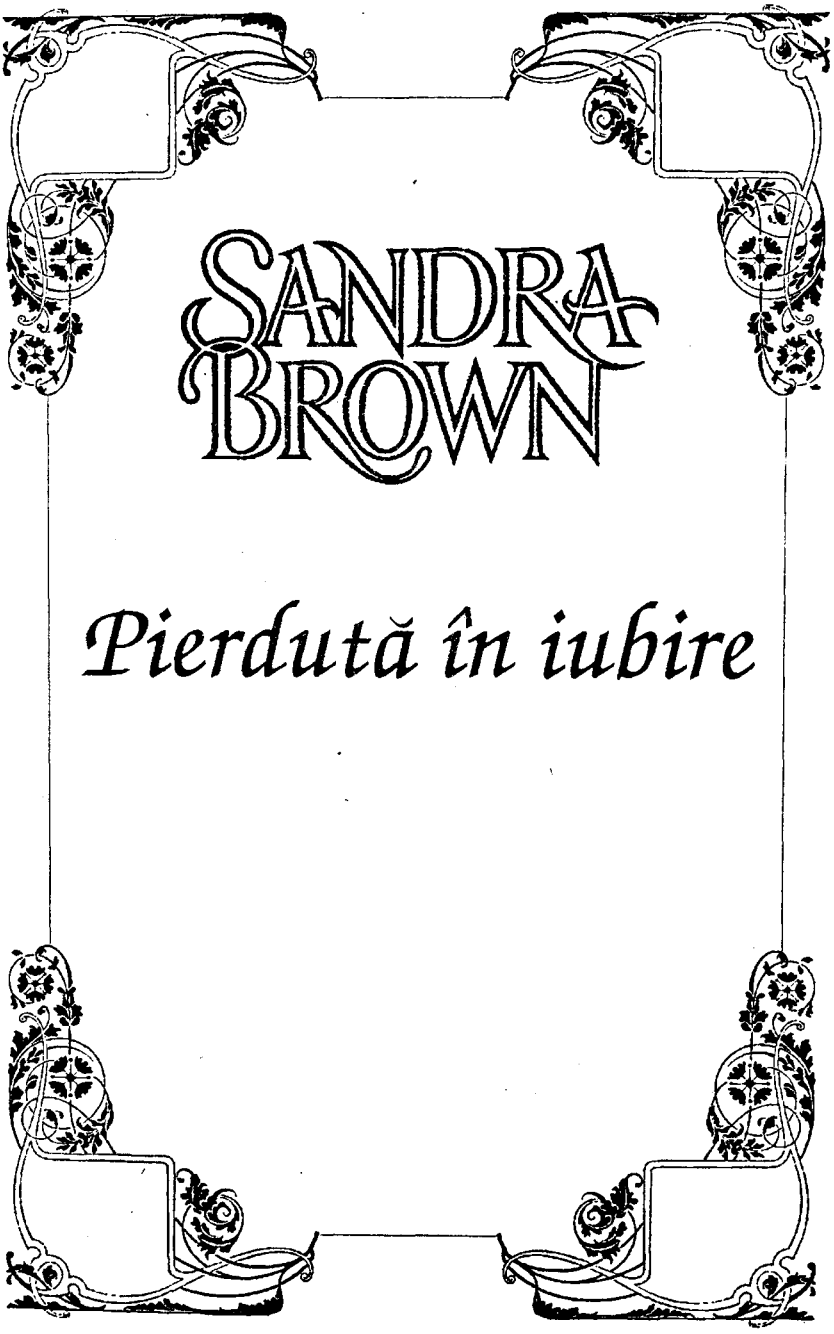

Pierdută în iubire

Capitolul 1

Dacă nu încetau discuţia, avea să urle.

Dar nici gînd să se oprească. Era subiectul care-i frămînta pe toţi, iar şansele de a-l schimba erau infime. Tema fusese dezbătută de-a lungul întregii cine cu friptură înăbuşită. Acel fel de mîncare era rezervat de obicei pentru zilele de duminică, astfel că acum parcă ar fi fost o ocazie sărbătorească, nu tristă.

Sarah se întrecuse pe ea însăşi pregătind mîncarea. Servise chiar şi chifle fierbinţi, pufoase, proaspăt scoase din cuptor, pentru a fi înmuiate în savurosul sos de vită, şi o budincă de casă atît

de bogată, încît răcneau caloriile din ea.

Dar papilele gustative ale lui Jenny puteau fi la fel de bine moarte, atît de puţin se delectase cu delicatesele. Limba părea să i se lipească de cerul gurii la fiecare bucăţică, iar gîtlejul i se răzvrătea împotriva înghiţitului.

Acum, la cafea, pe care Sarah o turna în ceştile de porţelan cu flori de ciuboţica-cucului galbene, continuau să vorbească despre iminenta plecare a lui Hal în America Centrală. Călătoria avea să dureze un interval de timp neprecizat, scoţîndu-l practic în afara legii şi, probabil, punîndu-i viaţa în pericol.

Şi, totuşi, toţi erau emoţionaţi, în special Hal, ai cărui obraji se îmbujoraseră de entuziasm. Ochii săi căprui străluceau nerăbdători.

– E o întreprindere cutremurătoare. Dar, dacă n-ar fi la mijloc curajul acelor biete suflete din Monterico, toate eforturile noastre trecute şi viitoare ar rămîne zadarnice. Onoarea le aparţine lor.

Sarah atinse cu afecţiune obrazul fiului ei mai mic, în timp ce se aşeza la loc, după ce umpluse ceştile tuturor.

– Dar tu ai dat ideea acelei căi ferate subterane ca să-i ajuţi să evadeze. Mie mi se pare minunat. Pur şi simplu minunat. Dar... – şi buza de jos începu să-i tremure – vei avea grijă, nu-i

aşa? Nu vei fi cu-adevărat în pericol?

Hal îi bătu dosul mîinii moi ce i se agăţase de braţ.

– Mamă, ţi-am spus de-o mie de ori că refugiaţii politici ne aşteaptă la graniţa Monterico-ului. Nu facem decît să-i preluăm, să-i escortăm prin Mexic şi...

– Să-i treceţi fraudulos frontiera Statelor Unite, completă sec Cage.

Sarah îi aruncă o privire acră fratelui mai mare al lui Hal.

Obişnuit cu acea desconsiderare, Cage rămase neafectat de privirea mustrătoare a mamei sale. Îşi întinse înainte picioarele în blugi, tolănindu-se în scaun într-un mod care o iritase pe Sarah dintotdeauna. În tinereţea lui, îi criticase atitudinile la masă pînă se învineţise. Predicile ei nu folosiseră niciodată la nimic.

Cage puse picior peste picior, arătîndu-şi ghetele înalte şi privindu-şi fratele pe sub sprîncenele bogate, de culoarea prafului.

– Mă întreb dacă vei mai fi la fel de-nnebunit de zel cînd îţi va trînti patrula de graniţă fundul în puşcărie.

– Dacă nu eşti capabil de-un limbaj mai elegant, fii bun şi pleacă de la masă, se răsti reverendul Bob Hendren.

– Scuze, tată.

Fără umbră de regret, Cage sorbi din cafea.

– Dacă Hal intră în închisoare, continuă pastorul, va fi pentru o cauză nobilă, una în care crede.

– Nu la fel ai spus cînd a trebuit să mă scoţi pe mine pe cauţiune, îi aminti Cage tatălui său.

– Fuseseşi arestat pentru alcoolism.

Cage rînji:

– Cred în beţiile ocazionale.

– Cage, te rog, spuse Sarah, cu un oftat de îndelungată suferinţă. Măcar o dată, încearcă să te porţi frumos.

Jenny îşi privea mîinile. Detesta scenele acelea de familie. Cage putea fi provocator, dar considera că în acea situaţie avea dreptate să indice brutal riscurile implicării lui Hal în respectiva aventură. În plus, chiar şi ea putea să-şi dea seama că dispreţul lui Cage era o reacţie faţă de evidenta preferinţă a părinţilor lui pentru Hal, care se foia stingherit în scaun. Deşi se lăfăia în încuviinţările lui Bob şi ale lui Sarah, favoritismul lor flagrant îl jena şi pe el.

Cage se îmblînzi, ştergîndu-şi zîmbetul afectat de pe faţa frumoasă, dar continuă să discute.

– Mie munca asta din dragoste, misiunea asta a lui Hal, nu mi se pare decît un mod ideal de a-ţi scurta zilele. De ce-şi riscă gîtul într-o republică

bananieră, unde mai întîi trag şi pe urmă te iau la întrebări?

– Ţie ţi-ar fi imposibil să înţelegi motivele lui Hal, replică Bob cu un gest dispreţuitor al mîinii către fiul său mai mare.

Cage se îndreptă în scaun şi-şi rezemă antebraţele pe masă, aplecîndu-se înainte pentru a-şi accentua cuvintele:

– Îi pot înţelege dorinţa de a elibera nişte oameni condamnaţi la moarte, da. Dar nu cred că asta e calea cea mai potrivită.

Nervos, îşi trecu o mînă prin părul blond-închis.

– O cale ferată subterană, escortînd refugiaţi politici prin Mexic, intrare ilegală în Statele Unite, continuă el în derîdere, enumerînd pe degete etapele misiunii lui Hal. Şi cum vor supravieţui, după ce ajung aici, în Texas? Unde vor locui? Ce-or să facă? V-aţi gîndit la case, mîncare, medicamente, haine, locuri de muncă? Nu fiţi atît de naivi, încît să credeţi că toţi îi vor primi cu braţele deschise, numai fiindcă vin dintr-o ţară sfîşiată de frămîntări. Vor fi consideraţi nişte venetici, la fel ca toţi emigranţii clandestini. Şi trataţi ca atare.

– Pe toate astea le lăsăm în voinţa Domnului, spuse cam nesigur Hal.

Fermitatea lui şovăia întotdeauna în faţa prag-

matismului lui Cage. Exact cînd Hal îşi credea vreuna din convingeri de nezdruncinat, Cage i-o zguduia – pînă-n temelii. Întocmai ca un cutremur, argumentele lui Cage căscau fisuri în convingerile pe care pînă atunci Hal le crezuse solide şi indestructibile. Hal se ruga de multe ori şi întotdeauna ajungea la concluzia că Dumnezeu îl folosea pe Cage ca să-l pună la încercare. Sau poate perspicacitatea lui Cage era un dar al diavolului, folosit ca să-l ispitească? Fără-ndoială, părinţii lui ar fi optat pentru a doua teorie.

– Mda, bine, sper că Dumnezeu are mai multă minte decît voi.

– Destul! spuse tăios Bob.

Cage îşi cocoşă umerii şi, proptindu-şi coatele pe masă, duse ceaşca de cafea la gură. Nu folosea mica toartă. Jenny se îndoia că degetul său lung ar fi încăput în îngusta urechiuşă de porţelan. Ţinea ceaşca în căuşul ambelor palme.

Era nelalocul lui în bucătăria casei parohiale. Ferestrele aveau perdele creţe, apretate, pe pardoseală era aşternut linoleum galben, cadrilat, iar într-o vitrină de vase stăteau porţelanuri delicate de mare preţ, folosite numai de sărbători.

Cage făcea ca bucătăria să se comprime pînă cînd confortul ei se transforma în înghesuială. Şi nu s-ar fi putut spune că era nefiresc de muscu-

los sau înalt. Fizic, Cage şi Hal semănau mult. De la distanţă, văzuţi din spate, cei doi fraţi erau aproape identici, atîta doar că fratele mai mare era puţin mai robust decît celălalt. Iar acest volum suplimentar se datora mai mult diferenţelor profesionale decît vreunui capriciu al eredităţii.

Dar asemănările dintre cei doi se sfîrşeau aici. Principala deosebire dintre ei consta în atitudine. Cage avea o prezenţă care făcea ca orice încăpere să pară mai mică în momentul cînd intra el pe uşă. Un *ceva* nedefinit îl înconjura ca o aură, fiindu-i la fel de propriu ca şi pielea intens bronzată.

În casă, era ca un băiat prea mare, forţînd cusăturile hainelor ce nu-i mai veneau bine. În majoritatea încăperilor părea să se înghesuie cu de-a sila, ca şi cum ar fi avut nevoie în jurul lui de spaţii deschise, pămînt şi cer. Stăruia agăţată de el o esenţă a exteriorului, ca şi cum ar fi purtat vîntul în haine şi în păr.

Jenny nu se apropiase niciodată de el îndeajuns ca să afle, dar bănuia că pielea lui Cage mirosea ca razele de soare. Ravagiile ceasurilor lungi petrecute în arşiţă i se vedeau clar pe chip şi mai ales în jurul ochilor căprui-roşcaţi. Ridurile acelea fine ca firele de păr îl făceau să pară mai vîrstnic decît anii lui. Dar, în fond, înghesuise

multă trăire în cei treizeci şi doi de ani pe care-i avea.

Iar în seara aceea, ca întotdeauna cînd apărea Cage, existau toate şansele să se stîrnească discordie, dacă nu chiar război pe faţă. Răutăţile şi nemulţumirile îl urmăreau ca propria-i umbră. Era un animal de pradă, pîndind prin junglă, tulburîndu-i pe paşnicii locuitori, zbîrlind peri, ciufulind pene şi răvăşind nemişcarea, chiar şi atunci cînd nu căuta gîlceavă.

– Eşti sigur că aţi pus la punct toate locurile de întîlnire? întrebă Sarah.

Era deznădăjduită din cauza faptului că fiul ei mai mare îi stricase minunata cină de rămas bun pentru Hal, dar încerca vitejeşte să-şi ignore recalcitrantul băiat şi să restabilească ordinea.

În timp ce Hal relua planurile dé călătorie pentru cel puţin a suta oară, Jenny începu să strîngă discret masa. În timp ce se apleca peste umărul lui Hal ca să-i ia farfuria, acesta o apucă de mînă, i-o strînse şi o ridică la gură, sărutîndu-i dosul palmei, însă fără a se opri o clipă din zelosu-i monolog.

Jenny jinduia să se aplece şi să-i sărute creştetul blond, să i-l strîngă la sîni şi să-l implore să nu plece. Dar, desigur, n-o făcu. O asemenea faptă ar fi fost scandaloasă şi toţi mesenii ar fi

crezut că-şi pierduse minţile de-a binelea.

Îşi stăpîni emoţiile şi termină de dus vasele la chiuvetă. Nimeni nu se oferi s-o ajute. Nici n-o băgau în seamă. Spălatul vaselor după cină era corvoada lui Jenny de cînd locuia la parohie.

Încă mai vorbeau cînd, peste cincisprezece minute, îşi şterse mîinile cu prosopul de vase şi îl agăţă, ordonată, pe cîrligul de lîngă chiuvetă. Se strecură afară pe uşa din spate şi coborî treptele verandei. Traversă curtea spre gardul alb de şipci şi-şi rezemă braţele deasupra.

Era o seară frumoasă, aproape fără vînt, ceea ce însemna o binecuvîntare în vestul Texasului. Doar o urmă de praf mai plutea prin aer. Enorma lună plină părea un abţibild lucios lipit de cineva pe un fundal negru de fetru. Stelele pe care luminile oraşului nu le făceau să pălească erau mari şi apropiate.

Era o noapte în care îndrăgostiţii să se îmbrăţişeze, cuibărindu-se unul într-altul şi şoptindu-şi prostioare romantice. Nu o noapte în care să-şi ia rămas bun. Sau, dacă n-aveau încotro, cuvintele de despărţire trebuiau să fie încărcate de pasiune şi regret, asezonate cu gesturi tandre, nu cu detalii ale itinerariului.

Jenny era neliniştită, ca şi cum ar fi avut o mîncărime pe care n-o putea localiza exact.

Uşa cu plasă scîrţîi, închizîndu-se apoi cu plesnetul uşor al lemnului vechi pe lemn vechi. Jenny se răsuci, pentru a-l vedea pe Cage coborînd cu pas sprinten treptele. Întoarse capul la loc, cînd Cage se opri şi el lîngă gard.

Fără o vorbă, pescui din buzunarul de la piept un pachet de ţigări, îl scutură şi, apucînd una între buze, o trase din capătul învelit în staniol. O aprinse cu o brichetă a cărei flacără îi lumină scurt faţa. Stinse bricheta şi o puse, cu ţigări cu tot, în buzunar, pe cînd trăgea fumul de tutun adînc în plămîni.

– Te omoară astea, spuse Jenny, continuînd să privească drept înainte.

Cage întoarse capul şi o privi tăcut un moment, după care trupul i se răsuci pînă se rezemă cu spatele de gard.

– Încă n-am murit şi m-am apucat de fumat pe la vreo unşpe ani.

Îl privi, zîmbind, dar clătinînd din cap:

– Mare păcat. Gîndeşte-te ce efect au asupra plămînilor. Ar trebui să te laşi.

– Zău? replică el, cu acel rînjet pieziş şi leneş care reuşea întotdeauna fără greş să lovească inimile femeilor – tinere, bătrîne, singure sau măritate. Nu exista nici o femeie în La Bota care să poată rămîne indiferentă la zîmbetul lui Cage Hendren. Unele erau preocupate să analizeze ce în-

semna exact. Majoritatea ştiau. *Sînt mascul, tu eşti femelă şi asta-i tot ce-avem de spus.*

– Da, ar trebui să te laşi. Dar n-ai s-o faci. O aud pe Sarah spunîndu-ţi de ani de zile.

– Numai fiindcă nu-i plac scrumierele pline şi mirosul de tutun rămas în aer. Niciodată nu mi-a cerut să mă las fiindcă şi-ar fi făcut griji pentru sănătatea mea.

În ochii săi chihlimbarii licărea o infimă luminiţă de amărăciune. Cineva mai insensibil decît Jenny n-ar fi observat-o.

– *Eu* îmi fac griji pentru sănătatea ta.

– Ei, nu zău?

– Da.

– Pe baza asta îmi ceri să mă las de fumat?

Ştia că nu făcea decît s-o tachineze, dar acceptă jocul. Îşi ridică puţin bărbia, răspunzînd hotărîtă:

– Da.

Cage aruncă ţigara în praf şi o strivi cu vîrful ghetei.

– Gata. Poftim. M-am lăsat.

Jenny rîse. Habar n-avea ce remarcabil de drăgălaşă era cînd îşi arunca astfel capul pe spate şi izbucnea în rîs. Gîtul i se arcuia graţios, dezvăluindu-i tenul de culoarea mierii. Părul şaten, mătăsos, i se revărsa liber, buclat, pe umeri. Ochii verzi îi scînteiau. Nasul în vînt se încreţea

delicios. Avea un rîs răguşit ca whisky-ul, flagrant de seducător, deşi Jenny nu-şi dădea seama nici o clipă.

Cage, însă, ştia. Trupul său reacţionă faţă de inflexiunile acelea senzuale şi al dracului să fie dacă putea face ceva. Îşi coborî ochii spre buzele fine ca două petale şi spre dinţii sclipitori.

– E prima oară cînd te văd zîmbind în seara asta, spuse el.

Jenny redeveni imediat serioasă.

– Nu prea-mi vine să zîmbesc.

– Fiindcă pleacă Hal?

– Desigur.

– Fiindcă iar a trebuit să amînaţi nunta?

Fata îşi feri capul, începînd să zgîrie cu unghia şipca gardului.

– Sigur, deşi nu asta e important.

– De ce naiba nu e? întrebă dur Cage. Credeam că ziua nunţii e cea mai importantă din viaţa unei femei. Cel puţin, dintr-a unei femei ca tine.

– Este, dar cînd o compar cu misiunea în care pleacă Hal...

Cage bombăni printre dinţi un cuvînt scandalos de obscen, retezîndu-i prompt discursul.

– Şi celelalte dăţi? întrebă el cu bruscheţe.

– Adică amînările celelalte?

– Mhm.

– Hal a trebuit să-şi ia doctoratul. Era important să-şi termine dizertaţia înainte de a ne căsători şi... şi a întemeia o familie.

Conform obiceiului său, Cage o făcea să se bîlbîie ca o idioată. Voia să-i ceară să nu stea prea aproape, dar nu era *atît* de aproape. Părea, numai. Întotdeauna avusese acest efect asupra ei. O făcea să i se taie respiraţia, să sufere uşoare ameţeli. Simţea nevoia să-şi încleştеze strîns mîinile laolaltă, să se menţină intactă, ca şi cum, dacă n-o făcea, s-ar fi putut desface în bucăţi. O neliniştea. Niciodată nu găsise un motiv pentru acest lucru, dar aşa era. Mai cu seamă în acea noapte, cînd nervii îi erau deja întinşi la limită şi stăpînirea de sine atît de atent menţinută se destrămase, îi era greu să înfrunte privirea concentrată a lui Cage. Vedea prea mult.

– Cînd v-aţi început tu şi Hal efectiv şusta? întrebă el pe neaşteptate.

– Şustă?!...

Tonul lui Jenny sugera că acel cuvînt nu făcea parte din vocabularul ei.

– Mda, înţelegi, să ieşiţi. Să umblaţi ţinîndu-vă de mînă. Să vă mozoliţi în parcare. Şuste. Trebuie să fi fost cînd eram eu la Politehnică, fiindcă nu-mi mai amintesc.

– Păi, niciodată n-am *început*. Pur şi simplu... pur şi simplu a... evoluat, cred c-ai spune tu. Stă-

team permanent împreună. Eram consideraţi un cuplu.

– Jenny Fletcher, spuse Cage, încrucişîndu-şi braţele peste pieptul lat şi privind-o neîncrezător, chiar vrei să-mi spui că n-ai mai avut niciodată o şustă cu altcineva?

– Nu pentru că n-aş fi fost invitată! replică ea, în defensivă.

Cage ridică mîinile, în semn de capitulare.

– Ho, fetiţo. Nu băteam apropouri. I-ai fi putut avea pe toţi ţapii tineri din oraş alergînd cu limba scoasă după tine.

– Nu voiam să alerge cu limba scoasă după mine. Sună foarte nedemn.

Roşi atrăgător, iar Cage nu se putu abţine să nu-i mîngîie obrazul cu dosul palmei. Jenny îşi feri capul, lăsîndu-i mîna să cadă pe lîngă trup.

– Cred că un bărbat şi-ar putea pierde demnitatea pentru tine, Jenny, spuse el gînditor, după care continuă într-un stil mai vesel: Dar n-ai vrut să ieşi cu alţi tipi, pentru că i-ai fi fost necredincioasă lui Hal.

– Exact.

– Chiar şi cînd eraţi amîndoi la *Texas Christian?*

– Da.

– Hm.

Cage duse instinctiv mîna la pachetul de ţigări,

îşi aminti şi le îndesă la loc în buzunar. Nu-şi lua ochii de la Jenny nici o clipă.

– Cînd te-a cerut Hal?

– Acum cîţiva ani. Cred că eram în ultimul an la T.C.U.

– Crezi? Nu-ţi mai aminteşti? Cum ai putut uita un moment epocal ca ăsta?

– Nu rîde de mine, Cage.

– N-a *fost* epocal?

– Să ştii că nu-i ca-n filme.

– Ai văzut filme proaste.

Sprîncenele îi săltară în sus şi-n jos, lasciv.

– Ştiu ce gen îţi plac ţie, îi aruncă ea o privire oblică, acuzatoare. Ca alea pe care le proiectează Sammy MacHiggins în camera din spate a sălii de biliard, după orele de program.

Cage încercă să rămînă serios în faţa tonului ei trufaş, renunţă şi-şi lăsă zîmbetul acela orbitor să-i lumineze trăsăturile.

– Sînt invitate şi doamnele. Vii cu mine odată?

– Nu!

– De ce?

– De ce?! Nici moartă n-aş fi prinsă la un film ca alea. Sînt dezgustătoare.

Cage se aplecă înainte, sîcîind-o:

– De unde ştii, dacă n-ai văzut niciodată?

Jenny îi dădu un pumn în umăr, făcîndu-l să se retragă, dar nu fără a inhala parfumul ei îmbă-

tător, de flori. Treptat, surîsul i se şterse într-o expresie sumbră, pe cînd îi cerceta ochii.

– Jenny, cînd te-a cerut Hal de soţie?

– Ţi-am spus, a...

– Unde eraţi? Descrie-mi împrejurările. Ce s-a întîmplat? S-a lăsat într-un genunchi? Era pe bancheta din spate a maşinii? Ziua? Noaptea? În pat? Cînd?

– Încetează! Ţi-am spus că nu-mi mai amintesc.

– Te-a cerut *vreodată?*

Glasul îi era atît de calm, încît Jenny tresări, atentă.

– Ce vrei să spui?

– Şi-a exprimat vreodată intenţiile cu voce tare? „Jenny, te măriţi cu mine?"

Ochii i se desprinseră dintr-ai lui.

– Dintotdeauna am ştiut că urma să ne căsătorim.

– Cine a ştiut dintotdeauna? Tu? Hal? Mama şi tata?

– Da. Toată lumea.

Îi întoarse spatele şi porni înapoi spre casă.

– Trebuie să mă duc să...

Mîna lui caldă şi puternică o cuprinse de talie, oprind-o brusc în loc.

– Spune-i lui Hal să nu plece în călătoria asta prostească.

Jenny se răsuci spre el:

– Ce?

– Ce-ai auzit. Spune-i să stea acasă, unde-i e locul.

– Nu pot.

– Eşti singura pe care s-ar putea s-o asculte. Nu vrei să plece, nu-i aşa? Nu-i aşa? repetă el, cu mai multă tărie, cînd Jenny nu- i răspunse.

– Nu! strigă ea, smulgîndu-şi mîna dintr-a lui. Dar nu pot sta între Hal şi o misiune pe care el simte că i-a impus-o Dumnezeu.

– Te iubeşte?

– Da.

– Şi-l iubeşti şi tu?

– Da.

– Vrei să te măriţi cu el, să aveţi o casă, copii, şi toate farafastîcurile, nu?

– Treaba mea. A lui Hal şi a mea.

– La naiba, nu încerc să-mi bag nasul în viaţa voastră personală. Încerc să-mi împiedic fratele mai mic să nu fie spulberat în bucăţi. Indiferent că-i convine cuiva sau nu, mai sînt membru al familiei ăsteia şi ai să-mi răspunzi.

Furia lui o potoli, dar o şi ruşină, pentru că-l exclusese din problemele familiei, la fel cum făceau atît de des părinţii lui. Dacă stătea să se gîndească bine, ea era străina, nu Cage. Îl privi drept în ochi.

– Sigur că asta vreau, Cage. Am aşteptat ani de zile să mă mărit.

– Atunci e bine, spuse el, mai calm. Pune piciorul în prag. Dă-i un ultimatum. Spune-i că nu vei mai fi aici, cînd se întoarce. Fă-l să înţeleagă ce părere ai despre toată povestea asta.

Jenny clătină din cap:

– E un lucru pe care se simte chemat să-l facă.

– Atunci cheamă-l pe alte căi, Jenny. Mă gîndesc la el tot atît de mult ca tine. Ce naiba, dacă preşedinţii, diplomaţii, mercenarii şi Dumnezeu mai ştie cine nu pot rezolva porcăria aia din America Centrală, cum dracu' se crede Hal în stare s-o rezolve? Se bagă în ceva despre care n-are habar.

– Dumnezeu îl va apăra.

– Nu faci decît să repeţi ceea ce-ai auzit de la el. Cunosc şi eu *Biblia*, Jenny. Mi-a fost băgată cu burghiul în cap. La un moment dat, chiar i-am studiat pe generalii din războiul ebraic. Da, au cîştigat cîteva bătălii miraculoase, dar Hal n-are o armată în urma lui. N-are nici măcar sprijinul guvernului Statelor Unite. Dumnezeu ne-a dat un creier cu care să raţionăm, iar ceea ce face Hal e complet iraţional.

Jenny era de acord cu el din toată inima. Însă

Cage era expert în a răstălmăci cuvintele şi adevărurile pentru a le face să slujească propriilor lui scopuri. În plus, ea trebuia să-i fie loială lui Hal şi cauzei căreia i se devotase el.

– Noapte bună, Cage.

– De cînd locuieşti la noi, Jenny?

Se opri din nou.

– De la paisprezece ani. De aproape doisprezece.

Familia Hendren o adoptase cînd îi muriseră amîndoi părinţii. Într-o zi, cînd Jenny era la şcoală, explodase un boiler în casa lor, care arsese pînă în temelii. Ulterior, şi-a amintit că auzise sirenele pompierilor şi ale ambulanţelor în timpul orei de algebră. Pe-atunci nu ştiuse că era deja prea tîrziu pentru părinţii ei şi sora mai mică, rămasă acasă în ziua aceea cu dureri de gît. Tatăl ei venise în pauza de masă să vadă cum se mai simţea. La căderea serii, Jenny rămăsese singură pe lume, fără nici o avere personală în afara hainelor pe care le purtase la şcoală.

Soţii Fletcher fuseseră prieteni cu pastorul, Bob Hendren, şi soţia lui, Sarah. Întrucît Jenny nu mai avea nici o rudă în viaţă, nu se discutase prea mult despre viitorul ei.

– Ţin minte că am venit acasă de la colegiu, de Ziua Recunoştinţei, şi te-am găsit aici, zise Cage.

Mama transformase camera de cusut într-un dormitor pe măsura unei prinţese. În sfîrşit, o avea pe fiica pe care şi-o dorise dintotdeauna. Mi s-a spus să te tratez ca pe o membră a familiei.

– Părinţii tăi au fost foarte buni cu mine, confirmă Jenny, cu voce mică.

– De-asta nu-i contrazici niciodată?

Se simţi jignită, vizibil.

– Nu ştiu ce vrei să spui!

– A, ba ştii. De doisprezece ani n-ai mai luat singură nici o hotărîre. Te temi să nu te dea afară dacă nu eşti de acord cu ei?

– E ridicol ce spui! exclamă ea, stupefiată.

– Ba nu-i ridicol deloc. E trist, răspunse Cage, repezindu-şi în aer bărbia puternică şi pătrată. Ei au hotărît cu cine ai voie să fii prietenă şi cu cine nu, ce fel de haine să porţi, la ce colegiu să înveţi, chiar şi cu cine urmează să te căsătoreşti. Iar acum, se pare că tot ei vor decide şi cînd va avea loc nunta. Îi vei lăsa să-ţi programeze şi copiii?

– Termină, Cage. Nimic din toate astea nu-i adevărat şi nu vreau să mai ascult. Ai băut?

– Din păcate, nu. Dar tare-aş mai vrea s-o fi făcut.

Se apropie de ea, apucînd-o de braţ.

– Jenny, trezeşte-te. Te sufocă. Eşti femeie, o femeie a dracului de arătoasă. Ce dacă faci ceva

ce nu le convine lor? Nu mai ai paisprezece ani. Nu te pot pedepsi. Să zicem că te-ar da afară, ceea ce nu vor face niciodată, ei, şi? Ai putea merge în altă parte.

– Să fiu o femeie independentă, asta e?

– Cred că ăsta ar fi esenţialul, mda.

– Crezi c-ar trebui să bîntui prin spelunci, ca tine?

– Nu, dar nu cred că e sănătos pentru tine nici să-ţi petreci nouăzeci la sută din viaţă priponită în grupuri de studiu al *Bibliei.*

– Îmi place munca la biserică.

– Cu preţul tuturor celorlalte?

Agitat, îşi trecu degetele prin păr.

– Toată munca pe care o faci la biserică e admirabilă. Nu neg. Dar pur şi simplu nu suport să te văd ofilindu-te ca o domnişoară bătrînă, cu mult înainte de a-ţi fi venit timpul. Îţi iroseşti viaţa.

– Nu-i adevărat. Voi avea o viaţă alături de Hal.

– Nu şi dacă se duce-n America Centrală şi-şi găseşte sfîrşitul pe-acolo!

Îi văzu faţa albindu-se şi-şi îmblînzi poziţia şi tonul.

– Ascultă, îmi pare rău. N-am vrut să ajungem pînă aici.

Jenny îi acceptă scuzele cu eleganţă:

– Hal e adevărata problemă.

– Exact, o apucă el de mîini. Vorbeşte cu el, Jenny.

– Nu-l pot face să se răzgîndească.

– Trebuie să te asculte. Eşti femeia cu care se va însura.

– Nu-mi acorda atît de multă importanţă.

– N-am să te fac răspunzătoare de hotărîrea lui, dacă la asta te referi. Promite-mi doar că încerci să-l convingi să nu se ducă.

Jenny privi spre bucătărie. Prin ferestre, îi văzu pe Hal şi pe părinţii lui stînd în continuare grupaţi în jurul mesei, adînciţi în discuţii.

– Am să-ncerc.

– Bine, îi strînse Cage mîinile, înainte de a i le elibera.

– Sarah a spus că rămîi peste noapte acasă.

Din cine ştie ce motiv, nu voia să afle că ea îi pregătise camera pentru înnoptat, aerisind-o în timpul după-amiezei şi punînd aşternuturi curate pe pat. Dorea să creadă că mama lui îşi dăduse toată osteneala.

– Mda, am promis să fiu aici la marea plecare a lui Hal, mîine dimineaţă. Sper să nu se materializeze niciodată.

– Mă rog, oricum, lui Sarah îi place să mai dormi şi pe-acasă din cînd în cînd.

Cage zîmbi amar şi-i atinse obrazul.

– Of, Jenny. Diplomată mai eşti. Mama a lansat invitaţia, apoi mi-a spus să scot din camera mea toate trofeele de fotbal şi baschet, dacă tot sînt aici. A spus că s-a săturat să şteargă de praf toate nimicurile alea.

Jenny îşi înghiţi un nod de emoţie, simţind că i se înmuia inima pentru Cage. Cu doar cîteva săptămîni în urmă, ea şi Sarah înfăşuraseră în cîrpe curate trofeele sportive ale lui Hal şi le depozitaseră în cutiile din pod. Timp de doisprezece ani, Jenny văzuse clar care era fiul favorit. Dar Cage nu se putea învinui decît pe el însuşi. Alesese un mod de viaţă pe care părinţii lui n-aveau nici o şansă să-l aprobe.

– Noapte bună, Cage.

Deodată, Jenny îşi dori să-l fi putut îmbrăţişa. Adeseori părea să aibă nevoie de o îmbrăţişare, idee ridicolă, dacă stătea să se gîndească la reputaţia lui de armăsar al oraşului. Dar oare dragostea de acel gen era de-ajuns, chiar şi pentru un nebunatic ca Cage?

– 'bună.

Fără tragere de inimă, îl lăsă singur şi intră în casă pe uşa din spate. Hal ridică ochii spre ea şi-i făcu semn cu capul să treacă în spatele scaunului său. Asculta atent ceea ce spunea tatăl lui despre o colectă de fonduri din tot statul pentru ajuto-

rarea refugiaţilor, odată ce ajungeau în Texas.

Jenny, oprindu-se în spatele scaunului lui Hal, îi cuprinse umerii cu braţele şi se aplecă să-i potrivească sub bărbia ei capul.

– Obosită? o întrebă Hal, cînd Bob se opri din vorbit. Soţii Hendren îi priviră zîmbind radioşi, mîndri.

– Puţin.

– Du-te la culcare. Mîine dimineaţă va trebui să te scoli devreme, ca să-mi faci cu mîna.

Jenny oftă şi-şi rezemă fruntea de creştetul lui, nedorind ca bătrînii să-i vadă deznădejdea de pe faţă.

– N-o să am somn.

– Ia un somnifer din acelea pe care mi le-a recomandat mie medicul, îi propuse Sarah. Sînt atît de slabe, încît nu-ţi pot face nici un rău, iar pe mine mă ajută să-mi liniştesc gîndurile suficient ca să adorm.

– Haide, spuse Hal, împingîndu-şi scaunul înapoi, urc şi eu cu tine.

– Noapte bună, Bob, Sarah, îi salută neliniştită Jenny.

– Fiule, nu ne-ai spus numele omului tău de legătură mexican, îi aminti Bob lui Hal.

– Încă nu mă culc. Vin imediat. Într-un minut.

Împreună, Jenny şi Hal urcară scara. În capăt,

tînărul se opri lîngă dormitorul părinţilor lui.

– Vrei somniferul acela?

– Cred că da. Ştiu c-am să mă sucesc şi-am să mă-nvîrtesc toată noaptea.

O lăsă singură şi reveni peste cîteva clipe cu două mici tablete roz în palmă.

– Instrucţiunile de pe flacon spuneau că una sau două. Cred c-ar fi cazul să iei două.

Intrară în camera ei, iar Jenny aprinse veioza de pe noptieră. Cage avea dreptate. De cum se mutase în casa parohială, odaia aceea fusese amenajată ca pentru o prinţesă. Din păcate, Jenny nu prea avusese de ales în privinţa decoraţiunilor.

Chiar şi cu cîţiva ani în urmă, cînd Sarah sugerase că era timpul să facă unele schimbări, detestabilul swiss albastru cu punctişoare fusese înlocuit cu macrameuri albe. Camera era prea juvenilă şi prea înzorzonată pentru gusturile lui Jenny. Dar n-ar fi lezat sentimentele lui Sarah pentru nimic în lume. Spera numai ca, de îndată ce ea şi Hal se căsătoreau, să i se permită să decoreze ea dormitorul conjugal. Niciodată nu se făcuse vreo referire la mutarea într-o casă proprie, fiind de la sine înţeles că, la pensionarea lui Bob, Hal avea să preia parohia.

– Ia-ţi pastilele şi pune pijămăluţa pe tine. Aş-

tept să te învelesc.

Jenny îl lăsă pe Hal în mijlocul camerei şi se strecură în baie, unde făcu aşa cum i se spusese, înghiţind ambele capsule. Dar nu- şi luă pe ea „pijămăluţa". Îmbrăcă o cămaşă de noapte cumpărată pe furiş, în speranţa că urma să aibă o ocazie ca aceasta de a o folosi.

Se privi în oglindă, hotărîtă să treacă la acţiune, aşa cum o provocase Cage. Nu voia ca Hal să plece. Era o misiune periculoasă, nebunească. Şi, chiar dacă n-ar fi fost, iarăşi le ţinea în loc planurile de cununie. Se cădea ca o femeie să suporte aşa ceva?

Jenny avea premoniţia că viitorul ei depindea de noaptea aceea. Trebuia să-l împiedice pe Hal să plece, altminteri viaţa ei avea să se schimbe pentru totdeauna. Trebuia să-şi asume riscul; miza era totul sau nimic. Şi avea să folosească cel mai vechi truc cunoscut de femei pentru a-şi asigura victoria.

Dumnezeu îngăduise noaptea lui Ruth cu Boaz. Poate că şi acesta era un asemenea moment.

Dar Ruth nu avusese o cămaşă de noapte care i se mula pe trupul gol, simţind-o păcătos de lascivă şi de senzuală pe piele. Bretelele subţiri ca nişte corzi de vioară susţineau corsajul ce se decolta adînc între sîni, dezvăluind amplele curbe interioare. Cămaşa de culoarea perlei avea o cro-

ială cochetă, strînsă pe trup, care nu lăsa să scape nici un detaliu al siluetei, pînă la şolduri, unde se înfoia uşor. Tivul evazat i se freca de pulpe pe dinăuntru la fiecare pas.

Se parfumă cu o colonie slabă, mirosind a flori, şi-şi trecu peria prin păr. Un moment, după ce fu gata, închise ochii, încercînd din răsputeri să-şi adune curajul pentru a deschide uşa. Mai întîi dibui după comutator, stingînd lumina, înainte de a reveni în cameră.

– Jenny, nu uita să...

Ceea ce-o fi vrut să spună Hal rămase în mintea lui, de cum o văzu. Era o viziune, atît senzuală cît şi eterică, aşa cum luneca spre uşa camerei cu picioarele desculţe, pentru a o închide şi încuia. Lumina lămpii îi scălda pielea într-o văpaie aurie, profilîndu-i umbrele picioarelor pe cămaşa de noapte subţire la fiecare mişcare.

– Ce-ai... De unde ai... cămaşa asta? se bîlbîi Hal.

– O păstram pentru o ocazie deosebită, răspunse încet Jenny, ajungînd la el; îi puse mîinile pe piept. Cred că a sosit momentul.

Hal rîse stînjenit. Braţele lui o cuprinseră de talie, însă foarte uşor.

– Poate ar fi trebuit s-o ţii pînă după nuntă.

– Şi cînd va fi asta?

Îşi lipi obrazul de deschizătura cămăşii lui de

bumbac. Hal era îmbrăcat de lucru, în blugi.

– De cum mă întorc. Ştii, doar. Ţi-am promis.

– Mi-ai mai promis şi înainte.

– Şi întotdeauna ai fost atît de înţelegătoare, spuse el cu aprindere; buzele i se mişcau prin părul ei, iar mîinile îi mîngîiau spatele. De astă dată, n-am să-mi mai încalc promisiunea. Cînd mă întorc...

– Dar ar putea dura luni de zile.

– Posibil, răspunse el cu amărăciune, înclinîndu-i capul înapoi pentru a-i putea privi faţa. Îmi pare rău.

– Nu vreau să aştept atît de mult, Hal.

– Cum adică?

Jenny mai făcu un pas, potrivindu-şi trupul peste al lui, astfel că-i făcu pupilele ochilor să se contracte, parcă orbite de lumină.

– Iubeşte-mă.

– Te iubesc, Jenny.

– Vreau să zic...

Îşi umezi buzele şi se avîntă.

– Îmbrăţişează-mă. Culcă-te cu mine. Fă dragoste cu mine, în noaptea asta.

– Jenny, gemu el. De ce faci asta?

– Fiindcă sînt disperată.

– Nu la fel de disperată pe cît mă faci pe mine să fiu.

– Nu vreau să pleci.

– Trebuie.

– Te rog, rămîi.

– Am o datorie.

– Însoară-te cu mine, şopti ea, cu buzele lipite de gîtul lui.

– Aşa voi face, cînd se termină totul.

– Am nevoie de o dovadă a iubirii tale.

– O ai.

– Atunci, arată-mi-o. Iubeşte-mă în noaptea asta.

– Nu pot. Nu s-ar cădea.

– Pentru mine, da.

– Pentru nici unul din noi.

– Ne iubim.

– Deci, trebuie să facem sacrificii unul pentru celălalt.

– Nu mă vrei?

În pofida propriei voinţe, Hal o strînse mai tare şi-şi apăsă gura pe gîtul ei.

– Ba da, ba da. Uneori, visez cu ochii deschişi cum va fi să împărţim acelaşi pat şi... Da, te doresc, Jenny.

O sărută. Buzele i se despărţiră peste ale ei, în timp ce o mînă îi cobora în josul curburii şoldului. Jenny răspunse, îndesîndu-se mai aproape, frecîndu-şi coapsa de a lui. Limba lui abia îi atinse interiorul mătăsos şi umed al gurii, înainte ca a ei să iasă, în căutare. Hal gemu din nou.

– Te rog, iubeşte-mă, Hal, îi ceru ea, agăţîndu-i-se de cămaşă. Am nevoie de tine în noaptea asta. Am nevoie să fiu îmbrăţişată şi dezmierdată, asigurată că tot ceea ce avem e real, că te vei întorace.

– Mă voi întoarce.

– Dar nu poţi şti sigur. Vreau să te iubesc înainte de a pleca.

Îi acoperi buzele, faţa şi gîtul cu sărutări repezi, arzătoare. Hal se retrase, dar Jenny nu se mai lăsa oprită. În cele din urmă, o apucă de braţe şi o împinse din faţa lui, sever.

– Jenny, gîndeşte-te!

Se holbă la el, cu gura căscată, ca şi cum ar fi pălmuit-o. Trase hulpavă aer şi înghiţi în sec.

– Nu se poate. Ar contraveni unuia dintre principiile pe care le reprezentăm. Eu plec mîine într-o misiune poruncită de Dumnezeu şi nu te pot lăsa, frumoasă şi dezirabilă cum eşti, să-mi distragi gîndul dintr-acolo. În plus, părinţii mei sînt alături, jos.

Se aplecă şi o sărută cast pe obraz.

– Acum bagă-te în aşternut ca o fetiţă cuminte.

O conduse la pat şi dădu la o parte cuvertura. Jenny se culcă ascultătoare, iar Hal trase cearceaful peste ea, ferindu-se cu îndîrjire să-i privească sînii.

– Ne vedem mîine dimineaţă.

Gura i-o atinse pe a ei, fugar.

– Să ştii că te *iubesc*, Jenny. De-asta nu fac ceea ce-mi ceri.

Şi, după ce stinse lampa, se îndreptă spre uşă, pe care o închise în urma lui, cufundînd camera într-un întuneric desăvîrşit.

Jenny se răsuci pe o parte şi începu să plîngă. Lacrimile, fierbinţi şi sărate, îi şiroiau de pe obraji, pe faţa de pernă. Niciodată nu se mai simţise atît de părăsită, nici chiar cînd îşi pierduse familia. Era singură, mai deznădăjduit de singură decît oricînd în viaţa ei.

Pînă şi dormitorul i se părea străin şi nefamiliar. Dar poate că era efectul somniferelor. Prin întuneric, încercă să distingă forma mobilei şi conturul ferestrelor, însă totul era împăienjenit pe margini. Simţurile îi amorţeau în urma sedativelor luate.

Avea o senzaţie de plutire şi începu să aţipească, dar un nou val de lacrimi îi alungă somnul. Cît de umilitor era! Îşi încălcase propriul cod moral atît de strict. Se oferise omului pe care-l iubea. Hal jurase că o iubea şi el. Dar o respinsese sec şi de-a dreptul!

Chiar dacă dragostea lor nu avea să se împlinească, ar fi putut să se culce lîngă ea, s-o ţină în braţe, să-i ofere vreo dovadă a patimii pe care susţinea că i-o nutrea, să-i dea o fărîmă de amin-

tire de care să se agaţe în lipsa lui.

Refuzul său, însă, fusese total. Cît de jos trebuia să se afle, în ordinea priorităţilor din viaţa lui. Avea lucruri mai importante de făcut decît s-o iubească pe ea şi s-o încurajeze.

Şi, atunci, uşa dormitorului se deschise.

Jenny se întoarse spre zgomotul acela, încercînd să vadă mai clar, prin ochii înlăcrimaţi, dîra de lumină ce spinteca bezna devoratoare. În neaşteptata strălucire se profilă silueta unui bărbat, doar o secundă, înainte de a intra în cameră, închizînd uşa în urma lui.

Jenny se ridică în capul oaselor şi întinse braţele spre el, cu inima tresăltîndu-i, galopînd de fericire.

– Hal! strigă ea bucuroasă.

Capitolul 2

Se apropie de pat şi se aşează pe marginea acestuia. Umbra abia i se distingea printre celelalte din cameră.

– Te-ai întors, te-ai întors, repeta Jenny, apucîndu-i mîinile şi ridicîndu-le la buze; îi acoperi cu sărutări nodurile degetelor. Mi se frînsese inima. Aveam nevoie de tine în noaptea asta. Îmbrăţişează-mă.

Cuvintele i se înecară în suspine, iar braţele lui o încercuiră cu căldură.

– O, da, strînge-mă tare...

– Şşş, şşş...

Mişcarea bruscă de a se ridica în capul oaselor, cele cîteva sunete pe care le scosese îi dereglau coordonarea tot mai scăzută, afectată de calmante. Sleită, îşi lăsă obrazul să cadă în căuşul palmei lui. Degetul său mare o mîngîie pe obraji, ştergîndu-i lacrimile.

– Şşşt.

Cînd lacrimile fură şterse, Jenny îşi îngropă faţa în adîncitura dintre umărul şi gîtul lui.

Îşi înclină capul peste al ei. Barba lui îi freca aspră tîmpla. Cu o curiozitate negîndită, mîna i se ridică peste pieptul său, ca să-i atingă faţa. Îi zgîrie uşor cu unghiile ţepii de pe bărbie, mîngîindu-i involuntar buza cu vîrfurile degetelor.

Îl auzi gîfîind. Părea să se audă de departe, deşi Jenny îi simţi înfierbîntarea trupului. Eliberînd un sunet jos, rostogolit din adîncul pieptului, îi înclină capul pe spate şi-şi coborî gura peste a ei. Braţele lui o strînseră posesiv la piept. Cu capul căzîndu-i pe spate într-un abandon lasciv, Jenny renunţă la ultimele gînduri conştiente, încredinţîndu-se numai senzualităţii instinctelor.

Buzele lui se despărţiră. De astă dată, ezitarea fu scurtă. Trecu o bătaie de inimă, poate două, înainte ca limba să-i sfredelească gingaşele adîncimi ale gurii ei, atingînd locuri tainice, mîngîind nebuneşte.

Jenny scînci, agăţîndu-se de el ameţită. Capul îi vîjîia şi nu ştia dacă intensitatea sărutului sau tranchilizantele îi făceau simţurile să vibreze atît de delicios. Sărutarea continuă, cîştigînd în fervoare cu fiece clipă, pînă crezu că avea să-i sară inima din piept.

Căzuseră oare cearceaful şi pătura? Probabil, fiindcă pielea i se răcori dintr-o dată. Apoi, se încălzi. În timp ce mîna lui... Mîna? Da. Se mişca pe trupul ei. Atingîndu-i sînii. Mîngîind, frămîntînd, netezind.

Îşi simţi capul cufundîndu-se în moliciunea pernei şi-şi dădu seama că o culcase pe pat. Bretelele cămăşii de noapte îi fură ridicate de pe umeri. Geamătul ar fi putut să însemne împotrivire sau îngăduinţă. Nu era sigură. Nu era sigură de nimic, numai de mîinile care-i cutreierau goliciunea, făcînd cunoştinţă cu forma ei, prin atingere. Vîrfurile degetelor îi ştergeau sfîrcurile, iar şi iar, apucînd uşor.

Apoi, căzu victimă senzaţiilor fierbinţi, cuprinzătoare, care o înconjurau, o trăgeau. Gura lui? Da, da, da. Trecerea umedă a limbii lui biciuind-o încet. O mîngîia. Mereu în cerc. Prelung şi lent. Rapid şi uşor.

Vru să-i prindă capul şi să i-l strîngă la piept, dar nu putu. Braţele-i erau grele, neputincioase,

zăcînd pe pat lîngă trup ca şi cum le-ar fi ţinut nişte legături nevăzute. Sîngele îi curgea prin vene ca lava topită, dar nu avea nici energia, nici voinţa de a se mişca.

Îi întîmpină cu bucurie greutatea, cînd se întinse pe pat, parţial acoperind-o, cu limba sondîndu-i interiorul gurii, încet însă, ca un intrus furişat. Era delicios. El era delicios. Cum delicios era şi foşnetul ţesăturii peste sînii ei goi.

Călăuzită de mîinile lui, îşi ridică şoldurile şi-l ajută să-i scoată cămaşa de noapte. Rămase culcată sub el, goală şi vulnerabilă. Dar mîinile care se mişcau erau blînde, tandre, dătătoare de plăceri. Îi atingeau toate locurile, poposind ades, transformînd fiecare mîngîiere în cîte un dar.

Degetul lui mare îi frecă vîrfurile degetelor de la picioare. Sau poate limba să fi fost? Pulpele îi fură strînse uşor. Genunchii. Coapsele. Mîinile o ridicară, o potriviră, pînă simţi cearceafurile răcoroase ale patului sub tălpi.

Fără judecată, îi urma toate îndrumările tacite. Să fi refuzat, să se fi revoltat ar fi fost de neconceput. Era o sclavă a acelui stăpîn seducător, o preoteasă a senzualităţii, o discipolă a dorinţei.

Părul lui îi gîdila plăcut abdomenul, în timp ce capul i se mişca dintr-o parte în alta. Îi ciupi uşor între buze carnea moale, spălînd-o cu limba, su-

gînd-o gingaş.

Iar cînd îşi deschise mîna peste muntele ei, Jenny îşi aplecă la pieptul lui capul, savurînd mîngîierea adoratoare care se rotea încet, freca uşor.

O, da! ţipă voioasă mintea ei. O iubea! O dorea! Îşi dovedi dorinţa începînd să-şi mişte trupul într-un furtunos balet.

Sîcîitoare, degetele iscoditoare îi lăsau pielea alunecoasă, lipită de a lui. Degetul mare prinse a-i aplica o fricţionare care o masa accelerîndu-i respiraţia, făcîndu-i pulsul să bată precum o tobă.

Mai repede. Mai sigur. Mereu învîrtindu-se într-un ritm păgîn. Pînă...

Sufletul păru să i se deschidă şi să elibereze un stol de păsări cîntătoare multicolore, care se împrăştiară într-un iureş de aripi.

Nu era de-ajuns! *Nu m-am săturat,* ţipă sufletul ei, protestînd.

Blugii lui de doc erau aspri, dar nu neplăcut, pe coapsele sale desfăcute. Nasturi. Ţesătură. Apoi... Păr. Piele. Bărbat. Căldură şi forţă netedă. Un vîrf de lance catifelat. Totul, frecîndu-se de ea. Sondînd. Căutîndu-şi perechea. Pînă se contopiră în modul cum erau menite.

Penetraţia fu iute şi sigură.

Auzi ţipătul ascuţit la o clipă după ce simţi durerea ca a unui fier înroşit străpungînd-o, dar

nu-i trecu prin minte că ea scosese acel sunet surprins. Era prea captivată de bărbăţia oţelită încastrată strîns între faldurile primitoare ale trupului ei. Dar nici nu ajunsese să-şi dea seama de splendoarea posesiunii, cînd el începu să se retragă.

– Nu, nu...

Cuvintele reverberară prin încăperile întunecate ale minţii ei şi se întrebă dacă le pronunţase într-adevăr cu voce tare. Era devorată de hotărîrea să nu se sfîrşească, nu încă.

Din proprie iniţiativă, mîinile îi lunecară sub pantalonii lui şi-i apăsară muşchii tari ai feselor cu palmele. Simţi spasmul care-i cutremură trupul, îi auzi geamătul animalic, simţi năvala respiraţiei fierbinţi în ureche, simţi, miraculos, şi mai mult din ăria lui adîncindu-se în ea.

Docilă, maleabilă, îl lăsă s-o adune sub el, s-o poziţioneze confortabil, pentru senzaţia maximă. Sărutările îi plouau de-a valma pe gît, pe faţă, pe sîni, lăsîndu-i pe piele impresiuni înţepătoare.

Tot trupul ei răspundea miriadelor de senzaţii ce se răzvrăteau pe dinăuntru-i. Părea captivă în ritmul care le legăna trupurile împreună, în perfectă armonie. Apoi, arcul care se încordase tot mai strîns şi mai strîns în mijlocul ei se eliberă dintr-o dată la loc. Coapse, mîini, pîntece, sîni re-

plicară într-un stil fizic de dincolo de timp, care sorbea din el viaţa.

Trupul de deasupra ei se încordă. Simţi în pereţii uterului fiecare nepreţuită erupţie a dragostei lui. Pînă cînd nu mai rămase decît deplina lui apăsare, continuînd s-o umple.

Sătul, dar egoist, trupul i se strînse în jurul lui ca un pumn mătăsos. Aproape adormise cînd în sfîrşit o eliberă, se rostogoli într-o parte şi o cuibări lîngă el. Jenny se ghemui lîngă făptura lui solidă, strîngîndu-i în pumn un capăt al cămăşii umezite. Fu îmbrăţişată de o pace şi o senzaţie de apartenenţă pe care nicicînd nu le mai cunoscuse.

Încă ameţită, încă în transă, încă tulburată de experienţa pe care o trăise, zîmbea cînd o fură un somn fără vise.

Se trezi devreme. Se trezi singură. La un moment dat, în timpul nopţii, Hal plecase de lîngă ea. Era de înţeles şi îl iertă, deşi ar fi fost minunat să se deştepte în braţele lui. Dar soţii Hendren n-ar fi aprobat niciodată ceea ce se întîmplase în timpul nopţii trecute. Jenny, la fel de mult ca Hal, voia

să-i protejeze de a afla.

Auzi paşi pe palierul scării şi conversaţii şoptite, care răzbăteau prin culoarele vechii case. Simţi miros de cafea în clocot. Se desfăşurau pregătirile pentru plecarea lui Hal. Se părea că încă nu vorbise cu părinţii lui.

Cele din noaptea trecută schimbau totul. Acum avea să aştepte căsătoria cu tot atîta nerăbdare ca ea. Se agăţă de amintirea nepreţuită a dragostei lor şi nu găsi nici o undă de ruşine, chiar dacă se folosise de asta ca să-l reţină pe loc.

Locul lui era acolo, cu ea. Avea să continue ca pastor asociat, pînă cînd tatăl lui se retrăgea, lăsîndu-i lui întreaga parohie. Jenny avea antrenamentul pentru a deveni preoteasă. Cu siguranţă, acum Hal putea înţelege că aceasta era voinţa lui Dumnezeu pentru ei.

Dar cum aveau să reacţioneze soţii Hendren faţă de schimbarea planurilor lui?

Nevrînd să-l lase să înfrunte singur situaţia, azvîrli pătura în lături, aproape surprinsă să se descopere goală. O, da, îi *scosese* cămaşa de noapte, nu? Şi înnebunit de-a binelea, îşi aminti ea, cu un zîmbet obraznic.

Roşi intens, cînd intră în baie şi deschise robinetele duşului. Nu arăta cu nimic schimbată, deşi la o inspecţie mai atentă văzu că avea pe sîni

julituri roşii de la ţepii bărbii.

Totuşi, îi lăsase o amprentă de neşters. Cînd stătea să se gîndească, încă mai simţea greutatea binevenită a trupului său peste ea, încă îi mai simţea mişcările suple-ale muşchilor sub mîini, încă-i mai auzea gemetele de împlinire. Fu ruşinată şi înfiorată, cînd trupul ei reacţionă la amintiri.

Se îmbrăcă în grabă şi coborî la parter, dornică să-l vadă pe Hal. Cînd ajunse în bucătărie, inima-i bătea de nerăbdare. Cu răsuflarea tăiată, şovăi în prag, observînd tabloul.

Soţii Hendren, aşezaţi la masa de micul dejun, stăteau într-o atitudine de rugăciune. Era acolo şi Cage, cu spatele rezemat de spătarul scaunului de stinghii. Îşi ţinea capul aplecat, dar privea meditativ în ceaşca de cafea, pe are şi-o pusese în echilibru pe catarama curelei.

Unde era Hal? Cu siguranţă, nu mai dormea încă.

Bob pronunţă „amin"-ul şi înălţă capul. O zări pe Jenny.

– Unde-i Hal? întrebă ea.

Tăcuţi, toţi trei o priviră. Jenny simţi că se strîngea ceva negru, ca norii de furtună apropiindu-se dinspre un orizont ameninţător.

– A şi plecat, Jenny, spuse cu blîndeţe Bob.

Se ridică, îşi împinse scaunul înapoi şi făcu un

pas spre ea.

Fata se retrase puţin, ca şi cum ar fi vrut s-o ameninţe. Întunecimea tot mai densă o înăbuşea. Nu mai putea să respire. Toată culoarea i se scursese din obraji.

– Nu se poate.

Cuvintele răsunară abia auzite.

– Nu şi-a luat rămas bun de la mine.

– N-a vrut să te supună încă unei scene sfîşietoare de despărţire, răspunse Bob. S-a gîndit că va fi mai uşor aşa.

Nu se întîmpla cu adevărat. Derulase scena în minte. Hal avea să fie electrizat din prima clipă cînd o vedea. Îşi imaginase cum se uitau unul în ochii celuilalt, doi îndrăgostiţi împărtăşind cunoaşterea unui fapt minunat, secret pentru restul lumii.

El, însă, plecase, şi nu vedea decît trei chipuri privind-o, două cu milă, iar al lui Cage cu o remarcabilă lipsă de emoţie.

– Nu vă cred! strigă.

Se repezi prin bucătărie, aproape împiedicîndu-se de un scaun, înainte de a-l împinge în lături şi a năvăli afară pe uşa din spate. Curtea era pustie. Pe stradă nu se vedea nici o maşină.

Hal plecase.

Adevărul o izbi cu putere. Îi venea să verse. Îi venea să se prăbuşească la pămînt şi să lo-

veascã solul tare cu pumnii. Îi venea să urle. Era sufocată de dezamăgire.

Dar la ce se aşteptase? Hal nu fusese niciodată demonstrativ, în privinţa afecţiunii sale pentru ea. Acum, la lumina zilei, îşi dădu seama cît de fantezist gîndise. Nu-i promisese că n-avea să plece. Pecetluise înţelegerea iubirii lor printr-o expresie fizică a acesteia. Era lucrul pe care i-l ceruse. Ar fi fost nerealist să aştepte mai mult. Şi era tipic pentru el să o cruţe de umilinţa de a-i cere să nu plece. Dorise să evite o asemenea situaţie, spre binele amîndurora.

Atunci, de ce se simţea părăsită? Abandonată. Uitată. Refuzată şi respinsă.

Şi turbată de furie.

Turbată de-a binelea, de o mînie feroce. Cum o putuse părăsi astfel? *Cum?* Cum, cînd ea regretase că nu putuseră nici măcar să încheie noaptea unul în braţele celuilalt?

Jenny se opri pe trotuarul crăpat, privind strada pustie. Cum putuse s-o părăsească atît de nepăsător, fără un cuvînt de bun-rămas măcar? Atît de importantă era pentru el? Dacă o iubea... Acest gînd îi opri brusc mintea în loc. O *iubea?* Cu adevărat? Îl iubea şi ea aşa cum ar fi trebuit? Sau se întîmpla ceea ce sugerase Cage aseară? Oare ea şi Hal nu făcuseră decît să se înscrie în

relaţia pe care o aşteptau toţi de la ei, convenabilă pentru ea fiindcă era sigură şi avantajoasă pentru el deoarece nu-i solicita timp în afara îndatoririlor sale preoţeşti?

Ce gînd amar!

Făcu un efort să-l alunge. De ce nu putea rămîne cu fericirea în care se desfătase noaptea, în urma dragostei lor?

Dar ambiguităţile nu se lăsau măturate sub covor. Rămîneau acolo, la suprafaţa minţii, şi-şi dădu seama că, înainte de a se întoarce Hal acasă, trebuia să ajungă la unele concluzii. Ar fi fost o nechibzuinţă să înceapă o căsnicie nutrind asemenea îndoieli. Uniunea trupurilor lor fusese superbă, dar ştia că nu era cea mai solidă fundaţie pe care să-şi întemeieze un mariaj. Şi fusese toropită de sedativ. Poate că-şi amintea dragostea mai zguduitoare decît fusese de fapt. Poate că nu fusese decît un vis erotic, provocat de somnifere.

Răsucindu-se pe călcîie să revină în casă, aproape că se ciocni de Cage, care venise în spatele ei atît de tăcut, încît nici nu-şi dăduse seama de prezenţa lui acolo.

Aproape că se clătină sub impactul privirii lui.

O studia de sub sprîncenele groase, blond-nisipii. Ochii săi căprui-aurii erau neabătuţi, fără a

clipi, ca ai unei feline uriaşe. Stătea nemişcat, complet încremenit, pînă cînd un colţ al gurii i se ridică involuntar.

Jenny atribui acest gest cu tîlc regretului şi remuşcării. Îi părea rău pentru ea fiindcă nu reuşise să-l convingă pe Hal să rămînă acasă? Aşa aveau s-o vadă toţi cei din oraş, ca pe o iubită abandonată jalnic, ofilindu-se în aşteptarea bărbatului a cărui viaţă de muncă era mai importantă pentru ea?

Iritată de acest gînd, îşi smulse ochii dinspre privirea lui Cage, îşi îndreptă umerii şi încercă să-l ocolească. Cage făcu un pas lateral, tăindu-i calea.

– Te simţi bine, Jenny?

Sprîncenele i se coborîseră peste ochi, în formă de V. Ridurile de la colţuri erau mai adîncite. Bărbia părea tare ca granitul.

– Bineînţeles, răspunse ea însufleţită, cu un enorm zîmbet fals. De ce n-aş fi?

Cage ridică din umeri.

– Hal a plecat fără să-şi ia rămas bun de la tine. S-a dus.

– Dar se va întoarce. Şi avea tot dreptul să plece aşa, să se despartă cît mai simplu de mine. N-aş fi suportat un rămas-bun prelungit.

Se întrebă dacă declaraţiile sunau la fel de

false în auzul lui, ca şi într-al ei.

– Ai vorbit cu el aseară?

– Da.

– Şi? o iscodi Cage.

Zîmbetul îi şovăi, iar ochii i se ascunseră sub puterea privirii lui pătrunzătoare.

– *Şi* m-a făcut să accept mult mai uşor situaţia. Vrea să ne căsătorim de îndată ce se va întoarce.

Nu era tocmai o minciună. Nici adevărul adevărat nu era, iar ochii cercetători ai lui Cage îi dădură de înţeles că nu se lăsa convins. Trecu pe lîngă el, grăbită:

– Ai luat micul dejun? Îţi pregătesc ceva. Două ouă uşor rumenite?

Zîmbi, încîntat:

– Mai ţii minte cum îmi plac?

– Sigur.

Îi deschise uşa cu plasă, stînd dreaptă şi lipindu-se de toc cînd Cage se strecură prin faţa ei. În momentul cînd trupul lui i-l atinse scurt pe-al său, toate celulele i se aprinseră. Sînii se inflamară ca două vîrfuri rigide. Coapsele o furnicară, înfierbîntate. Inima i se opri în piept.

Jenny rămase stupefiată. Se repezi să-şi ascundă agitaţia, preparînd în grabă micul dejun al lui Cage. Mîinile îi tremurau atît de tare, încît abia şi le putea controla şi, imediat ce puse farfuria cu

mîncare pe masă în faţa lui, fugi în camera sa.

Acum, cînd trupului ei somnolent i se trezise conştiinţa sexuală, nu părea dispus să mai adoarmă la loc.

Dar, Doamne, nu avea nici un pic de discernămînt? Nici o discriminare? Avea să reacţioneze faţă de fiecare bărbat cu care intra în contact?

Gîndul o străbătu cu un val de jenă. Cu toate acestea, se dezbrăcă, se tîrî în aşternut şi-şi strînse genunchii la piept. Lăsă evenimentele nopţii trecute să-i defileze iarăşi prin minte, desfătîndu-se cu senzaţiile care încă se mai vălureau prin ea ca nişte unde de şoc.

Conţinutul de culoarea chihlimbarului închis din cupa pîntecoasă nu alina cu nimic vinovăţia lui Cage, dar îi reţinea atenţia la maximum.

Trei sticle cu gît lung stăteau aliniate în ordine pe placa lustruită a mesei. Erau goale. Trecuse la *Jack Daniel's* cu vreo oră în urmă, dar culpabilitatea care-i otrăvea organismul refuza să se dilueze, chiar şi în cantităţile de alcool aproape ucigătoare.

O violase pe Jenny.

Nu avea nici un rost să folosească eufemisme pentru a încerca să-şi tocească muchiile vinovăţiei. Putea spune că făcuse dragoste cu ea, că o iniţiase în ritualurile iubirii sexuale, că o deflorase. Dar, indiferent cum jongla conştiinţa lui cu semantica, o violase. Nu fusese o siluire brutală, dar Jenny, fără voia ei, nu fusese în situaţia de a-şi da consimţământul. Fusese un viol de cea mai joasă speţă.

Mai trase o duşcă de whisky tare. Îi arse esofagul pînă în stomac. Îşi dorea să se poată îmbăta îndeajuns ca să vomeze. Poate că asta l-ar fi curăţat.

Pe cine naiba încerca să păcălească? Nimic n-avea să-l purifice de fapta aceea. Nu se simţise vinovat de nimic, de ani de zile. Acum, îl copleşea vinovăţia. Şi ce dracu' ar fi putut face?

Să-i spună? Să mărturisească?

„A, à propos, Jenny, în legătură cu noaptea aia, ştii, noaptea cînd a plecat Hal şi ai făcut dragoste cu el? Mda, ei bine, ăla n-a fost el. Eu am fost."

Înjură sălbatic şi goli paharul dintr-o înghiţitură. Îşi putea închipui faţa ei, faţa ei dragă, nespus de dragă, descompunîndu- se sub ochii lui. Ar fi fost oripilată. Faptul de a şti că se culcase cu el probabil că ar fi aruncat-o într-o stare catatonică din

care n-avea să-şi mai revină niciodată. Cel mai notoriu fustangiu din vestul Texasului o sedusese pe dulcea Jenny Fletcher.

Nu, nu-i putea spune.

Mai făcuse el fapte rele şi-nainte, dar de data asta se coborîse la o josnicie definitivă. Îi plăcea reputaţia de bărbat dat dracului. Din ea trăia, se străduia să şi-o menţină vie, le-o tot amintea oamenilor, ca nu cumva să creadă că durul Cage Hendren se moleşea cu trecerea anilor. Ba chiar îşi revendicase unele lucruri pe care nu le făcuse. Lăsa zîmbetul acela încet şi leneş să răspundă în locul lui alegaţiilor, iar amicii trăgeau singuri concluziile dacă ultimul zvon era întemeiat sau nu.

Dar asta...

Făcîndu-i semn barmanului, Cage deveni conştient de mediul înconjurător. Era deprimant de familiar. Fumul de tutun înceţoşa atmosfera închisă, sufocantă, cu miros de bere, a tavernei. Becurile de neon roşii şi albastre făcînd reclamă diverselor mărci de bere clipeau pe pereţi ca nişte spiriduşi fosforescenţi ascunşi în lambriuri. O ghirlandă tristă de poleială aurie, rămasă de la ultimul Crăciun, atîrna sub o lustră în formă de roată de căruţă. Un păianjen îşi durase casa între spiţe. Waylon Jennings se tînguia după un amor pierdut, în tonomatul din colţ.

Era lacrimogen. Era siropos. Era la el acasă.

– Mulţumesc, Bert, spuse Cage laconic, cînd barmanul îi puse în faţă încă un pahar de whisky.

– O zi grea?

„O săptămînă grea", răspunse Cage în sinea lui. Trăia cu acel păcat de o săptămînă, dar vinovăţia devorantă nu slăbise. Avea colţii la fel de ascuţiţi ca oricînd, rozîndu-şi drum prin sufletul lui. Suflet? Avusese el vreodată suflet?

Bert se aplecă peste masă şi mută sticlele goale de bere pe o tavă.

– Auzii ceva ce te-ar putea interesa.

– Mda? Despre ce?

Pe partea din afară a cupei stătea prins un strop de apă. Îi amintea de lacrimile lui Jenny. Îl şterse cu degetul mare.

– Despre parcela aia de pămînt, la vest de *mesa*.

În ciuda proastei dispoziţii, interesul lui Cage se trezi pe dată.

– Ferma bătrînului Parson?

– Mhm. Auzii că rudele-s gata să vorbească de bani cu oricine e interesat.

Cage îi adresă lui Bert o zîmbet demn de o reclamă la pastă de dinţi şi un bacşiş de zece dolari.

– Mulţam, amice.

Bert îi zîmbi la rîndu-i şi se cărăbăni. Cage era un favorit de-al lui şi se bucura să-l îndatoreze.

Cage Hendren era, indiscutabil, unul dintre cei mai vicleni vulpoi din zonă. Mirosea petrolul, părea să ştie instinctiv unde se găsea. A, învăţase la Politehnică şi-şi luase o diplomă în geologie ca să oficializeze totul şi să inspire încredere. Dar avea flerul de a simţi unde se afla substanţa, un fler care nu se putea învăţa din cărţi. Sfredelise cîteva puţuri seci, dar numai cîteva. Destul de puţine ca să-i cîştige respectul oamenilor ce lucrau în domeniu de mai mulţi ani decît cei trăiţi de Cage pe lume.

Ani de zile încercase să concesioneze drepturile minerale pe pămîntul lui Parson. Bătrîna pereche murise la interval de cîteva luni, dar copiii se împotriviseră, declarînd că nu doreau ca pămînturile familiei să fie profanate de sonde. Acesta era un subterfugiu, desigur, iar Cage ştia. Rezistaseră cît timp urcase preţul. A doua zi, avea să-i facă o vizită executorului testamentar al proprietăţii.

– Ura, Cage.

Se adîncise atît de mult în gînduri, încît nu văzuse femeia pînă nu se furişase spre masa lui, cu acel prilej reuşind să-i înghiontească umărul cu şoldul. Ridică o privire vizibil dezinteresată.

– Salut, Didi. Cum merge treaba?

Fără o vorbă, femeia depuse o cheie pe suprafaţa lustruită a măsuţei rotunde, o acoperi cu perniţa degetului arătător şi o împinse spre Cage.

– Sonny şi cu mine am rupt-o în sfîrşit.

– Pe bune?

Căsnicia lui Didi cu Sonny era pe butuci de luni de zile. Nici unul nu-şi respecta jurămintele şi mai ales pe cel privitor la fidelitate. Mai făcuse ea gesturi de invitaţie spre Cage şi-nainte, dar acesta păstrase distanţa. Nu avea multe scrupule, însă îi era credincios unuia: niciodată cu o femeie măritată. Ceva dinăuntrul lui încă mai credea în sanct itatea căsniciei, în pofida tuturor, şi nu voia să fie niciodată răspunzător de a fi contribuit la destrămarea unui mariaj.

– M-hm. Pe bune, nici vorbă. Acum sînt femeie fără obligaţii, Cage.

Îi zîmbi. Dacă şi-ar fi lins buzele, ar fi imitat perfect o pisică satisfăcută, care tocmai linsese un castron cu smîntînă. Silueta ei generoasă era turnată într-o pereche de jeanşi cu etichetă *Neiman-Marcus* şi un pulover decoltat. Aplecîndu-se, îi oferi o vedere nestînjenită a brazdei adînci dintre sîni.

În loc să-i incite dorinţa, îi dădu senzaţia că avea nevoie de o baie.

Jenny. Jenny. Jenny. Atît de curată. Trupul ei,

de o feminitate aşa de pură, nu umflată, nu concupiscentă, nu voluptuoasă, doar feminitate pur şi simplu.

La naiba!

În sinea lui, îşi revizui atitudinea, deşi încă mai stătea prăvălit pe scaun, învîrtind nonşalant fundul paharului pe masă.

Didi îi trase o unghie lungă în josul braţului.

– Mai vorbim, Cage, spuse ea cu seducătoare certitudine, în timp ce se îndepărta unduitor.

Un colţ al gurii lui Cage se arcui sardonic. Găsise el vreodată atrăgătoare o invitaţie atît de îndrăzneaţă? Agresivitatea lui Didi era aproape rizibilă.

Jenny nici măcar nu ştia că era sexy. Emana un parfum atît de subtil. În comparaţie cu ea, colonia intensă a lui Didi stăruia în urmă-i dezgustător.

Vocea lui Jenny avea o sufocare nervoasă, o voce pe care Cage o găsea de departe mai sexy decît forsul afectat al lui Didi. Iar mîngîierile amatoriceşti ale lui Jenny îl stîrniseră mai mult decît preludiile calculate pe care le practicase oricare dintre fostele lui amante.

Izgonind decorul cîrpit din faţa lui, îşi lăsă mintea să revină la dormitorul inocent care ar fi trebuit să aparţină unui copil, nu unei femei ce purta cămăşi de noapte din mătase. Şi *fusese* mătase.

Simţul lui tactil era deprins cu senzaţia fără egal a mătăsii pe un trup de femeie. Pielea lui Jenny, însă, fusese aproape la fel de fină. Şi părul ei. Şi...

Virginitatea ei îi produsese un şoc. Cu siguranţă, cu *siguranţă,* fratele său nu era chiar un sfînt. Cum putuse Hal, cum ar fi putut orice bărbat, să trăiască în aceeaşi casă cu Jenny, atîţia ani, fără să facă dragoste cu ea?

Oare el şi fratele său erau atît de diferiţi? Nu erau înzestraţi la fel? Ba sigur că erau. Nu era nimic în neregulă cu fizicul lui Hal. Cage fu nevoit să-i admire moralitatea neabătută, deşi nu-şi putea imagina un om capabil să-şi impună sieşi un cod etic atît de rigid.

Jenny n-o făcuse, nu?

Fusese dispusă să i se dăruiască lui Hal în noaptea dinaintea plecării. Ce fraier fusese să nu accepte acel dar nepreţuit. Cage detesta să se gîndească la fratele său în asemenea termeni dispreţuitori, dar aşa simţea acum. Nu-şi dăduse Hal seama ce sacrificiu făcuse Jenny pentru el? În momentul cînd întîlnise firava barieră a virginităţii ei, Cage înţelesese.

Dumnezeule din ceruri, mai cunoscuse vreodată un asemenea extaz ca atunci cînd se potrivise în ea? Mai auzise vreun sunet atît de dulce ca micile suspine din gîtlejul ei, cînd o cucerise pasiunea?

Niciodată. Niciodată nu se mai simţise atît de bine.

Dar, în fond, nici o altă femeie nu era Jenny. Ea era cea inaccesibilă. Cea interzisă şi aflată în afara hotarelor. Dincolo chiar de orizonturile lui peste măsură de largi.

O ştiuse de ani de zile. La fel cum ştiuse că-i aparţinea lui Hal. Era de la sine înţeles. Cu ani în urmă, Cage trebuise să se împace cu situaţia. Putea avea orice femeie dorea. Cu excepţia celei pe care o dorea cu adevărat. Jenny.

Era putred pînă în măduva oaselor. Bun de nimic. Puţin îi păsa de cineva sau de ceva. Asta spuneau oamenii despre el şi în mare măsură aveau dreptate. Dar ţinuse suficient la Jenny şi la Hal ca să nu le distrugă vieţile cu amestecul lui.

Îşi păstrase bine secretul. Nu ştia nimeni. Nimeni n-ar fi ghicit măcar. Şi cu atît mai puţin ea. Habar n-avea că, de fiecare dată cînd se afla în apropierea ei, îl chinuia dorinţa de a o atinge. Nu sexual. Doar s-o atingă.

Afecţiunea lui Jenny pentru el era pur fraternă. Şi, totuşi, simţise mereu că se şi temea de el. O stingherea, lucru care de multe ori îi frînsese inima. Desigur, frica ei era justificată. Avea o reputaţie scandaloasă şi orice femeie care-şi preţuia bunul renume rămînea departe de el, ca şi cum sexualitatea lui ar fi fost contagioasă şi te-

mută precum lepra.

Dar se întrebase adeseori ce s-ar fi întîmplat dacă Jenny ar fi venit mai devreme în familia lor. Dacă el n-ar fi fost plecat la colegiu, dacă n-ar fi fost deja cunoscut ca un bărbat fără egal de dat dracului, dacă ar fi avut timp să-şi formeze o relaţie, oare Jenny s-ar fi apropiat de el, în locul lui Hal?

Era fantezia lui favorită să creadă acest lucru. Fiindcă simţea că, dincolo de reţinerea lui Jenny, trăia un spirit liber, jinduind să fie declanşat, o femeie senzuală şi sexuală, prinsă într-o invizibilă cuşcă a circumspecţiei. Dacă-i dăruia libertatea, ce s-ar fi întîmplat?

Poate dorea să fie salvată. Poate lansa apeluri tacite să fie eliberată, apeluri cărora nici un alt bărbat nu le răspunsese. Poate...

Te amăgeşti, dom'le. N-ar vrea ea să-şi încurce viaţa cu a ta, în nici o împrejurare.

Îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică, trîntind furios o grămadă de bancnote pe masă. Cu acel prilej, însă, mîna i se opri, căci îi venise o idee.

Doar dacă nu-ţi schimbi viaţa.

Nu intrase în dormitor, în noaptea aceea, cu intenţia de a face ceea ce făcuse. O auzise plîngînd şi ştiuse că apelul ei către Hal dăduse greş. Avea inima frîntă şi nu urmărise decît s-o consoleze.

Jenny, însă, îl confundase cu Hal şi, ca un val rostogolindu-se pe ţărm, se simţise atras irezistibil de ea. Străbătuse odaia întunecată spre patul ei, spunîndu-şi că din clipă-n clipă avea să fie identificat.

O atinsese. Îi simţise disperarea din glas. Înţelesese deznădejdea tînjirii după o dragoste pe care n-o primea. Răspunsese rugăminţii şi o îmbrăţişase. Şi, odată ce o sărutase şi simţise reacţia caldă a trupului ei sub mîini, nu mai avusese cale de întoarcere.

Ceea ce făcuse era de neiertat. Însă ceea ce avea să facă era aproape la fel de rău. Urma să încerce a i-o răpi fratelui său.

Acum, cînd o avusese, nu mai putea renunţa la ea. Nici dacă i s-ar fi căscat iadul sub picioare, înghiţindu-l. N-avea să-i mai lase spiritul să fie înăbuşit de familia lui. Hal primise o ocazie fără pereche de a-i cuceri pentru totdeauna dragostea, dar o refuzase. Cage n-avea de gînd să stea pe tuşă, privind cum dorul de pe faţa ei se transforma pînă la urmă în înfrîngere, cum vitalitatea îi devenea resemnare şi cum toată însufleţirea îi era sufocată într-o crisalidă de bună cuviinţă.

Avea cîteva luni în care s-o cîştige, înainte de întoarcerea lui Hal, şi, pe toţi sfinţii, asta avea să facă.

– Didi.

Femeia stătea cuibărită într-un separeu întunecat, cu un händrălău care-i vîrîse mîna sub pulover şi limba în ureche. Nemulţumită de întrerupere, se desprinse.

– Ai uitat ceva, spuse Cage, aruncînd cheia spre masa lor.

Didi n-o prinsé, lăsînd-o să sune zgomotos pe masă. O înhăţă, privindu-l pe Cage fără expresie.

– Asta pentru ce-i?

– N-am s-o folosesc.

– Canalie, sîsîi ea veninos.

– Nici n-am zis altfel, replică nepăsător Cage, în timp ce deschidea uşa tavernei.

– Auzi, băiatu', strigă bărbatul necioplit după el, nu-ţi permit să-i vorbeşti lu' doamna...

– Ia mai lasă-n încolo, iubiţei, gînguri Didi, plimbîndu-şi o mînă peste cămaşa lui. Şi continuară de unde rămăseseră.

Cage ieşi în răcoarea serii, inspirînd adînc pentru a-şi limpezi capul de aburii alcoolului şi de mirosul din circiumă. Aşezîndu-se la volanul maşinii sale *Corvette Stingray '63* cu ferestre la jumătate, ambală motorul într-un mîrîit surd şi demară în noapte.

Automobilul clasic restaurat făcea obiectul invidiei tuturor bărbaţilor, pe o rază de o sută de mile în jurul oraşului La Bota, fiind identificat inevitabil cu Cage. Avea o culoare neagră şi rea ca

noaptea, cu interior de piele asortat, la fel de diabolic.

Se repezi suplu pe şoseaua pustie, pentru a încetini apoi ca să vireze tăcut pe străzile oraşului. La o jumătate de cvartal distanţă de casa parohială, Cage trase la bordură şi opri motorul.

Fereastra camerei lui Jenny era deja întunecată. El, însă, stătu privind-o un ceas întreg, la fel cum făcuse în fiecare dintre ultimele şase nopţi.

Capitolul 3

Jenny îşi ridică privirea, de la altar spre partea din faţă a bisericii, unde o siluetă înaltă umplea toată uşa sanctuarului, profilîndu-se neagră în lumina strălucitoare a soarelui de afară. Ultimul om pe care se aştepta să-l vadă era Cage. Totuşi, el fu cel care-şi scoase perechea de ochelari aviatici şi intră agale, pornind peste mocheta din naosul bisericii.

– Bună.

– Bună.

– Poate ar trebui să-mi măresc contribuţia. Biserica asta nu-şi poate permite să angajeze un

om de serviciu? întrebă el, arătînd cu bărbia spre coşul cu instrumente de curăţat aflat la picioarele ei.

Stingheritã, Jenny îşi înfipse în buzunarul de la spate al pantalonilor mînerul pămătufului portocaliu pentru praf, lăsînd doar penele să iasă afară, ca o coadă de cocoş.

– Îmi place s-o fac.

Cage zîmbi:

– Pari surprinsă că mă vezi.

– Sînt, răspunse ea cu sinceritate. De cînd n-ai mai venit la biserică?

Ştersese de praf altarul, pregătindu-l pentru buchetul de flori trimis de la florărie. Razele soarelui şiroiau prin vitraliile înalte, făcînd firele de praf care pluteau prin aer să sclipească precum spuza de pulbere a unei zîne. Lumina aşternea curcubee pielea şi părul lui Jenny, prins într-un coc dezordonat în creştetul capului. Jeanşii i se potriveau strîns pe trup. Tenişii din picioarele ei erau ispititor de uzaţi. Cage o găsea drăgălaşă ca un boboc şi sexy cît cuprinde.

– De la Paştele trecut, răspunse el, aşezîndu-se în strana din faţă şi întinzîndu-şi braţele de-a lungul spătarului, într-o parte şi-n alta. Privi prin sanctuar şi-şi dădu seama că rămăsese aproape neschimbat, de cînd îl ştia.

– A, da, spuse Jenny. În după-amiaza aceea, am luat un picnic în parc.

– Iar eu te-am dat cu leagănul.

Rîse:

– Cum aş putea să uit? Ţipam să nu mă împingi atît de sus, iar ţie nici că-ţi păsa.

– Mureai de plăcere.

În ochii ei se aprinse un licăr ştrengăresc, cînd îi zîmbi, cu colţurile gurii arcuite adorabil.

– De unde ştii?

– Din instinct.

Cînd Cage îi adresă un zîmbet leneş, Jenny deduse că instinctele îi spuneau multe despre femei, şi nimic sfînt.

Cage revenise cu gîndul la primăvara trecută, la duminica pe care o menţionaseră. Fusese un Paşte tîrziu, cu cerul de un albastru pur şi atmosfera caldă. Jenny purtase o rochie galbenă, dintr-un material moale şi vaporos care cînd se înfoia în jurul trupului, cînd se lipea de acesta la fiecare rafală a vîntului din sud.

Îi plăcuse enorm s-o strîngă la piept, în timp ce stătea în leagănul, cel vechi, cu frînghii groase cît încheietura mîinii, agăţat în copacul gigantic. O îmbrăţişase un timp inutil de lung, aproape dîndu-i drumul înainte de a o smuci înapoi, ca s-o tachineze. Îi dăduse ocazia să-i inspire parfumul

vărătic al părului şi să se bucure de senzaţia spatelui ei zvelt lipit de pieptul lui.

Cînd îi dăduse în sfîrşit drumul, Jenny izbucnise într-un rîs copilăresc. Hohotele ei încă îi mai răsunau în urechi. De fiecare dată cînd pendularea leagănului o aducea înapoi la el, Cage împingea scîndura, aproape atingîndu-i şoldurile. Nu tocmai, dar aproape.

Era adevărat ceea ce scriau poeţii romantici despre capriciile de primăvară ale tinerilor. În ziua aceea, prin trup îi palpitaseră sucuri virile, făcîndu-l să se simtă plin şi îmbătat, îngreunat de nevoia împerecherii.

Ar fi vrut să se culce în iarbă cu Jenny, lăsînd razele de soare să-i cadă pe faţă la fel de blînd ca buzele lui sărutînd-o. Ar fi dorit să-şi reazeme capul în poala ei, privindu-i faţa. Ar fi vrut să facă dragoste cu ea, tandru, blînd, fără grabă.

Dar şi în ziua aceea Jenny fusese iubita lui Hal, ca întotdeauna. Iar cînd Cage nu-i mai putuse privi împreună, se dusese la maşină să bea o bere din răcitorul pe care-l ţinea acolo. Părinţii lui îşi manifestaseră extrema dezaprobare.

În sfîrşit, ca să nu strice cheful tuturor, şi mai ales pe-al lui Jenny, căci Cage ştia că disensiunile din familie o necăjeau îngrozitor, îşi luase rămas bun de la toţi, mîrîind, şi demarase din parcare cu

un muget al *Corvette*-ului său negru.

Acum simţea acelaşi îndemn de a o atinge. Chiar şi ciufulită cum era, arăta atît de tangibilă şi de delicată. Se întrebă dacă zidul bisericii s-ar fi surpat, în caz că o lua în braţe şi o săruta, aşa cum jinduia s-o facă.

– Cine a donat flori săptămîna asta? întrebă, înainte ca trupul să-i poată trăda gîndurile pofticioase.

În fiecare an, printre enoriaşii bisericii era pus în circulaţie un calendar. Familiile completau cîte o duminică în care aveau să aducă flori pentru altar, de obicei în cinstea unei ocazii deosebite.

Jenny privi cartea de vizită prinsă pe buchetul de gladiole stacojii.

– Familia Randall. „În amintirea dragului nostru fiu, Joe Wiley," citi ea cu voce tare.

– Joe Wiley Randall.

Cage miji ochii, cu un surîs pe buze.

– L-ai cunoscut?

– Sigur că da. Era cu cîteva clase mai mare decît mine, dar ne-am zbenguit cît de cît împreună.

Îşi rezemă spatele şi mai jos, privind peste umăr la o banchetă aflată cu cîteva rînduri mai în urmă.

– Vezi strana a patra, acolo? În ea stăteam

împreună, Joe Wiley şi cu mine, într-o duminică dimineaţă. Cînd a ajuns la noi platoul de colectă, Joe Wiley şi-a lipit de fundul lui guma de mestecat. Mi s-a părut de rîsul lumii. Şi lui Joe Wiley la fel. A urmărit mersul platoului prin sanctuar, pe un culoar, apoi pe celălalt. Îţi dai seama ce mutre făceau oamenii, cînd mîinile li se lipeau de gumă.

Jenny, cu ochi scînteietori, se aşează lîngă el.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Am primit o papară. Cred că şi el a încasat una.

– Nu, mă refeream la ce scrie pe cartonaş, „în amintirea lui".

– A. S-a dus în Nam.

Privi un lung moment florile.

– Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut, după ce a terminat liceul.

Jenny rămase nemişcată, fără să spună nimic, ascultînd tăcerea.

– Juca baschet al dracului de bine, continuă îngîndurat Cage; apoi îşi adună umerii şi-şi feri capul, ca şi cum mînia lui Dumnezeu l-ar fi putut trăsni pentru că înjurase. Scuze. Nu poţi vorbi aşa în biserică, nu?

Jenny rîse:

– Ce contează? Dumnezeu te-aude ori de cîte ori spui.

Deodată, luă o mină serioasă, privindu-l iscoditor în ochi.

– Tu *crezi* în Dumnezeu, nu-i aşa, Cage?

– Da.

Nu încăpea nici o îndoială că spunea adevărul. Rareori avea chipul atît de sumbru.

– Şi, în felul meu personal, Îl ador. Ştiu ce spun oamenii despre mine. Propriii mei părinţi mă consideră o oaie neagră.

– Sînt convinsă că nu cred asta.

Părea să se îndoiască.

– Ce crezi *tu* despre mine?

– Că eşti un copil de pastor tipic.

Cage îşi aruncă pe spate capul, rîzînd:

– Cam mare simplificarea, nu?

– Deloc. Cînd erai în creştere, făceai pe obraznicul ca să nu fii considerat puiul mamei.

– Acum am crescut, dar tot nu vreau să fiu puiul mamei.

– Nimeni nu te-ar acuza de asta, îl tachină ea, împungîndu-l cu degetul arătător în coapsă. Îşi retrase mîna repede. Piciorul lui era tare, la fel ca al lui Hal, şi-i amintea prea bine de muşchii duri, acoperiţi de materialul blugilor, care i se frecaseră de picioarele dezgolite.

Ca să-şi ascundă consternarea, îl întrebă:

– Mai ţii minte cum încercai să mă faci să rîd

cînd cîntam în cor?

– Eu? se revoltă el indignat. În viaţa mea n-am făcut una ca asta.

– A, ba cum să nu? Făceai mutre şi te uitai cruciş. De-acolo, din spate, unde stăteai cu una din prietenele tale...

– Cu „una din prietenele mele"? Vorbeşti de parcă aş fi avut un harem.

– Şi nu aveai? Nu ai?

Ochii lui coborîră semnificativ, pornind într-o plimbare lentă peste trupul ei.

– Se găseşte întotdeauna loc pentru încă una. Vrei să completezi un formular de înscriere?

– Of! ţipă ea, sărind de pe banchetă şi răsucindu-se spre el, chipurile furioasă, cu pumnii proptiţi în şolduri. Ia pleacă de-aici. Am treabă.

– Mda, şi eu, răspunse Cage, ridicîndu-se în picioare. Tocmai am semnat un contract de concesiune pe o sută de acri din proprietatea lui Parson.

– E atît de valoroasă?

Ştia foarte puţin despre munca lui, nimic mai mult decît că avea legătură cu petrolul şi că era considerat un om de succes.

– Foarte. Sîntem gata să începem forajele.

– Felicitări.

– Păstrează-le pînă va răzbi primul puţ.

O trase în joacă de o şuviţă răzleaţă a părului de culoare caramel, care-i scăpase din creştet. Apoi, răsucindu-se, porni cu pas vioi prin naos, spre uşa bisericii.

– Cage? îl strigă Jenny deodată.

– Mda?

Se întoarse, cu înfăţişarea lui colţuroasă şi chipeşă, bătut de vînt şi ars de soare, periculos şi depravat. Îşi ţinea degetele mari agăţate în găicile curelei. Gulerul sacoului de doc îi stătea ridicat, încadrîndu-i maxilarele.

– Am uitat să te întreb de ce-ai trecut pe-aici.

Umerii îi săltară într-o mişcare vagă.

– Din nici un motiv anume. Pa, Jenny.

– Pa.

O mai privi o clipă, înainte de a-şi pune ochelarii de soare, ieşind pe uşă.

Jenny se chinuia să agaţe cearceaful ud pe sîrma de rufe, înainte ca vîntul puternic să i-l smulgă din mîini. Aşternuturile pe care le întinsese deja se umflau ca nişte vele de corabie, fîlfîind în jurul ei asemeni unor aripi gigantice.

Cînd prinse cu cîrligul ultimul colţ şi-şi lăsă

braţele să cadă epuizate, în urechi îi răsună un muget monstruos. O siluetă ameninţătoare se ridică dincolo de cearceaf, înşfăcînd-o. O cuprinse în braţele sale masive, scoţînd zgomote rapace, devoratoare.

Jenny ţipă uşor, dar exclamaţia ei de spaimă fu înăbuşită de îmbrăţişarea sufocantă în care fusese cuprinsă.

– Te-am speriat, nu? îi mîrîi la ureche atacantul încă nevăzut, trăgînd-o spre el.

– Dă-mi drumul.

– Zi „te rog".

– Te rog!

Cage o eliberă şi privi pe după cearceaf, rîzînd de eforturile ei de a se descurca dintre falduri. Ca prin miracol, pînza rămăsese pe sîrmă, în pofida hîrjoanei lor.

– Cage Hendren, m-ai speriat de moarte!

– Ei, haide, doar ştiai că eram eu.

– Numai fiindcă mi-ai mai făcut-o şi-altă dată.

Încercă exasperată să-şi dea la o parte din ochi părul suflat de vînt. Erau nişte eforturi la fel de zadarnice ca şi acelea de a nu zîmbi. În sfîrşit, pe buze-i apăru un surîs, începînd să rîdă împreună cu el.

– Odată şi-odată...

Lăsă ameninţarea în aer, ameninţîndu-l însă cu

degetul. Mîna lui se repezi şi i-l prinse, capturîndu-l în pumn.

– Ce? Odată şi-odată ce, Jenny Fletcher?

– Odată şi-odată tot ai s-o păţeşti tu.

Cage ridică degetul ei la gură şi îl prinse cu dinţii într-o muşcătură jucăuşă, mîrîind ca un canibal.

– Nu băga mîna-n foc.

Simpla vedere a propriului său deget prins între dinţii lui puternici şi albi o tulbură şi-şi dori să fi putut găsi o cale de a-şi retrage mîna fără a provoca un moment penibil. În cele din urmă, Cage o eliberă, iar Jenny făcu un pas înapoi, ca şi cum s-ar fi apropiat prea mult de un foc, fără a-şi da seama pînă nu începuseră flăcările s-o pîrjolească.

Se întreba de ce venise Cage în ziua aceea la casa parohială, deşi vizitele lui nu mai erau nici pe departe atît de rare ca înaintea plecării lui Hal. De-atunci, Cage trecuse frecvent, cu treburi neimportante.

În mod ostentativ, făcea acele vizite ca să întrebe dacă primiseră veşti de la Hal, dar pretextele îi erau atît de jalnice, încît Jenny se întreba dacă nu cumva venea doar din consideraţie pentru părinţii lui. Dacă aşa era, gestul lui o mişca.

Făcuse cîteva vizite la parohie în scopul de

a-şi goli fosta cameră de toate „nimicurile" pe care-i ceruse Sarah să le scoată, deşi totul ar fi putut să fie dus cu o singură ocazie.

Apoi, venise să aducă o prăjitură pe care o cumpărase la vînzarea F.H.A. pentru acumulare de fonduri şi le-o oferise, ştiind că n-o putea mînca singur pe toată.

Într-o seară, poposise că să ia cu împrumut de la Bob un sablator electric, pentru a-şi lustrui maşina cu tamponul anex. Toate aceste pretexte erau destul de întemeiate, dar Jenny credea totuşi că se mai ascundea şi un alt motiv dincolo de ele.

Nu era genul lui Cage să manifeste un asemenea interes faţă de activităţile parohiei. De obicei, îşi petrecea serile prin „adăpători" locale, unde se înhăita cu muncitorii, cowboys-ii şi oamenii de afaceri – cînd nu era în compania vreunei femei.

Şi, cu cît petrecea mai mult timp cu el, cu atît îi plăcea mai puţin lui Jenny să se gîndească la amantele lui Cage. Junghiurile de gelozie pe care le simţea erau total deplasate şi nu-şi putea imagina de ce începuseră să apară aşa deodată, ca de niciunde.

– S-a stricat uscătorul de haine? o întrebă Cage, săltînd pe umăr coşul de rufe gol şi ur-

mînd-o spre uşa din spate.

– Nu, dar îmi place cum miros cearceafurile şi feţele de pernă după ce s-au uscat în aer liber.

Îi zîmbi, în timp ce-i deschidea uşa:

– Eşti incorijibilă, Jenny.

– Ştiu, demodată fără speranţă.

– Asta-mi place la tine.

Simţi din nou nevoia să ia distanţă. Cînd Cage stătea atît de aproape, privind-o în modul acela al lui ciudat şi pătrunzător, nu mai putea respira normal.

– Ai vrea... Ai vrea o Cola?

– Ar fi excelent.

Puse coşul la loc în spălătorie, lîngă bucătărie, în timp ce Jenny se ducea la frigider. Puse cuburi de gheaţă în paharul pe care-l luase din dulăpior şi turnă peste ele băutura efervescentă.

– Unde-s mama şi tata?

– Aveau de vizitat cîţiva pacienţi la spital.

Dîndu-şi seama că ea şi Cage erau singuri în casa mare şi veche, se simţea inexplicabil de nervoasă. Mîna îi tremura uşor, cînd puse paharul în faţa lui pe masă. Nu voia să rişte să-l atingă. Întotdeauna evitase atingerea lui, cînd era posibil, dar în ultimul timp...

Agitată, se trînti pe scaun, în faţa lui, sorbind cu sete din băutura rece. Cage o privea. Deşi nu

se uita direct la el, îi simţi ochii atingînd-o. De ce nu-şi pusese nimic pe sub tricoul vechi de pe ea?

Apoi, spre propria-i oroare, ca şi cum gîndul la ei le smulsese o reacţie, sînii începură să i se întărească sub materialul moale.

– Jenny?

– Ce?

Tresări ca şi cum ar fi fost prinsă făcînd cine ştie ce porcărie. Se simţea înfierbîntată şi ameţită, cam ca în noaptea cînd făcuse dragoste cu Hal. Fusese îmbrăcat la fel cum era Cage acum, cu blugi şi cămaşă de bumbac, croită în stil western.

Aproape că putea simţi texturile diferite ale materialelor pe pielea dezgolită, atingerea rece a cataramei metalice înainte de a şi-o fi descheiat, dovada caldă a bărbăţiei lui, după aceea. Se foi în scaun şi-şi strînse genunchii sub masă, încercînd să rămînă nepăsătoare.

– Mai ştii ceva de Hal?

Scutură din cap cu tărie, atît ca răspuns la întrebarea lui, cît şi pentru a nega senzaţiile ce se răzvrăteau în ea.

– Nimic de la ultima carte poştală, datată cu o lună în urmă. Crezi că ar trebui să înţelegem ceva din asta?

– Da.

Capul îi sări în sus, dar Cage zîmbea.

– Că totul e O.K.

– Nici o veste, înseamnă veşti bune.

– Cam aşa ceva.

– Bob şi Sarah salvează aparenţele, dar sînt îngrijoraţi. Nu crezuserăm că va trebui să intre în interiorul ţării, mai departe de graniţă. Pînă acum, ne aşteptam să fie deja în drum spre casă.

– Poate că e, dar încă n-a avut posibilitatea să ne anunţe.

– Poate.

Suferea, în mod egoist, pentru că de cele cîteva ori cînd Hal le scrisese, mesajele lui fuseseră adresate tuturor la un loc. Pusese accentul pe faptul că în Monterico condiţiile erau dificile, dar că el era bine şi în siguranţă. Nu inclusese nici un cuvînt personal pentru ea. Propria lui logodnică. Era caracteristic aşa ceva pentru un om îndrăgostit, mai ales după cele întîmplate în noaptea dinaintea plecării lui?

– Ţi-e dor de el? o întrebă Cage încet.

– Îngrozitor.

Ridică ochii spre ai lui, dar şi-i coborî aproape imediat. Nu putea minţi, cînd privea în ochii aceia căprui-roşiatici. Nu putea nici măcar să deformeze adevărul. Îi era dor de Hal, dar nu „îngrozitor", nu aşa cum se aşteptase, nici cum ar fi trebuit. Într-un fel, era uşurată că nu-l mai avea

permanent prin preajmă. Şi nu era cît se poate de ciudat?

Acum, după ce se culcase cu el, nu-l mai dorea? În ce hal de depravare decăzuse?

O, jinduia nespus să mai cunoască din nou acel gen de bucurie totală, indescriptibilul extaz fizic, dar nu era deosebit de nerăbdătoare să-l revadă pe Hal. Poate fiindcă încă mai era supărată pe el pentru că plecase fără a-şi lua rămas bun de la ea. Cel puţin, ăsta era răspunsul pe care şi-l dădea singură. N-o mulţumea, dar altul nu avea.

– Va fi bine. Hal iese întotdeauna din orice încurcătură, mirosind ca un trandafir.

Cage se rezemă de spătar, înclinînd scaunul în echilibru pe picioarele dinapoi.

– Locuia mai încolo pe alee o familie... cu mult timp înainte de a fi venit tu la noi. Eu aveam cam doisprezece ani; Hal, vreo opt, nouă. Biata lor fiică era extrem de supraponderală. Obeză. Toţi colegii de şcoală o porecleau Tancul, Grasa, Purcica, urîţenii din astea. Un grup de bătăuşi îşi făcuseră obiceiul s-o aştepte la colţ, ca să rîdă şi să fluiere cînd trecea în drum spre casă.

Tonul glasului său o legăna pe Jenny. Era profund, o idee cam gîjîit, ca şi cum pe coardele vocale i s-ar fi adunat nisip din vestul Texasului. În

timp ce vorbea, degetele-i lunecau alene în sus şi-n jos pe paharul umezit de aburii condensaţi. Firele de păr ale falangelor păreau foarte blonde în contrast cu mîna bronzată. Curios, nu observase pînă acum. Felul degetelor lui de a mîngîia paharul era hipnotizator şi îşi putea închipui...

– Într-o zi, Hal venea spre casă împreună cu ea şi s-a repezit la golani, cînd au început s-o facă-n toate felurile. S-a ales cu nasul plin de sînge, un ochi învineţit şi buza spartă, pentru eforturile de a o apăra. Dar, în seara aia, mama şi tata l-au elogiat ca pe un erou, pentru că înfruntase un duşman mai puternic ca el. Mama i-a dat porţie dublă la desert. Tata a făcut o analogie între fapta bună a lui Hal şi lupta tînărului David cu Goliat. Eu mi-am zis, ce naiba, dacă numai de-atîta e nevoie ca să fie fericiţi, sînt şi eu în stare. Ştiam să mă bat, ba încă mult mai bine decît Hal. Aşa că, a doua zi, i-am aşteptat pe haidamacii ăia după garaj. Aveam două socoteli de reglat cu el. Una, pentru că-mi bătuseră fratele mai mic. Cealaltă, pentru că-şi băteau joc de biata fată.

– Şi ce-ai făcut?

– Nu-şi mai încăpeau în piele, cînd au venit în fugă pe alee, rîzînd. Eu am ieşit de după garaj şi i-am trîntit unuia în mutră capacul unei lăzi de gunoi. I-am rupt nasul. Pe urmă, mi-am înfipt

pumnul în burta altuia, de i s-a tăiat respiraţia. Unuia i-am tras un şut în... unde-i doare pe băieţi.

Jenny zîmbi, împotriva propriei voinţe, şi-şi feri faţa care roşise. Apoi, ridică din nou ochii spre el.

– Şi pe urmă?

– Mă aşteptam la acelaşi gen de laude cum primise Hal în seara dinainte.

Un zîmbet amar îi strîmbă gura senzuală, în timp ce clătina din cap.

– M-au trimis în camera mea, nemîncat, mi-au tras un perdaf usturător, o mamă de bătaie şi o suspendare a banilor de buzunar şi a bicicletei, pentru două săptămîni.

Picioarele din faţă ale scaunului se trîntiră pe podea, cu un sunet categoric comparabil cu finalul povestirii.

– Vezi, deci, Jenny, dacă eu aş fi plecat în misiunea asta din America Centrală, aş fi fost etichetat ca un scandalagiu pescuitor în ape tulburi, care nu caută decît o încăierare straşnică. Dar Hal, Hal e considerat un sfînt.

Fără a se gîndi o clipă, Jenny îşi repezi mîna peste masă, spre a şi-o depune pe a lui.

– Îmi pare atît de rău, Cage. Ştiu că te doare.

Mîna lui o acoperi automat pe cea care i-o strîngea pe cealaltă, fulgerînd-o cu ochii. În adîncurile de smarald luceau lacrimi de simpatie.

– Jenny? Am venit acasă. Unde eşti?

Soţii Hendren intrau pe uşa din faţă. Cage şi Jenny rămaseră captivaţi unul de altul, desprinzîndu-şi mîinile şi ochii doar cu cîteva clipe înainte ca părinţii lui să năvălească în bucătărie.

– A, aici erau. Bună, Cage.

Jenny sări de pe scaun, oferindu-le bătrînilor răcoritoare sau cafea. Cage se ridică şi el în picioare.

– Trebuie să plec. Trecusem doar să văd dacă aţi mai primit ceva de la Hal. Mai vin eu. Salut.

Nu avea nici un rost să prelungească vizita. *Dorise* să întrebe despre Hal, dar principalul motiv pentru care venise la casa parohială fusese acela de a o vedea pe Jenny.

O văzuse.

Îl atinsese.

Efectiv, întinsese mîna şi îl atinsese.

Se simţise bine.

Jenny se aplecă să pună o pungă cu tîrguieli pe bancheta din spate a maşinii. Soţii Hendren îi dăruiseră autoturismul economic şi compact cînd absolvise la T.C.U. Un şuierat lung, ca un urlet de lup, o făcu să se răsucească repede, atît de gră-

bită, încît aproape se lovi la cap.

Cage stătea călare pe o motocicletă cu înfăţişare feroce, avînd pe chip o expresie potrivită cu şuieratul. O cască neagră, lucitoare, i se legăna în mînă. Purta o cămaşă albastră de chambray, cu mînecile smulse. Fie că vîntul îi scosese toţi nasturii din butoniere, fie şi-i lăsase el descheiaţi, neglijent, în orice caz, singurul lucru care-l salva de indecenţă – şi doar la limită – era faptul că poalele cămăşii erau vîrîte în pantaloni.

Nu avea nimic decent.

O basma roşie, decolorată, îi stătea înnodată la gît. Arăta ca un bandit. Îngerii iadului l-ar fi primit cu braţele deschise, probabil alegîndu-l imediat preşedinte.

Jenny era intrigată de reţeaua firelor dese de păr blond-deschis care-i acopereau pieptul. Se răsfirau peste muşchii pectorali şi se îngustau spre acea panglică mătăsoasă de păr care-i străbătea abdomenul pe mijloc. Îi fu greu să-şi smulgă ochii dinspre imaginea ispititoare a acelei piei bronzate, cu stratul aspru de păr masculin.

– Nu eşti prea drăguţ, îl dojeni ea fără sinceritate.

– Mulţam, coniţă.

Jenny rîse.

– Nici tu nu prea eşti, ripostă Cage.

– Ce-am făcut eu, care să nu fie drăguţ?

– Ţi-ai pus o pereche de nădragi care pot inflama imaginaţia unui bărbat.

Privindu-se, Jenny replică:

– Numai pe-a unor bărbaţi. Pe cei cu mintea-n şanţ.

– Hm. Presupun că de mine e vorba.

– Cine se simte cu musca pe căciulă... Azi nu m-a mai fluierat nici unul.

– Înseamnă că nici unul nu te-a mai surprins aplecîndu-te.

Îi aruncă o privire acidă.

– Obsedatule!

– Mă mîndresc cu asta.

Proptindu-şi mîinile în şolduri, îl întrebă pe un ton poruncitor:

– Dacă eu aş veni pe la spate şi te-aş fluiera aşa?

– Te-aş trage în tufe.

– Eşti incorijibil.

– Mi s-a mai spus.

Cînd zîmbi, dinţii îi străluciră puternic în soare. Încordîndu-şi mîinile pe ghidonul motocicletei, se aplecă uşor înainte. Muşchii braţelor i se umflau, iar Jenny îi putu observa venele groase de sub pielea întinsă.

– Vii la o plimbare cu mine?

Desprinzîndu-şi ochii de el, Jenny trînti cu putere portiera din spate şi o deschise pe cea de

lîngă volan.

– O plimbare? Eşti nebun, declară ea, cu o privire piezişă spre motocicletă.

– M-m. Doar incorijibil.

Jenny se strîmbă la el, făcînd să i se lărgească zîmbetul.

– Haide, Jenny. O să fie trăsnet.

– Nici o şansă. Nu mă urc eu pe chestia aia.

– De ce?

– N-am încredere cum conduci.

Cage hohoti scurt, ca un lătrat.

– Sînt perfect treaz.

– Mare minune.

Fu rîndul lui să se strîmbe.

Jenny continuă:

– Am mai mers cu tine, cu maşina, riscîndu-mi viaţa şi oasele la fiecare milă. Pînă şi poliţiştii de la circulaţie te salută cînd vîjîi pe-alături. Ştiu că n-au nici o şansă să te-ajungă.

Cage ridică din umeri, punînd în mişcare tot felul de muşchi.

– Ei, da, îmi place viteza. Nu risc nimic.

– Nici eu. Nu, mulţumesc, încheie ea politicoasă, aşezîndu-se la volanul maşinii. În plus, se topeşte îngheţata, adăugă prin fereastră, în timp ce pornea motorul.

Cage o urmă pînă acasă, dîndu-i tîrcoale cu motocicleta, făcînd-o să frîneze şi să pornească

smucit de vreo zece ori, într-un efort de a nu se ciocni de el. Zîmbea larg pe sub vizorul fumuriu al căştii. Prin parbriz, Jenny încerca să pară severă şi dezaprobatoare, dar, cînd ajunseră la casa parohială, se prăpădea de rîs.

– Vezi? întrebă el, parcînd motocicleta lîngă maşină şi scoţîndu- şi casca. Absolut nevătămat. Hai cu mine la o plimbare.

Soarele îi lumina părul exact în unghiul ideal, făcîndu-l să aibă culoarea grîului copt. Printre genele dese, cu vîrfuri aurii, ochii săi o priveau stăruitori. Jenny ezită, cu punga de cumpărături tot mai grea în braţe.

– Cînd ai făcut ultima oară ceva spontan? o întrebă el, ispititor.

În noaptea cînd l-am sedus pe Hal.

Dar nici nu voia să se gîndească la Hal. Lipsea de zece săptămîni. Cage vizita adesea parohia. Mereu apărea pe neanunţate, ca azi, în parcarea băcăniei. Dacă nu l-ar fi cunoscut atît de bine, ar fi putut să jure că o urmărea.

– Nu pot, zău, se eschivă Jenny.

– Ba, zău că poţi. Grăbeşte-te. Te-ajut să pui îngheţata la rece.

N-avea cum să-l contrazică. Tîrguielile fură depozitate în cămară şi frigider, expeditiv, şi, întrucît Bob şi Sarah nu erau acasă, Jenny nu mai avea nici o şansă. Cage ştia exact cum să adulmece

prada slabă şi s-o doboare.

– Te rog frumos, îi ceru el, îndoindu-şi genunchii pentru a-şi coborî faţa la nivelul ei; ridurile din jurul gurii i se adînciră în forma unor gropiţe care ar fi trebuit să fie interzise ca pericol public. Cu zahăr pe deasupra.

– Of, bine, capitulă Jenny, cu un oftat nervos.

De fapt, inima îi bubuia de nerăbdare.

O apucă strîns de braţ şi o tîrî afară înainte de a apuca să se răzgîndească.

– Am chiar şi o cască pentru tine.

I-o puse pe cap şi-şi duse mîinile sub bărbia ei ca să închidă cureluşa. Un moment, o clipă doar, ochii li se întîlniră. O atinse pe obraz. Dar, înainte ca Jenny să poată determina precis ce însemna licărul din ochii lui, momentul trecu şi el începu s-o înveţe cum să stea pe motocicletă.

Cînd fu postată pe şaua capitonată, Cage îşi trecu un picior pe deasupra, spunînd:

– Acum, cuprinde-mă cu braţele.

Jenny ezită, după care îşi petrecu uşor braţele pe după mijlocul lui. Cînd mîinile îi intrară în contact cu torsul său gol, părul aspru gîdilîndu-i încheieturile, şi le smulse.

– Scuză-mă, murmură ea, de parcă s-ar fi ciocnit de un străin în lift. Inima-i bătea dureros în coaste.

– Nu-i nimic.

Cage îi luă mîinile şi i le împreună deasupra taliei sale, apăsîndu-le pe piele.

– Trebuie să te ţii bine.

Lui Jenny i se învîrtea capul. Gîtul i se uscase. Dacă nu s-ar fi temut să nu ameţească şi să cadă, poate, ar fi închis ochii, cînd motorul porni şi Cage începu să conducă motocicleta în lungul străzii. Îşi ţinu mîinile perfect nemişcate, deşi simţea nevoia nebunească de a-i răsfira cu degetele părul de pe piept şi a-i frămînta muşchii tari.

– Cum îţi place pîn-acum? strigă el peste umăr.

Trecînd peste sfiala iniţială, îi putu răspunde cu sinceritate:

– Enorm!

Vîntul fierbinte îi biciuia fără milă, cînd trecură de marginea oraşului, iar Cage ambală motorul la maximum. Goneau pe şosea, cu precizia unui bondar în zbor drept. Era ceva teribil de excitant în faptul de a avea doar cele două roţi ale motocicletei între ea şi caldarîmul care alerga pe dedesubt. Motorul îşi transmitea trepidaţiile prin coapsele ei, prin mijloc, prin sîni. Vibraţia aceea constantă îi stîrnea fiori.

Cage căti de pe şosea, pe un drum îngust, asfaltat, intrînd în cele din urmă pe o poartă. Casa din capătul pantei line, pe întinderea altminteri platâ, era de un stil victorian autentic. În curtea

îngrădită fuseseră plantaţi arbuşti pitici şi iarbă, în umbra unei diversităţi de copaci. Veranda din faţă, cuprinzînd trei laturi ale casei, era ferită de soare sub balcoanele etajului întîi. O cupolă în formă de ceapă domina un colţ din faţă. Construcţia, ca dintr-un album, era zugrăvită în culoarea nisipului, accentuată cu un brîu de ardezie ruginie.

Într-o latură se afla un garaj. Jenny observă parcat acolo *Corvette*-ul, împreună cu un sortiment de alte vehicule. Dincolo de garaj se vedea un grajd. Cîţiva cai păşteau pe pajiştea din spate.

– Asta e casa mea, spuse Cage simplu.

Opri motocicleta şi stinse motorul. O lăsă pe Jenny să coboare înaintea lui. Fata privi spre casă, în timp ce-şi scotea casca de pe cap.

– Aici locuieşti?

– Mhm. De doi ani.

– N-am ştiut niciodată unde stai. Niciodată nu ne-ai invitat aici.

Se întoarse spre el:

– De ce, Cage?

– Nu voiam să fiu refuzat. Ai mei consideră bîrlogul ăsta o nedreptate, nici n-ar pune piciorul înăuntru. Hal probabil n-ar veni nici el, fiindcă ar şti că ei nu sînt de acord. Mi s-a părut mai simplu să nu vă chem, simplificînd situaţia tuturor.

– Dar eu?

– Ai fi venit?

– Cred că da.

Dar nici unul din ei n-o credea.

– Acum eşti aici. Vrei să vezi interiorul?

O întrebase cu umilinţă. Cu tot teribilismul lui, părea extrem de vulnerabil. De astă dată, Jenny nu mai ezită. Dorea foarte mult să-i viziteze casa.

– Te rog. Putem intra?

Gura lui Cage se lărgi într-un zîmbet vesel şi o conduse pe treptele de la intrare.

– Casa a fost clădită chiar la începutul secolului. A trecut prin mîinile mai multor proprietari, fiecare lăsînd-o să se deterioreze şi mai mult. Cînd am cumpărat-o eu, era dărăpănată de-a binelea. Ceea ce voiam cu adevărat era pămîntul proprietăţii şi mă gîndeam să demolez casa şi să încep cu ceva scund, întins şi contemporan. Dar casa a început să se ataşeze de mine. Părea să-i fie locul aici, aşa că m-am hotărît s-o las. Şi am renovat-o.

Era foarte puţin spus.

– E fermecătoare, observă Jenny, în timp ce hoinăreau prin camerele înalte, spaţioase şi însorite.

Cage decorase simplu interiorul, zugrăvind şi vopsind totul în alb-crem, pereţii, obloanele, lemnăria, draperiile care despărţeau holul central de salon, într-o parte, şi de sufrageria rotundă,

vis-à-vis. Podelele de stejar erau lustruite, purtînd o patină uşoară. Mobilierul, punînd accentul pe confort, combina plăcut vechiul şi noul, cu bun gust şi bine aranjat.

Bucătăria era o minune din epoca spaţială, dar toate instalaţiile moderne erau ascunse cu pricepere după o faţadă de farmec secular. Etajul se lăuda cu trei dormitoare. Numai unul fusese restaurat complet.

Din uşă, Jenny studie camera în care dormea Cage. Decorată în culorile deşertului, de nisip şi sienna, se asorta cu părul lui blond-prăfos. Patul masiv era acoperit cu o cuvertură din piele de căprioară, în formă neregulată, fără tiv, ce părea moale ca untul. Printr-o uşă de legătură, întrezări o baie luxoasă, cu o fereastră cît peretele, dispusă fără pudoare deasupra enormei căzi.

Cage îi remarcă direcţia privirii.

– Îmi place să mă lăfăi în apă, admirînd peisajul. De aici, asfinţitul se vede spectaculos.

Vorbea cu gura aproape de urechea ei, destul de aproape pentru ca respiraţia sa caldă să-i înfoaie părul.

– Sau, noaptea, cînd e lună plină şi stele, e o privelişte năucitoare.

Jenny se simţea atrasă hipnotic de el şi se îndepărtă, zbuciumată.

– Ţi se potriveşte casa asta, Cage. La început,

n-am crezut, dar, în mod straniu, e pe măsura ta.

Păru să-i placă declaraţia.

– Hai să vezi piscina.

O conduse pe scări pînă în spate, printr-o „verandă-dormitor" închisă, pînă în curtea pietruită cu gresie. Era o orgie de culori. În urne de teracotă creşteau mănunchiuri de geraniu cu flori roşii. Într-un colţ, o grădină de cactuşi îşi etalau bobocii galbeni şi trandafirii. Tufe de salvie argintie, cu florile lur purpurii, de înşirau pe lîngă gard. Bazinul era adînc şi albastru ca safirul.

– Doamne, şopti ea.

– Faci o baie?

– N-am costum.

– Facem o baie?

Întrebarea lui răguşită era încărcată de insinuări, subtilă şi seducătoare, dar de o claritate neîndoielnică.

Înlăuntrul lui Jenny, totul încremeni. Sîngele încetă să-i mai circule prin trup, căci inima i se oprise din bătut. Picioarele încetară s-o mai asculte. Nu mai putea nici măcar să clipească, atît de captivată era de privirea lui chihlimbarie şi intensă, de senzualitatea îmbătătoare a invitaţiei.

Era de negîndit, evident.

Şi, totuşi, se gîndi oricum.

Iar gîndurile, transformîndu-i mintea în caleidoscop, o făcură să-i crească temperatura. Parcă

şi *vedea imaginea* amîndurora *goi,* cu soarele scăldîndu-le pielea descoperită, cu vîntul uscat formînd vîrtejuri în jur. Cage, gol, cu pielea sa ca pîinea prăjită, presărată cu părul acela fin, şaten-auriu. Şi ea însăşi, dezgolindu-se cu sfială în faţa bărbatului.

Fantezia o făcea să-i lase gura apă.

Se văzu atingîndu-l, îşi văzu mîinile lunecînd peste braţele lui suple şi dezgolite, vîrfurile degetelor urmărindu-i venele vizibile pe sub piele, îşi văzu degetele răsfirîndu-i blana moale de pe piept.

Îl văzu pe el atingînd-o, îi văzu mîinile puternice apropiindu-se încet să-i mîngîie sînii şi sfîrcurile îndurerate, pentru a-i coborî peste pîntec spre coapse, să-i atingă...

– Trebuie să plec.

Se răsuci şi aproape o luă la fugă prin curte şi prin casă, ca şi cum ar fi mînat-o diavolul din urmă. Cage nu avea coadă bifurcată şi coarne, dar compañaţia nu era tocmai nepotrivită.

O ajunse pe verandă, iar Jenny aşteptă ţeapănă lîngă el în timp ce încuia la loc uşa casei. Cînd o luă de braţ ca s-o conducă pe trepte, se feri de atingerea lui.

– S-a-ntîmplat ceva, Jenny?

– Nu, nu, fireşte că nu, răspunse ea, umezindu-şi buzele uscate cu o mişcare nervoasă a

limbii. Îmi place casa ta.

De ce se purta aşa? Cage nu i-ar fi făcut nici un rău. Îl cunoştea de ani de zile, locuise în aceeaşi casă cu el, vara cînd venea în vacanţă de la colegiu.

Atunci de ce acum i se părea dintr-o dată un străin şi totuşi un om pe care-l cunoştea mai bine decît pe oricare altul de pe pămînt? În faţa lui Cage nu-şi deschisese inima aşa cum făcuse cu Hal, în timpul conversaţiilor lor liniştite. Şi, totuşi, se simţea înrudită cu acest om, mai presus de orice logică sau explicaţie. De ce?

În trup îi clocoteau sentimente contradictorii faţă de el. Toate erau atît de străine, atît de sexuale. Dar, în chip miraculos şi iritant, peste măsură de normale.

– O.K., ţi-ai făcut iniţierea, spuse el, sărind pe motocicletă, după ce se aşezase şi Jenny. Ţine-te bine, fetiţo.

– Cage!

Aceasta fu ultima respiraţie pe care reuşi s-o tragă complet. Motocicleta se năpusti pe şosea pînă cînd peisajul în jur se pierdu ca în ceaţă. Ţinîndu-se pe viaţă şi pe moarte, se agăţa de el, fără s-o mai timoreze întinderea palmelor peste abdomenul lui Cage şi pieptul lipit de spatele său. Coapsele ei îi cuprindeau şoldurile şi-şi proptea bărbia pe umărul lui.

Cînd ajunseră pe strada casei parohiale, Cage încetini considerabil, dar sări peste bordură şi începu să treacă în slalom printre duzii pe care cineva cu spirit civic îi sădise acolo cu trei decenii în urmă. Nu trecea nici un pieton, aşa că erau în siguranţă, dar Jenny ţipă:

– Ai înnebunit, Cage Hendren!

Gîfîiau de rîs cînd frînară pe aleea parohiei, iar Cage opri motorul.

– Mai vii şi mîine? întrebă el, peste umăr.

Jenny descălecă, iar genunchii aproape i se înmuiară sub trup. Emoţia îi răpise echilibrul şi avu nevoie de un moment pentru a şi-l regăsi, ţinîndu-se de umărul lui.

– Nu, nici pomeneală. Ultimul drum a fost o sfidare aruncată morţii.

Avea obrajii roşii, iar ochii verzi îi străluceau. Cage n-o văzuse niciodată zîmbind astfel. Se terminase cu conservatoarea mască după care se ascundea. Jenny avea o fire aventuroasă, trăsătură pe care i-o vedea apărînd pentru prima dată.

Se dădu jos de pe motocicletă şi-şi scoase casca.

– Ai să-i prinzi pasiunea destul de curînd.

O ajută să-şi scoată şi ea casca, părînd cel mai firesc lucru din lume să-şi strecoare degetele prin părul ei încîlcit.

– Data viitoare, spargem zidul sonic.

O cuprinse cu braţul pe după umeri. Cu genunchii încă moi, Jenny se sprijini de el, apucîndu-l de talie. Porniră împreună, clătinîndu-se, spre uşa din spate.

Se deschise. Bob ieşi pe trepte. Îi privi acuzator, mai întîi pe Cage, apoi pe Jenny. Expresia lui cruntă îi opri brusc în loc.

– Tată? Bob? întrebară amîndoi într-un glas.

Dar ştiau deja.

– Fiul meu a murit.

Capitolul 4

– Jenny?

Şoapta insistentă a lui Cage nu primi nici un răspuns.

– Jenny, te rog, nu plînge. Să-i spun stewardesei să-ţi aducă ceva?

Clătină din cap, coborîndu-şi şerveţelul umed de la ochi.

– Nu, mulţumesc, Cage. Mi-e bine.

Dar nu-i era deloc bine. Nu-i mai fusese bine nici un moment, de ieri după-amiază, cînd Bob Hendren le spusese că Hal fusese împuşcat de un pluton de execuţie, în Monterico.

– De ce naiba m-oi fi lăsat dus cu vorba să te iau şi pe tine, nu ştiu, îşi reproşă Cage înverşunat.

– Trebuia s-o fac, stărui ea, continuînd să-şi tamponeze ochii roşii şi umflaţi şi să se şteargă la nas.

– Mă tem că va fi un calvar care nu va reuşi decît să-ţi îngreuneze şi mai mult situaţia.

– Ba nu. Pur şi simplu nu puteam sta acasă, aşteptînd. Trebuia să vin cu tine, altfel îmi ieşeam din minţi.

Pe-asta o putea înţelege. Era o călătorie îngrozitoare, să meargă în Monterico pentru a identifica trupul lui Hal şi a-i organiza transportul înapoi în Statele Unite. Îi aşteptau munţi de hîrţoage ale Departamentului de Stat S.U.A. care trebuiau să fie rezolvate, fără a mai vorbi de negocierile chinuitoare cu irascibila juntă militară din Monterico. Dar era incomparabil mai uşor să se lupte cu toate astea, decît să stea acasă, asistînd la infernala suferinţă a soţilor Hendren.

– Jenny, unde-ai fost? ţipase Sarah; întinsese ambele braţe în direcţia ei, cînd Jenny năvălise în livingul casei parohiale, după ce Bob le dăduse ei şi lui Cage vestea. Maşina ta era aici... te-am căutat peste tot... O, Jenny!

Sarah se prăbuşise la pieptul ei, suspinînd de i se sfîşia inima. Cage se aşează pe canapea, cu genunchii larg desfăcuţi şi capul în piept, privind

podeaua printre ghete. Nimeni nu-l consola pentru pierderea fratelui său. Putea nici să nu fi fost acolo, cu excepţia privirilor acuzatoare pe care le arunca Bob spre cele două căşti de motociclism pe care Cage le lăsase să cadă pe podea, cînd se repeziseră în casă.

Jenny mîngîie părul şaten-deschis ai lui Sarah.

– Îmi cer iertare că n-am fost aici. Am... Cage şi cu mine am făcut o plimbare cu motocicleta.

– Ai fost cu Cage? sări în sus capul lui Sarah, întorcînd ochii spre el. Parcă existenţa lui ar fi surprins-o peste măsură, ca şi cum nu l-ar mai fi văzut în viaţa ei.

– Cum aţi aflat despre Hal, mamă? întrebă el încet.

Sarah părea să fi căzut pradă unei toropeli. Avea o expresie mată, cu pielea păstoasă.

Bob le povesti puţinul pe care-l ştiau.

– A telefonat un reprezentant al Departamentului de Stat, acum vreo jumătate de oră.

Dintr-o dată, pastorul părea cumplit de bătrîn. Umerii îi căzuseră, reducîndu-i silueta la aceea a unui moşneag. Pielea de sub bărbie îi atîrna fleşcăită şi tremurătoare, pentru prima oară. Nu mai avea ochii la fel de limpezi şi de vii ca de obicei. Glasul, care din amvon suna impresionant şi plin de convingere, îi tremura jalnic.

– Se pare că bandiţii ăia fascişti care au luat

puterea acolo n-au agreat intervenţia lui Hal. El şi membrii grupului său au fost arestaţi, împreună cu cîţiva dintre rebelii pe care voiau să-i salveze. Cu toţii au fost...

Aruncă o privire compătimitoare spre Sarah, atenuînd ceea ce-i spusese funcţionarul de la guvern.

– ...ucişi. Autorităţile noastre emit un protest oficial.

– Fiul nostru a murit! se văită Sarah. La ce mai folosesc protestele? Nimic nu ni-l va mai aduce pe Hal înapoi.

Jenny încuviinţase în tăcere. Cele două femei se agăţaseră una de alta în tot restul serii, plîngînd, jeluindu-se. Vestea se răspîndise prin congregaţia bisericii. Începuseră să sosească enoriaşii, umplînd odăile mari ale casei parohiale cu condoleanţe şi bucătăria cu mîncare.

Telefonul sunase neîncetat. O dată, Jenny îşi ridicase privirea, pentru a-l vedea pe Cage vorbind. La un moment dat, acesta se dusese acasă să se schimbe. Acum purta o pereche de pantaloni croiţi pe măsură, o cămaşă sport şi un sacou. În timp ce-şi asculta interlocutorul, îşi freca ochii cu degetul mare şi cel arătător. Aşa cum stătea rezemat de perete, părea frînt de oboseală. Şi de tristeţe.

Jenny nici măcar nu apucase să urce la etaj

atîta timp cît să se pieptene, după goana nebunească pe motocicleta lui Cage. Dar nimeni nu părea să-i observe ţinuta în neorînduială. Toţi se mişcau ca nişte roboţi, efectuînd fără interes acţiunile celor vii. Nu le venea să creadă că prezenţa lui Hal de viaţa lor fusese într-adevăr smulsă într-un mod atît de crud, de violent şi de ireversibil.

– Pari extenuată.

Jenny se întoarse dinspre ceaşca de cafea pe care o turna, pentru a-l găsi pe Cage stînd în spatele ei.

– Ai mîncat ceva?

Farfuriile aduse de membrii parohiei stăteau în şir pe bufetele din bucătărie. N-o tentau deloc pe Jenny, însăşi ideea de a mînca dezgustînd-o.

– Nu. Nu vreau nimic. Dar tu?

– Cred că nici mie nu mi-e foame.

– Serios, ar trebui să mîncăm ceva, remarcă Bob, venind lîngă ei. Sarah se ţinea de braţul lui şi o ajută să se aşeze într-un fotoliu.

– A telefonat un om numit Whithers, de la Departamentul de Stat, tată, îi informă Cage. Mîine plec acolo să însoţesc trupul lui Hal înapoi.

Sarah scînci şi-şi apăsă cu degetele buzele strînse. Cage o privi trist.

– Acest Whithers mă aşteaptă în Mexico City. Va veni cu mine şi sperăm să taie o parte din

banda roşie care, după toate şansele, o să mă aştepte. Vă telefonez de cum aflu ceva, ca să puteţi face pregătirile de înmormîntare.

Sarah îşi împreună braţele pe masă, se rezemă cu capul pe ele şi începu din nou să plîngă.

– Vin şi eu cu tine, Cage.

Jenny îşi exprimase calm intenţia. Reacţia soţilor Hendren faţă de anunţul ei nu fusese la fel de calmă. Dar se hotărîse, iar ei erau prea distruşi ca s-o mai contrazică.

Ea şi Cage plecaseră în zorii zilei, mergînd cu maşina pînă la El Paso ca să prindă avionul de Mexico City, aceeaşi cursă pe care o luase Hal, cu aproape trei luni în urmă.

Acum, Cage stătea lîngă ea. Deşi pe rîndul lor era un loc liber, se aşezase la mijloc, alături, ca pentru a o ocroti de restul lumii. Cînd şerveţelul începu să se zdrenţuiască, îi dădu o batistă din buzunarul de la piept la hainei sale sport.

– Mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi, Jenny. Nu suport să te văd plîngînd.

– Mă simt atît de vinovată.

– Vinovată? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Jenny îşi agită mîinile neputincioasă, revenind cu privirea spre vidul din afara ferestrei avionului.

– Nu ştiu. Dintr-un milion de motive. Pentru că

m-am supărat pe el cînd a plecat. Pentru că am fost furioasă şi lezată fiindcă nu mi-a trimis o carte poştală numai pentru mine. Aiureli, prostii din astea.

– Oricine se simte vinovat de asemenea fleacuri, cînd moare cineva. E firesc.

– Da, dar... mă simt vinovată pentru că... trăiesc.

Întoarse capul, privindu-l cu ochii strălucind de lacrimi.

– Pentru că m-am simţit atît de bine cu tine ieri, cînd Hal era deja mort.

Ceva dur şi dureros îl înjunghia pe Cage în piept. Aceeaşi vinovăţie îl chinuia şi pe el, dar nu voia să-i spună.

O cuprinse cu braţul şi o strînse la piept. Cu cealaltă mînă, începu să-i răsfire blînd părul, în timp ce Jenny îşi ţinea capul pe umărul lui.

– Nu trebuie să te simţi vinovată pentru că trăieşti. Hal n-ar dori asta. El singur a hotărît ce să facă. Cunoştea riscurile. Şi le-a asumat.

Cage nu voia să fie conştient de plăcerea senzaţiei trupului ei în braţele lui. Dar n-avea încotro. De nenumărate ori dorise s-o îmbrăţişeze. Detesta motivul pentru care acum i se dădea posibilitatea s-o facă. Pe de altă parte, era om. Nu putea ignora plăcerea pură de a-i simţi trupul mic şi fin îndesat într-al lui.

De ce trebuise Hal să moară? La naiba, *de ce?* Cage voise c-o cucerească pe Jenny printr-o luptă cinstită. Nu găsea nici o victorie în a o avea dintr-o dată disponibilă, în urma morţii fratelui său. Oare propria ei vinovăţie avea să fie următorul obstacol pe care trebuia să-l învingă?

– De ce te supăraseşi pe Hal cînd a plecat?

Se răzgîndise şi regreta ceea ce se întîmplase în noaptea aceea? O, rogu-te, nu. Putea primi un răspuns pe care nu dorea să-l audă, dar trebuia s-o întrebe.

Jenny ezită atît de mult timp, încît Cage începu să creadă că n- avea să-i răspundă. Apoi, vorbi întretăiat:

– În noaptea dinaintea plecării lui, s-a întîmplat ceva care ne-a apropiat foarte mult. Credeam că a schimbat totul. Dar, a doua zi dimineaţă, el a plecat fără să-şi ia măcar un rămas-bun de la mine, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Fiindcă nu lui Hal i se întîmplase.

– Aproape că mă aşteptasem să-şi contramandeze călătoria.

Oftă, iar Cage îi simţi sînii dilataţi de respiraţia adîncă.

– Cum n-a făcut-o, m-am simţit părăsită. În adîncul sufletului, nu crezusem cu adevărat că sentimentele mele erau mai importante pentru el decît misiunea, dar...

Cage voise cu disperare să ştie ce gîndise şi simţise în dimineaţa aceea. Privind-o peste masă, la micul dejun, prin minte i se învălmăşiseră mii de întrebări, dar nu-i putuse pune nici una din ele. Fusese silit să tacă, din cauza propriei lui trădări.

Dorise s-o întrebe: „Te simţi bine?" „Te-a durut?" „Jenny, doar mi-am imaginat cît de bine era, sau a fost într-adevăr atît de minunat?" „S-a întîmplat în realitate, n-a fost numai un vis fantastic?"

Şi încă nu ştia răspunsurile la toate aceste întrebări. Dar, indiferent care erau, răspunsurile îi aparţineau lui Hal, nu sieşi. Fusese lezată de aparenta nepăsare a lui, după ce făcuseră dragoste pentru prima oară. Nu putea înţelege cum fusese în stare să plece astfel, dacă însemnase ceva pentru el. Hal nu merita furia ei. Dar era şi inocentă în acelaşi timp. Exista numai un singur vinovat, iar acela era el.

Ar fi trebuit să-i spună acum, să-i explice că Hal nu fusese indiferent la dragostea lor, fiindcă nu el o făcuse? Asta ar fi absolvit-o de vinovăţia care o chinuia acum. Să-i spună?

Nu. Doamne Dumnezeule, nu. Avea de înfruntat realitatea morţii lui Hal. Cum ar fi înfruntat dezvăluirea că făcuse dragoste cu un alt bărbat? Cum şi-ar fi putut ierta o femeie una ca asta? Cum l-ar fi putut ierta vreodată pe bărbatul care o

amăgise?

Probabil că Jenny îi simţea încordarea braţelor, căci se ridică deodată, retrăgîndu-se.

– N-ar trebui să te bat la cap cu toate astea. Sînt sigură că viaţa mea personală nu te interesează deloc.

O, ba cum să nu! Cîndva, fuseseră pe cît de apropiaţi pot fi între ei doi oameni. Numai că ea n-o ştia. Nu ştia că îi mîngîiase pielea pînă cînd fineţea acesteia i se întipărise în palme şi degete. Îi cunoştea forma sînilor şi felul cum se simţeau sub buzele şi limba lui. Sunetele pe care le scotea ea în chinurile pasiunii îi erau la fel de familiare ca ale lui proprii, căci mintea sa le reluase la nesfîrşit, ca pe o bandă de magnetofon, cînd era singur, noaptea în pat, gîndindu-se la ea.

Şi era convins că nici un bărbat, nici măcar fratele lui, nu o sărutase vreodată atît de intim ca el. Nimeni nu-i cunoştea gustul aşa cum i-l ştia el.

Brusc, se reculese. Ce naiba făcea? Ce fel de ticălos mizerabil era? Fratele lui murise, iar el se gîndea cum era sexul cu Jenny.

– În curînd aterizăm, spuse, ursuz, pentru a-şi camufla propria confuzie şi culpabilitate.

– Atunci ar fi cazul să-mi dreg faţa.

– E fermecătoare.

Capul ei se răsuci scurt. În ciuda dezgustului faţă de gîndurile dinainte, Cage nu se putu abţine

să n-o privească.

Jenny îi cercetă ochii, dîndu-şi seama că nimeni nu-i mulţumise pentru toate amănuntele necesare pe care le rezolvase. Îşi asumase neplăcutele sarcini fără a i se fi cerut măcar.

– Ai fost de un enorm ajutor în toată situaţia asta, Cage. Cu părinţii tăi. Cu mine.

Îi puse o mînă pe braţ:

– Mă bucur că te avem.

– Şi eu mă bucur că mă aveţi, replică el, cu un uşor surîs.

Avusese drepate să nu-i spună că el fusese amantul din noaptea aceea. Vechiul şi egoistul Cage nu şi-ar fi lăsat fratele să primească laudele pentru fericirea pe care i-o dăruise lui Jenny. Dar acest Cage nou şi schimbat avea s-o lase pe Jenny în continuare cu convingerea că fusese cu Hal, pentru a o scuti de a trebui să adauge peste tragedie şi ruşinea.

Capitala statului Monterico era zgomotoasă, murdară şi fierbinte.

Scheletele de oţel şi beton aminteau sumbru că în locurile unde acum nu mai erau decît ruine se înălţaseră cîndva clădiri. Grămezi de moloz

făceau străzile impracticabile. Lozincile politice, vopsite cu roşu-sîngeriu, urlau oribila poveste a războiului civil, pe toate panourile disponibile.

Soldaţi în uniforme de camuflaj, bocanci de luptă şi căşti de tanchişti patrulau pe străzi. Aveau expresii posomorîte, atitudini arogante şi grosolane. Populaţia civilă, văzîndu-şi de treburile cotidiene, era timorată, cu ochi atenţi, temători, şi mişcări pe furiş.

Jenny nu mai văzuse niciodată un loc atît de deprimant. Începu să înţeleagă cauza lui Hal şi să simtă o parte din hotărîrea lui de a repara nedreptatea, punînd capăt acelei oprimări a spiritului omenesc.

Whithers, funcţionarul de la Departamentul de Stat care-i aşteptase în Mexico City, era o dezamăgire. Jenny se aşteptase la un gen de Gregory Peck, cu ţinuta proclamînd autoritate şi impunînd supunere. Domnul Whithers părea incapabil să reziste unui vînt mai puternic, necum adversităţii unui guvern ostil faţă de Statele Unite. Arăta departe de a fi autoritar şi impunător, în costumul lui şifonat, de bumbac. Şi-l putea imagina făcînd obiectul unor farse crude, nu reprezentînd vreo ameninţare faţă de o juntă militară.

Dar fusese bun şi sensibil în faţa durerii lor, în timp ce îi conducea prin aeroportul aglomerat, spre avionul care avea să-i ducă în Monterico. O

tratase cu deferenţă.

Jenny îl lăsă pe Cage să vorbească mai mult. Dar, în timp ce lua în mîinile lui problemele oficiale, nu-şi lăsa nici un moment atenţia să se abată de la ea. Jenny nu rămînea nici o clipă departe de el; îi stătea încontinuu alături, de obicei cuprinzînd-o cu un braţ protector pe după umeri sau ţinîndu-i tandru cotul cu mîna.

Se hrănea din puterea lui, se baza pe el în cel mai firesc mod. Doamne, ce s-ar fi făcut fără Cage? Se întreba de ce oamenii nu-l credeau în stare de sensibilitate.

„Lui Cage Hendren puţin îi pasă de oricine şi de orice."

Aşa îl vedeau ceilalţi.

Dar se înşelau. Îi păsa mult. De fratele lui. Iar cu ea, nici n-ar fi putut să fie mai bun.

La sosirea în Monterico, Jenny, Cage şi domnul Whithers fuseseră înghesuiţi pe bancheta din spate a unui *Ford* vechi. Pe locurile din faţă stăteau şoferul şi un militar cu un automat AK-47 sovietic sub braţ. De fiecare dată cînd privea arma, pe Jenny o treceau fiorii.

Şoferul şi colegul său reprezentau actuala putere din ţară. Nu făceau nici un efort să-şi ascundă dispreţul faţă de cei trei pasageri.

După un drum întortocheat prin oraş, fură în sfîrşit depuşi în faţa unei clădiri care adăpostise

anterior o bancă. Acum servea drept sediu al guvernului. De o coloană a faţadei era priponită o capră. Părea la fel de nervoasă şi de ostilă ca toţi ceilalţi locuitori din Monterico.

Înăuntru, ventilatoarele din tavan încercau să plimbe aerul dens, sufocant. Dar cel puţin fostul hol al băncii îi adăpostea de soarele pîrjolitor. Lui Jenny i se lipise bluza de spate. Cage îşi scosese demult sacoul şi cravata şi-şi suflecase mînecile cămăşii.

Li se indică fără politeţe să se aşeze, de către un soldat care arătă cu puşca spre o canapea desfundată, bombănind ceva ce părea a fi un ordin de a sta jos. Domnul Whithers intrase să se consulte cu comandantul militar. Peste cîteva minute, cînd ieşi din birou, îşi tampona agitat fruntea cu batista.

– La Washington se va afla despre asta, spuse el indignat.

– Despre ce? întrebă Cage.

Stînd cu picioarele larg depărtate şi vestonul agăţat cu degetul peste umăr, cu cămaşa descheiată lăsînd să i se vadă pieptul acela răpitor, aproape mîrîind printre dinţii strînşi, Cage arăta mai înfricoşător decît oricare dintre militari.

Domnul Whithers le explică faptul că trupul lui Hal încă nu ajunsese în oraş.

– Satul unde a avut loc... ăă...

– Execuţia, îl ajută brutal Cage.

– Da, ei bine, satul unde s-a *întîmplat,* este izolat de luptele de gherilă. Dar se aşteaptă ca trupul să sosească pînă la noapte, se grăbi el să adauge, încurajator.

– La noapte! exclamă Jenny. Perspectiva de a petrece o după-amiază în locurile acela răvăşite de război o descumpănea complet.

– Mă tem că da, domnişoară Fletcher, aruncă Whithers o privire neliniştită spre Cage. Poate mai devreme. Nimeni nu pare să ştie sigur.

– Şi ce să facem pînă atunci? întrebă ea.

Whithers îşi drese glasul şi înghiţi în sec.

– Să aşteptaţi.

Şi aşteptară. Ceasuri nesfîrşite, care treceau cu o încetineală monotonă. Nu li se permise să iasă din clădire. Cînd domnul Whithers îşi folosi toată autoritatea diplomatică pentru a le face rost de mîncare şi băutură, primiră nişte sandvişuri cu şuncă veche şi pahare cu apă ruginie, caldă.

– Fără-ndoială, astea sînt rămăşiţe din lagărele de prizonieri, spuse Cage şi, cu un dezgust feroce, aruncă tartina în cel mai apropiat coş de gunoi, care dădea pe dinafară. Nici Jenny nu şi-o putu mînca pe a ei. Şunca avea o culoare vag verzuie. Apa, însă, o băură, de teama deshidratării. Se sufocau în zăpuşeala după- amiezei, în timp ce soldaţii, rezemaţi de ziduri cu puştile ală-

turi, îşi făceau siesta.

Cage se plimba prin jur, înjurînd încontinuu şi articulînd epitete la adresa statului Monterico în general şi a paznicilor în special. Părul blond şi ochii verzi ai lui Jenny erau o noutate în acea ţară, unde majoritatea populaţiei era de descendenţă latină. Cage era conştient de acest lucru, chiar dacă ea nu era. De fiecare dată cînd unul dintre ţanţoşii soldaţi arunca spre ea cîte o privire speculativă, ochii lui Cage se îngustau periculos.

Gărzile nici nu-şi dădeau seama că vorbea fluent spaniola şi, cînd unul pufni o remarcă grosolană despre Jenny camaradului său, Cage porni spre el ca o furtună, cu pumnii strînşi. Domnul Whithers îl apucă de mînecă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu face prostii. Altfel, s- ar putea să avem trei cadavre de trimis acasă la părinţii dumitale.

Whithers avea dreptate, desigur, iar Cage reveni la locul său, pe canapea, la fel de beligerant. O apucă strîns pe Jenny de mînă.

– Să nu dispari din ochii mei nici o clipă, indiferent de motiv.

Exact cînd soarele începea să coboare dincolo de liziera deasă a junglei din depărtare, un camion militar masiv se apropie hodorogind pe stradă, pentru a frîna cu un scrîşnet în faţa clădirii guvernului. Şoferul şi haita lui coborîră alene,

aprinzîndu-şi ţigările, glumind între ei, întinzîndu-se după drumul lung prin praf. Cel mai burtos şi mai mare în grad intră clătinat în biroul comandantului.

– Asta trebuie să fie, spuse cu speranţă domnul Whithers.

Avea dreptate. Comandantul ieşi din birou, agitînd un teanc de hîrtii şi făcîndu-le semn să-l urmeze afară. Prelata camionului fu aruncată în lături, iar comandantul se săltă în maşină. Whithers îl urmă. Apoi, şi Cage.

– Nu, îi spuse el lui Jenny, cînd fata puse piciorul pe bara din spate.

– Dar, Cage...

– Nu, repetă Cage ferm.

În camion se aflau patru sicrie. Hal era în al treilea pe care-l deschiseră. Jenny ştiu, după expresia de pe chipul lui Cage, în momentul cînd fu scos capacul. Ca şi cum cineva i-ar fi întipărit pe faţă o nouă expresie, aceasta se schimbă drastic. Închise strîns ochii şi se strîmbă, dezgolindu-şi dinţii. Whithers îi puse o întrebare scurtă, iar Cage dădu din cap.

Cînd deschise ochii, aceştia cutreierară interiorul camionului ca şi cum nu s-ar fi putut îndura să-l privească din nou pe fratele lui. În cele din urmă, însă, o făcu. Şi chipul i se îmblînzi, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Întinse mîna şi atinse cu

drag faţa fratelui său.

Apoi, comandantul dădu un ordin scurt şi repezit în spaniolă, iar coşciugul fu predat. Cage şi Whithers coborîră îmbrînciţi din camion, iar patru soldaţi primiră ordin să coboare sicriul.

În momentul cînd sări jos, Cage o îmbrăţişă pe Jenny. Pînă atunci, nu-şi dăduse seama că plîngea.

– Scoate-ne de-aici, îi spuse el lui Whithers, care se învîrtea prin apropiere. Pune-i să ducă sicriul la aeroport şi să plecăm imediat.

Whithers se repezi să urmeze cererea lui Cage. Punîndu-i lui Jenny un deget sub bărbie, Cage îi săltă capul.

– Te simţi bine?

– Era... are faţa...

– Nu, zîmbi el cu blîndeţe, mîngîindu-i părul. Pare neatins, ca şi cum ar dormi. Incredibil de tînăr. Foarte împăcat.

Jenny îşi înăbuşi un suspin, îngropîndu-şi faţa în gulerul cămăşii lui. Aplecîndu-şi capul peste al ei, Cage o strînse cu putere. Mîinile lui îi mîngîiau spatele. În pofida sentimentelor confuze pentru Hal, pe Cage îl simţea ca pe un frate. Locuise printre ei destul timp ca să ajungă la acest gen de înrudire cu el. Cage îi înţelegea suferinţa. Avea senzaţia că în sicriul acela s-ar fi aflat o parte din el însuşi.

Whithers îşi drese glasul, zgomotos şi stînjenit:

– Ăă, domnule Hendren.

Cînd Cage îşi înălţă capul, privindu-l, spuse grăbit:

– Au pornit cu trupul fratelui dumitale la aeroport.

Şi arătă spre o camionetă şubredă care se hurduca în susul unei coline cu încărcătură cu tot, scrîşnind.

– Bine. Vreau s-o scot naibii pe Jenny de-aici. Putem ajunge în Mexico City pe la...

– Este... o problemă.

Cage se pusese deja în mişcare. Oprindu-se, se răsuci în loc, trăgînd-o după el şi pe Jenny, pe care o ţinea de braţ.

– Ce fel de problemă? întrebă el, mîrîit.

Whithers îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, revenind apoi la loc.

– Nu aprobă ca avionul să decoleze după ce se întunecă.

– *Ce?!* explodă Cage.

Soarele apusese. Întunericul serii era impenetrabil, aşa cum nu poate fi decît la tropice.

– Măsuri de securitate, îi explică Whithers. Nu aprind balizele pistei după căderea întunericului. Dacă vă mai amintiţi, azi cînd am aterizat, pistele erau camuflate.

– Mda, bine, îmi amintesc, replică iritat Cage,

trecîndu-şi o mînă prin păr. Cînd putem pleca?

– Mîine dimineaţă la prima oră.

– Că de nu, fac scandal. Ştiu şi eu să lupt necinstit, pe toţi sfinţii. Încă n-au întîlnit un luptăror de gherilă mai al dracu' ca mine.

Îşi întări avertismentul cu mişcări ameninţătoare ale degetului.

– Şi dacă-şi închipuie că am s-o supun pe Jenny unei nopţi petrecute în clădirea băncii ăleia, se înşeală!

– Nu, nu, nu va fi necesar. Au aranjat să înnoptăm la un hotel local.

– Te cred, scuipă Cage. Ne găsim singuri hotelul.

Dar posibilităţile erau limitate şi, cînd le epuizară, rămaseră în locul pe care li-l rezervaseră din capul locului funcţionarii guvernului militar. Dacă şi camerele erau la fel de triste ca holul, îşi spuse Jenny, îi aştepta o noapte foarte incomodă. Mobila era prăfuită şi pătată. Ventilatoarele de deasupra se învîrteau în dorul lelii. Perdelele erau zdrenţuite, cu tivurile destrămate tîrîndu-se pe podeaua zgîriată. Cele cîteva reviste existente se aflau de atîta timp acolo, încît coperţile de decoloraseră şi titlurile erau acoperite de praf.

– Nu-i tocmai *Fairmont,* comentă Cage, din colţul gurii.

Prin hol patrulau nu liftieri pedanţi, ci soldaţi

sardonici, cu arme automate.

După o discuţie cu recepţionerul şleampăt, Whithers le dădu cîte o cheie.

– Stăm la acelaşi etaj, anunţă el fericit.

– Splendid. Comand la room service şampanie şi caviar şi punem de-o petrecere.

Ironia lui Cage îl jigni pe Whithers de-a binelea.

– Domnişoară Fletcher, sînteţi la 319.

Cage interceptă cheia înainte ca Jenny s-o poată lua şi verifică personal numărul.

– Domnişoara Fletcher stă la 325, cu mine. Haide, Jenny.

O luă de braţ şi o conduse prin hol spre scară, alegînd mersul pe jos în locul ascensorului. Dacă şi liftul era în acelaşi hal de degradare ca toate celelalte din ţara aceea uitată de Dumnezeu, n-avea de gînd să rişte vieţile amîndurora folosindu-l.

– Dar au indicat concret camerele, protestă Whithers, urmîndu-i la trap ca un căţeluş nesuferit. Ni s-au repartizat anume.

– Dracu' să-i ia cu camerele lor cu tot. Crezi c-am s-o las pe Jenny singură, la cheremul lor? Mai gîndeşte-te.

– Dar e o încălcare a înţelegerii.

– Puţin îmi pasă dacă încălcarea asta a înţelegerii o să declanşeze al treilea război mondial!

– Mă îndoiesc serios că i-ar face vreun rău

domnişoarei Fletcher. În fond, nu sînt sălbatici.

Cage se răsuci pe călcîie, încruntîndu-se atît de furios, încît omul se făcu mic.

– Stă cu mine.

În faţa tonului categoric al acestor trei cuvinte, nu mai era nimic de zis.

Camera 325 era la fel de caldă, de înăbuşitoare şi de prăfuită pe cît părea întregul Monterico. Cage aprinse lampa, cu lumină slabă. Se duse la fereastră şi se uită afară. Exact aşa cum bănuise, cu trei etaje mai jos stăteau de gardă doi soldaţi, vizibili doar după jarul ţigărilor în întuneric. Lăsă fereastra deschisă, dar potrivi jaluzelele astfel încît să le asigure o oarecare discreţie. Aerul mai răcoros al nopţii intră parţial, făcînd camera de hotel cît de cît suportabilă.

– Whithers a spus că ne trimit cina.

– Dacă-i la fel ca prînzul, abia aştept, răspunse Jenny, trîntindu-şi nervoasă geanta pe pat şi aşezîndu-se pe marginea acestuia. Umerii i se înmuiaseră vizibil, dar Cage se bucură să vadă că mai putea avea umor.

– Scoate-ţi pantofii şi culcă-te.

– Poate un minut, cît să mă odihnesc puţin, spuse ea vlăguită şi se întinse. Cuvertura avea modele înflorate roşii, care părură să-i înghită de vie făptura măruntă.

Peste o jumătate de oră, un soldat ciocăni o

dată la uşă, după care o deschise ca să aducă o tavă. Jenny, care aţipise, sări în şezut, pe pat. Fusta i se ridicase pînă deasupra coapselor. Militarul se hlizi la ea.

Cage, nesocotind avertismentul lui Whithers, înhăţă tava şi-l împinse pe soldat afară. Răsuci scurt încuietoarea şubredă şi propti un scaun sub clanţă. O asemenea măsură n-ar fi oprit gloanţele automatului AK-47, dar se simţea mai bine manifestînd măcar atîta sfidare.

„Cina" consta din orez, pui, fasole şi destui ardei iuţi pentru ca ochii lui Jenny să se umple de lacrimi. Oricum, n-avea poftă de mîncare şi, după doar două înghiţituri, lăsă furculiţa jos.

– Mănîncă, îi ordonă Cage, arătînd spre farfurie.

– Nu mi-e foame.

– Mănîncă oricum. Orice nu se mişcă, adică.

Era neînduplecat, aşa că se sili să înghită jumătate din porţie, culegînd bucăţile aţoase de pui. Masa era însoţită de un vin roşu, tulbure. Cage turnă puţin din carafa de sticlă mată de jeg, îl gustă şi făcu o mutră.

– Cu ăsta cred că pot spăla podelele.

– Vorbeşte bogătaşul din comitatul La Bota?

– Aşa mi se spune? întrebă el, arcuind o sprînceană.

– Uneori.

Îi turnă un pahar de vin. Jenny îi luă, privindu-l însă ca pentru a întreba: „Cu ăsta ce să fac?"

– Bea-l, spuse el, răspunzîndu-i la întrebarea neformulată. În apă n-am încredere şi, ascultă-mă pe mine, nici un microb n-ar supravieţui mult timp în zeama asta.

Jenny sorbi, se strîmbă, făcîndu-l să rîdă, apoi mai luă o înghiţitură.

– Mai mult nu pot, declară ea, cutremurîndu-se de gustul amar.

Cage puse tava cu farfuriile murdare pe podea, lîngă uşă. Rămase ascultînd un lung răstimp, dar nu observă să-i fi supravegheat cineva. Cel puţin, nu din faţa uşii. Ştia, însă, că fuseseră postate santinele lîngă lift şi scară.

– Crezi că duşul merge? întrebă Jenny, aventurîndu-se în baie.

– Încearcă-l.

– Oare nu m-aleg cu vreo infecţie?

Cage rîse.

– În faza asta, trebuie să riscăm.

Îşi dezlipi de piept cămaşa murdară.

– Eu, unul, n-am de ales.

– Cred că nici eu, spuse Jenny, privindu-şi imaginea reflectată în oglindă.

Închizînd uşa băii, îşi scoase hainele şi păşi în boxa duşului. În mod normal, nici nu s-ar fi gîndit să pună piciorul într-o asemenea carceră muce-

găită, dar, cum spusese Cage, nu prea avea de ales. Fie folosea duşul, fie se suporta jegoasă şi plină de praf.

Lucru surprinzător, apa care începu să curgă era fierbinte, iar săpunul era importat din Statele Unite. Se spălă cu el chiar şi pe cap, în loc de şampon.

După ce se şterse, rămase în dilemă cu privire la ce să îmbrace. Trebuia să-şi spele lenjeria şi bluza, altfel nu şi-ar fi putut permite să le mai ia pe ea dimineaţă. Se hotărî să se culce îmbrăcată cu combinezonul, punînd deasupra jacheta taiorului, din pudoare. Era o combinaţie ridicolă, dar n-avea încotro.

Îşi spălă cu mîna lenjeria în lavabou şi-şi agăţă chiloţii, ciorapii, sutienul şi bluza pe singura bară de prosoape existentă. Stingînd lumina, deschise uşa.

Ochii ei ezitanţi îi întîlniră pe cei curioşi ai lui Cage, peste lăţimea camerei. Jenată, îşi atinse cu degetul nasturii jachetei, ţinîndu-şi-o trasă peste sîni. Degetele picioarelor desculţe i se arcuiau în jos, ruşinoase. Oare Cage o mai văzuse vreodată cu părul ud?

– Am, ăă... nu era decît un singur prosop. Iartă-mă.

– O să mă usuc cu foenul, zîmbi el, vorbind ironic şi glumeţ, dar cu ochii aţintiţi spre tivul de

dantelă al furoului ei, deasupra genunchilor.

Jenny se apropie de pat, iar Cage o atinse în treacăt, pornind spre baie. După ce uşa se închise în urma lui, Jenny îşi aminti de lucrurile ei intime întinse la uscat. Obrajii i se îmbujorară fierbinte. Cea mai mare prostie. Locuiseră în aceeaşi casă. Cînd Cage venea de la colegiu, hainele le erau spălate la un loc. Nici nu puteai intra în spălătorie fără să vezi agăţată vreo rufă de-a altcuiva. Cage o văzuse în cămăşi de noapte, capoate şi în diverse stadii de dezbrăcare, cu nenumărate ocazii.

Dar asta era altceva. N-avea nici un rost să se prefacă, altminteri. Iar gîndul la ochii lui Cage privindu-i lenjeria o făcu să se înfierbînte iarăşi toată.

Cînd ieşi Cage din baie, Jenny îşi scosese jacheta şi zăcea acoperită cu cearceaful.

Cage mirosea a piele bărbătească umedă şi a săpun. Îşi luase pantalonii pe el, dar atîta tot. Avea picioarele goale. Părul de pe piept îi era umed şi cîrlionţat. Probabil că se frecase pe cap cu prosopul. De pe şuviţele blond-închise nu mai picura apă, dar încă mai erau umede şi ciufulite.

Aprinse lumina şi veni spre pat, aşezîndu-se pe marginea acestuia.

– Stai comod?

– Una peste alta, da.

Cage întinse mîna spre a ei, cu care-şi ţinea cearceaful sub bărbie, şi-şi înlănţui degetele printre ale sale.

– Mare figură eşti, Jenny Fletcher, spuse el încet. Ştiai?

– Ce vrei să spui?

– Azi ai trecut printr-un adevărat calvar, dar nu te-ai plîns nici cu o vorbă.

Cu mîna liberă, începu să-şi înfăşoare pe degete o şuviţă din părul ei.

– Te găsesc extraordinară.

– Şi eu pe tine.

Vocea ei era tremurătoare.

– Ai plîns după Hal.

– A fost fratele meu. Cu toate divergenţele noastre, l-am iubit.

– Mă tot gîndesc la...

Se întrerupse, muşcîndu-şi buza de jos, cînd o lacrimă i se revărsă peste pleoapă, rostogolindu-se pe obraz.

– Nu te mai gîndi, Jenny, îi mîngîie Cage obrazul cu dosurile degetelor.

– Nu pot!

– Ba poţi. Dacă te mai gîndeşti la asta, ai să-ţi pierzi minţile.

– Şi tu te-ai gîndit, Cage. Ştiu că aşa e. Prin ce-o fi trecut, înainte de a muri? L-au torturat? I-a

fost frică? Poate a...

Cage îi puse un deget pe buze, amuţind-o.

– Sigur că m-am gîndit. Şi cred că Hal a înfruntat moartea cu curaj. Avea o credinţă nestrămutată. A făcut ceea ce s-a considerat sortit să facă. Nu cred că şi-ar fi putut pierde credinţa, orice s-ar fi întîmplat.

– L-ai admirat, şopti ea, înţelegînd dintr-o dată.

Cage păru întristat.

– Da, l-am admirat. Reacţiile noastre faţă de lumea din jur au fost dintotdeauna diferite. Eu eram violent, Hal era împăciuitor. Poate e nevoie de mai mult curaj ca să fii blînd şi docil, decît să fii un drac de om.

Pe negîndite, Jenny întinse mîna, depunîndu-şi-o pe obrazul lui.

– Şi el te admira.

– Pe mine? întrebă Cage, nevenindu-i să creadă.

– Pentru sfidarea ta, curajul tău, cum vrei să-i zici.

– Poate, spuse el gînditor. Aş vrea s-o cred.

Îi puse cearceaful la loc pe umeri.

– Dormi puţin.

Stinse lampa şi nu ezită decît un moment, înainte de a se apleca să-i depună un sărut frăţesc pe frunte.

Apoi se duse la singurul fotoliu din cameră, cît de cît confortabil, de lîngă fereastră, şi se aşeză.

Ziua îşi cerea tributul. În cîteva minute, adormiră amîndoi.

– Ce-a fost asta? sări Jenny în capul oaselor.

Odaia era întunecată, dar prin fereastra nefamiliară pătrundeau periodic lumini puternice.

La auzul exclamaţiei ei înspăimîntate, Cage se răsuci, venind repede spre pat.

– Nu-i nimic, Jenny.

Se aşeză, încercînd s-o culce la loc pe perne, dar Jenny stătea ţeapănă.

– E la cîteva mile distanţă. O ţine aşa de vreo jumătate de oră. Îmi pare rău că te-ai trezit.

– Nu sînt tunete, spuse ea cu voce răguşită.

Cage aşteptă un moment, înainte de a răspunde:

– Nu.

– Sînt lupte.

– Da.

– O, Doamne!

Îşi acoperi faţa cu mîinile şi căzu înapoi pe pernă.

– Urăsc ţara asta. E murdară şi încinsă şi sînt omorîţi oameni. Oameni buni, oameni minunaţi, ca Hal. Vreau să plec acasă, ţipă ea. Mi-e frică şi

mă urăsc că mi-e frică. Dar n-am ce face.

– Of, Jenny...

Cage se culcă alături şi o rostogoli lîngă el, îmbrăţişînd-o strîns.

– Luptele sînt departe. Mîine dimineaţă plecăm şi nu va mai trebui să te gîndeşti niciodată la Monterico. Pînă atunci, sînt aici, cu tine.

Degetele lui începură să-i răsfire părul, pentru a-i masa pielea capului, parcă dorind să-i apese în creier cuvintele liniştitoare. Îşi frecă bărbia de creştetul ei şi-i depuse un sărut fierbinte.

– Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău. Dumnezeule, atîta timp cît sînt viu, nimic nu-ţi va face rău.

Jenny se simţi încurajată de cuvintele sale şi de glasul răguşit, încurajator, care i le tot repeta. Forţa lui fizică era ca o coardă de salvare de care se ţinea. Cînd Cage se rezemă cu spatele de tăblia patului şi şi-o culcă pe piept, nu se opuse, ci se ghemui alături, jinduind instinctiv după contactul cu o altă făptură, mai mare şi mai puternică decît ea.

Degetele i se adunară în părul lui des de pe piept, iar obrazul i se lipi de zidul muşchilor. Celălalt braţ îl cuprinse de talie cu putere, în timp ce se cuibărea la adăpostul braţelor lui protectoare.

Cage o ţinea într-o îmbrăţişare strînsă, şoptindu-i făgăduielile pe care dorea cu atîta disperare

să le audă. Nu-i stătea gîndul la ceea ce spunea, ci la nepreţuita senzaţie a lui Jenny culcată la pieptul lui.

Adeseori, o străbătea cîte un tremur, iar el îi săruta părul, în timp ce cu mîinile îi mîngîia umerii goi. Se minuna de netezimea pielii ei şi încerca să-şi păstreze impersonală atingerea.

Apoi, Jenny adormi. Îşi dădu seama după respiraţia regulată şi caldă care i se infiltra prin părul de pe piept. Şi cînd, în somn, îşi mişcă un picior, acoperindu-i gamba, Cage îşi frecă de tăblia patului capul. Coapsa ei rămase peste a lui, cu genunchiul aproape împingîndu-l în fermoarul pantalonilor. Strînse din dinţi, înfrînîndu-şi dorinţa care-l înjunghia. Îi privi mîna, depusă pe talia lui. Nevoia ca ea să-l atingă era atît de profundă, încît aproape îl omora. Totuşi, şi dacă o făcea, probabil că ar fi murit oricum, într-un spasm de agonie şi extaz.

Ascultă ecourile îndepărtatei bătălii, pînă cînd se lăsă din nou liniştea. Privi zorii tîrîndu-se peste orizont, la răsărit. Continua s-o ţină în braţe, pe ea, logodnica lui Hal.

Dar iubirea lui.

Capitolul 5

Înmormîntarea lui Hal Hendren a atras atenţia publicului. Toţi participanţii considerau că fusese martirizat. Cei care-i luaseră în derîdere fanatismul înainte de plecare îşi ţineau acum capetele plecate cu pioşenie, lîngă locul de veci. Echipele de ştiri ale televiziunilor din marile oraşe ale statului Texas şi de la cîteva reţele naţionale mişunau prin cimitir ca furnicile, potrivindu-şi unghiurile camerelor.

Jenny, care se afla, împreună cu Bob şi Sarah sub cortul provizoriu, încă nu putea crede că misiunea lui Hal se sfîrşise astfel. Încă i se mai părea

imposibil să fi murit. Se aştepta să se trezească în orice moment dintr-un vis urît.

De cînd ea şi Cage se întorseseră din Monterico, parohia fusese într-un haos permanent. Telefonul nu se mai oprea. Vizitatorii şiroiau în flux continuu. Agenţiile guvernamentale trimiseseră reprezentanţi care să-i chestioneze pe amîndoi despre impresiile din acea ţară a Americii Centrale. Prin intervenţia enoriaşilor bine intenţionaţi, întregul eveniment dobîndise o atmosferă de carnaval.

Jenny dormise foarte puţin de cînd se trezise în braţele lui Cage, în camera hotelului din Monterico. Se deşteptase încet şi, cînd îşi dăduse seama că zăcea răstignită peste trupul lui dezgolit, numai cu furoul pe ea, se ridicase brusc, pentru a-i găsi ochii privind-o, atenţi.

– Scu... scuză-mă, se bîlbîi, în timp ce cobora împleticită din pat, retrăgîndu-se în baie.

Tensiunea trosnea între ei ca un foc de buşteni, pe cînd se îmbrăcau să plece. Păreau hotărîţi să se ciocnească accidental unul de altul, ceea ce presupunea scuze murmurate stîngaci.

De fiecare dată cînd îndrăznea să privească în direcţia lui Cage, îi vedea ochii tăioşi ca bricele, studiind-o, analizînd-o. Prin urmare, evita să se uite la el, ceea ce părea să-l irite.

Fuseseră duşi la aeroport cu altă maşină, ca o

cursă de şoareci, şi urcaţi în avion, odată cu sicriul lui Hal. În Mexico City, domnul Whithers zburdase ca un gîndăcel, pregătind zborul spre El Paso, unde avea să-i aştepte o limuzină funerară din La Bota, pentru a duce acasă trupul neînsufleţit.

Cage stătuse la fereastra aeroportului, cu privirea în gol, cu umerii aduşi şi chipul încordat, fumînd încontinuu. Cînd îi surprinsese ochii îndreptaţi asupra lui şi-i văzu surpriza pe faţă – nu-l mai văzuse fumînd din acea noapte anterioară plecării lui Hal – înjurase printre dinţi şi strivise ţigara în cea mai apropiată scrumieră.

Vorbiseră foarte puţin în timpul zborului spre El Paso. Drumul de acolo pînă în La Bota, aparent interminabil, în urma limuzinei albe cu tristul ei conţinut, se desfăşurase într-o tăcere aproape totală.

De-atunci, îşi spuseseră foarte puţine.

Camaraderia care se formase între ei în Monterico nu mai exista. Din motive pe care nu le putea nici măcar numi, Jenny era şi mai stingherită în preajma lui decît fusese înainte. Cage intra într-o cameră; ea ieşea. O privea; ea îşi ferea capul. Nu putea spune de ce făcea asemenea eforturi ca să-l evite, dar ştia că era ceva în legătură cu noaptea aceea petrecută în camera de hotel din Monterico.

O ţinuse în braţe. Ei, şi?

O ţinuse în braţe, la pieptul lui, pe un pat, în timp ce dormeau, ea nu purta decît un furou, iar el doar o pereche de pantaloni. Şi?

Fuseseră înconjuraţi de primejdii. Erau doi străini fără prieteni, într-o ţară necunoscută. În asemenea situaţii, oamenii fac lucruri pe care în mod normal nu le-ar face. Nimănui nu i se putea cere socoteală pentru un asemenea comportament necaracteristic.

Şi probabil era nesemnificativ că, în momentul cînd Jenny se trezise din somn, una din mîinile lui îi stătea desfăcută peste posterior, iar cealaltă o cuprindea larg, dar posesiv, de gît, şi că degetele ei erau încurcate în părul lui de pe piept, iar buzele alarmant de aproape de discul plat al sfîrcului.

Acum, Jenny privea drept înainte, spre sicriul împodobit cu flori, şi-şi alunga cu forţa amintirile acelei dimineţi. Nu voia să-şi amintească acel infinitezimal interval de timp cînd, imediat după ce se trezise, se simţise încălzită, senină şi în siguranţă, înainte de a ajunge la şocanta revelaţie a anomaliei acelei seninătăţi.

N-avea de gînd să mai rişte apropierea de Cage. Forţa şi rezistenţa lui erau ca un magnet care o atrăgea necruţător. Putea fi chiar tentată să apeleze la el pentru sprijin, în acest moment,

dacă n-ar fi stat de cealaltă parte a lui Bob, cu amîndoi părinţii interpuşi între ei.

Episcopul încheie slujba la mormînt, cu o lungă rugăciune. În limuzina care-i ducea spre casă, Sarah plînse încet, cu capul pe umărul soţului ei. Cage privea abătut pe fereastră. Îşi lărgise cravata şi-şi descheiase nasturele de la guler. Jenny îşi răsucea batista şi nu spunea nimic.

Cîteva doamne de la biserică ajunseseră deja în casa parohială, fierbînd cafea, amestecînd în punch cu polonicul, tăind felii prăjiturile şi plăcintele pentru cei care aveau să vină să-şi prezinte condoleanţele după înmormîntare. Şi erau numeroşi. Jenny credea că parada n-avea să se mai termine. Sătulă de atîtea consolări, ieşi din living şi se duse în bucătărie, unde insistă să spele vasele.

– Vă rog, îi spuse ea femeii pe care o înlocui la chiuvetă. Trebuie să am o ocupaţie.

– Sărăcuţa de tine.

– Dragul tău Hal s-a dus.

– Dar eşti încă tînără, Jenny.

– Viaţa merge înainte. S-ar putea să treacă un timp...

– Te ţii bine.

– Toată lumea zice.

– Precis că drumul în ţara aia oribilă a fost un coşmar.

– Şi-ncă, cu *Cage*.

Ultima vorbitoare scoase un ţistuit din limbă, clătinînd jalnic din cap, parcă sugerînd că, pentru o femeie, compania lui Cage era echivalentă cu o soartă mai rea decît moartea.

Lui Jenny îi venea să se repeadă la toate, să le spună că, dacă nu era Cage, probabil s-ar fi prăbuşit complet. Ştia însă că remarcile lor erau nevinovate şi izvorîte din neştiinţă. În timp ce oamenii plecau, unul cîte unul, le mulţumi, iertîndu-le neghiobia, fiindcă regretele lor fuseseră sincere.

Terminä vasele stivuite pe bufet şi plecă în căutarea altora, împrăştiate prin casă. Cînd intră în living, fu uşurată să găsească acolo numai familia Hendren. În sfîrşit, plecaseră cu toţii acasă. Recunoscătoare, Jenny se aşezä într-un fotoliu şi-şi lăsă capul să cadă pe spătar.

Ochii i se deschiseră brusc cînd auzi ţăcănitul brichetei lui Cage. Flacăra ţîşni, pentru a aprinde capătul ţigării pe care o ţinea între buze. Puse bricheta la loc în buzunar şi trase din ţigară.

– Ţi-am spus să nu fumezi în casa asta, se răsti Sarah, de pe canapea. Avea ochii uscaţi, dar încercuiţi de umbre tulburi. Arăta mai zbîrcită şi mai comprimată, aproape scheletică. Expresia îi era atît de înverşunată, încît se învecina cu răutatea.

– Îmi pare rău, îşi ceru sincer scuze Cage; se

duse la uşa din faţă şi aruncă ţigara în noapte, care se lăsase fără ca nimeni să observe. Obişnuinţa.

– Şi trebuie neapărat să-ţi aduci în casa asta obiceiurile nesuferite? N-ai nici un pic de respect pentru mama ta? întrebă Bob.

Cage se opri din mers, în drumul înapoi spre scaun, surprins de tonul aspru şi acuzator al lui Bob.

– Vă respect pe amîndoi, răspunse el încet, deşi trupul i se încorda, tensionat.

– Ba nu respecţi nimic, replică scurt Sarah. Nici măcar o dată nu mi-ai spus că-ţi pare rău pentru moartea fratelui tău. N-am nici un dram de compătimire pentru tine.

– Mamă, am...

Bătrîna continuă, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit:

– Dar, în fond, nici nu ştiu de ce m-aş fi aşteptat la asta din partea ta. N-ai făcut nimic decît să mă necăjeşti, de cînd te-ai născut. Niciodată n-ai fost atent cu mine, aşa cum era Hal.

Jenny se îndreptă de spate, vrînd să-i amintească lui Sarah că, zile în şir, Cage se ocupase de presă şi-i cruţase de formalităţile legale privitoare la decesul lui Hal. Nu apucă să spună nimic, înainte ca Sarah să continue:

– Hal mi-ar fi stat alături încontinuu, într-o situaţie ca asta.

– Eu nu sînt Hal, mamă.

– Crezi că mai e cazul să mi-o spui? N-ai fost în stare nici să-i ţii o lumînare fratelui tău.

– Sarah, te rog, nu, o preveni Jenny, trăgîndu-se pe marginea fotoliului.

– Hal a fost atît de bun, atît de cuminte şi de ascultător. Copilul meu!

Umerii lui Sarah începură să tremure, iar faţa i se schimonosi, într-un nou val de lacrimi.

– Dacă Dumnezeu a trebuit să-l ia pe unul dintre fiii mei, de ce l-a luat pe Hal şi m-a lăsat cu tine?

Mîna lui Jenny se repezi la gură.

– O, Doamne...

Bob căzu în genunchi în faţa soţiei sale, încercînd s-o consoleze. Un lung răstimp, Cage îşi privi părinţii, absolut nevenindu-i să creadă, apoi chipul i se înăspri. Se răsuci pe călcîie şi porni cu paşi mari spre uşă. Plasa de ţînţari fu împinsă brutal de podul palmei lui, lovindu-se de perete, pe dinafară. Sări peste verandă şi în josul treptelor.

Fără a sta pe gînduri, Jenny o luă la fugă după el. Alergă prin curte şi-l ajunse pe trotuar, unde-i era parcat *Corvette*-ul. Cage îşi scotea sacoul negru ca şi cum ar fi luat foc pe el, descheindu-şi smucit nasturii vestei.

– Du-te-napoi unde ţi-e locul! strigă el.

Se trînti pe fotoliul jos al maşinii sport şi răsuci cheia de contact. Jenny fu surprinsă că cheia nu se rupse. Călcînd pe ambreiaj, băgă maşina în viteza întîi. Jenny deschise portiera din dreapta şi sări înăuntru chiar în clipa cînd Cage apăsă pe accelerator.

Maşina ţîşni din loc ca o rachetă. Pendulă prin mijlocul străzii şi se înclină pe după următorul colţ, fără ca frînele s-o încetinească la cotitură. Jenny întinse mîna spre clanţă şi, ca prin minune, reuşi să trîntească portiera fără a cădea pe asfalt sau a-şi smulge braţul din umăr.

Cage trecuse la viteza a patra, cînd ajunseră la indicatorul ieşirii din oraş. În timp ce acţiona schimbătorul, scrîşnea din fălci ca pentru a obliga maşina la o performanţă şi mai înaltă. Jenny nu riscă să privească vitezometrul. Peisajul din jur nu se mai distingea. Farurile străpungeau bezna nesfîrşită din faţa lor.

Cage răsuci butonul radioului, controlînd maşina cu o singură mînă, pînă găsi postul de radio pe care-l căuta. Dădu volumul la maximum, umplînd interiorul maşinii cu vacarmul asurzitor al muzicii heavy-metal.

– Ai făcut o mare greşeală, strigă el, prin tot vacarmul. Trebuia să stai acasă în seara asta.

Aplecîndu-se peste genunchii ei, pe dibuite,

deschise torpedoul şi scoase o sticlă de metal argintiu. Potrivindu-şi-o între coapse, deşurubă capacul şi o ridică la buze. Bău îndelung. Expresia sa din momentul cînd înghiţi o înştiinţă pe Jenny că alcoolul era foarte tare. Bău iar, şi iar, gonind peste banda dublă din mijlocul şoselei, doar cu o mînă pe volan.

Ferestrele maşinii erau deschise şi părul lui Jenny flutura în vînt, smuls din agrafele care-l ţinuseră strîns într-un coc sobru, la înmormîntare. Vîntul îi absorbea aerul din nări. Nu ştia cum reuşise Cage să-şi aprindă ţigara, dar jarul acesteia lucea în faţa chipului său neguros, luminat doar de becurile panoului de bord.

– Te distrezi? rînji el batjocoritor.

Aparent neafectată de sarcasmul lui, Jenny întoarse capul, privind prin parbriz. Refuză a-l învrednici cu vreun răspuns. Viteza maşinii o înfricoşa. Dezaproba totul, dar avea să rămînă mută fie şi cu preţul vieţii. Şi se gîndi că era foarte posibil să-i aibă de plătit, cînd Cage scoase maşina de pe şosea, pe un drum fără marcaje. De unde ştiuse că se afla acolo, Jenny nu era în stare să înţeleagă.

Maltrata *Corvette*-ul de lux, conducînd peste drumul desfundat, plin de hopuri, ca o scîndură de frecat rufele. Dinţii lui Jenny clănţăneau şi

strînse din fălci pentru a şi-i păstra nevătămaţi. Se agăţă de perna fotoliului, într-un efort de a-şi opri capul să se lovească de plafon, în timp ce se hurducau zgîlţîitor peste hîrtoapele drumului.

Urcau. Simţi schimbarea de altitudine, deşi în întunericul înconjurător nu se vedea nimic, nici o formă de relief. Fasciculele farurilor tresăltau nebuneşte la fiecare mişcare haotică a maşinii. Pînă şi luna se ascunsese după un nor, fără să mai dea lumină, parcă pentru a spune că pe Cage Hendren iar îl apucaseră cascadoriile nebuneşti şi nimeni nu trebuia să le fie martor.

Frînă brusc, aproape catapultînd-o pe Jenny prin parbriz, cu pneurile derapînd pe o distanţă de douăzeci de metri înainte ca maşina să se oprească în sfîrşit.

Cage opri motorul, provocînd o tăcere bruscă, odată ce urletele radioului se stinseră în acelaşi timp. Îşi rezemă braţul pe fereastra deschisă, scoase ţigara din gură şi o înlocui cu gîtul sticlei. Bău iarăşi cu sete, plesnind satisfăcut din buze după ce înghiţi.

Apoi se întoarse spre Jenny, care-l privea mustrătoare, tăcută.

– Scuzaţi. Unde mi-e buna creştere? Bei?

Înclină sticla spre ea. Jenny nu se mişcă şi nici expresia opacă nu i se schimbă.

– Nu? ridică el din umeri. Mare păcat.

Bău din nou, apoi îi întinse pachetul de ţigări.

– Fumezi? Nu, nu, fireşte că nu.

Mai trase o duşcă.

– Eşti fecioara nepătată, nu? Domnişoara Jenny Fletcher cea fără de prihană. Neîntinată. Intangibilă. Bună numai pentru sfinţi ca scumpul nostru defunct, Hal Hendren.

Aspiră în plămîni o porţie zdravănă de nicotină şi eliberă fumul într-o rafală lungă, drept spre faţa ei.

Jenny continuă să nu aibă nici o reacţie.

Apoi, ca şi cum calmul ei l-ar fi înfuriat, Cage aruncă ţigara pe fereastră.

– Ia să vedem, ce ţi-ar zgîlţîi ţie colivia? Ce te-ar face să chirăi de groază? Ce te-ar putea provoca să cobori dracu' din maşina mea, să piei din ochii mei şi din nenorocita mea de viaţă?

Începuse să strige. Respiraţia îi era greoaie şi aspră. Jenny îl privi cum îşi înfrîna vizibil nervii, stăpînindu-se. Cînd vorbi din nou, glasul continua să-i tremure de durere şi furie, dar era mai calm.

– Ce te-ar dezgusta îndeajuns ca să fugi de teamă pentru virtutea ta? Un bombardament de vorbe porcoase? Mda, poate. Mă-ndoiesc că ai înţelege vreuna, dar vom face o încercare. Să le pun în ordine alfabetică sau să le spun cum îmi

vin la gură?

– Nu mă poţi dezgusta, Cage.

– Pe pariu?

– Şi nimic din tot ce-ai spune sau ai face nu mă poate determina să plec acum.

– Chiar aşa? Ţi-ai pus în minte să mă mîntuieşti. Asta e? rîse el fără chef. Nu-ţi pierde timpul.

– N-am să te las singur, repetă ea.

– Ei, nu zău? i se răsfrînse un colţ al buzei, sardonic. Vedem noi.

Se repezi peste consolă. Cu o mînă o înşfăcă de ceafă, trăgînd-o spre el. Buzele i le striviră pe ale ei, cu putere şi agresivitate. Dinţii îi scrîşniră brutal peste gura ei fragedă. Jenny nu se împotrivi. Chiar şi cînd limba lui i se afundă printre buze, pentru a-i silui gura în cel mai înjositor mod, suportă violenta invazie fără a opune nici o rezistenţă.

Rochia pe care o îmbrăcase pentru înmormîntarea lui Hal era un *deux-pièces* negru, tricotat. Cage bîjbîi pe la talie, îi ridică poalele bluzei şi-şi afundă mîna dedesubt.

– Fără-ndoială, ai auzit de reputaţia mea cu femeile, scrîşni el fierbinte, cu gura pe gîtul ei. Sînt nemilos, lipsit de scrupule. Un spoliator de fecioare, hoţ de neveste, o maşină sexuală care a luat-o razna. Se zice că-s aşa de excitabil, încît

mi-e şi greu să-mi ţin fermoarul închis la pantaloni.

Îi despărţi genunchii cu un picior.

– Ştii ce-nseamnă asta pentru tine, Jenny? Belea. Ai intrat pîn-aici, fetiţo.

Îi brutalizã din nou gura, cu încă un sărut jignitor, în timp ce mîna lui îi găsea sînul sub bluză. I-l apăsă, apoi scobi sub cupa fragilă a sutienului pentru a i-l ridica. Îi masă aspru sînul şi- şi rostogoli degetul mare peste sfîrcul gingaş.

În ciuda hotărîrii ei de a nu reacţiona, spinarea lui Jenny se desprinse de fotoliu, arcuită. Se îndreptă, încordată, lipită de el. Dar nu se opuse, nu se zbătu. Rezista prin pasivitate.

Gîfîitul ei uşor fu la fel de eficient ca un urlet de sirenă în capul lui Cage. Îşi reveni, îşi dădu seama ce făcea şi se prăbuşi peste ea ca o jucărie gonflabilă pe care cineva tocmai a împuns-o cu un ac de pălărie. Trase de cîteva ori aer în piept, pentru a se restabili, cu buzele lipite de gura ei, dar fără a-şi mai revendica răzbunarea.

Oxigenul reuşi să-i limpezească aburii alcoolului şi ai furiei din minte. Spăşit, îşi retrase mîna de sub sutienul ei şi, într-o jalnică încercare de a se reabilita, căută să-i potrivească la loc cupa de dantelă peste sîn. După ce-şi scoase mîna de sub bluză, se retrase pe locul şoferului şi coborî

din maşină.

Jenny îşi îngropă faţa în palme, începînd să inspire lacom, cutremurat. Cînd se mai calmă oarecum, îşi aranjă hainele, deschise portiera şi ieşi.

Cage stătea aşezat pe capotă, cu privirea pierdută. Jenny recunoscu în sfîrşit împrejurimile. Se aflau pe *mesa*, un platou înălţat deasupra şesurilor din jur. Se întindea pe cîţiva kilometri. Dedesubt, preeria era întunecată şi tăcută. Vîntul uscat, fierbinte, îi lipea hainele de trup, fluturîndu-i părul. Şuiera cu jale, ca un tînguit al naturii.

Trecu direct în faţa lui, blocîndu-i vederea, atîta cîtă era. Genunchii aproape li se atinseră. Cage înălţă capul, o privi scurt, apoi îşi lăsă bărbia în piept.

– Îmi pare rău.

– Ştiu.

Jenny îi atinse părul, netezindu-i-l pe frunte, dar vîntul i-l smulse imediat dintre degete.

– Cum am putut...

– Nu contează, Cage.

– Ba contează, insistă el, printre dinţii încleştaţi. Contează.

Îşi ridică din nou capul, întinzînd mîna pentru a şi-o depune uşor peste sînul pe care-l agresase doar cu cîteva momente în urmă. Atingerea lui nu

avea nimic sexual. La fel ar fi putut atinge umărul unui copil rănit.

– Te-a durut?

Mîna îi era caldă, tămăduitoare, iar Jenny o ridică pe a ei şi o acoperi, acolo unde stătea.

– Nu.

– Ba da.

– Nu la fel de mult cît te-a durut pe tine.

Se priviră adînc în ochi. Între ei se arcui o emoţie nedesluşită, ca un curent electric. Jenny îşi lăsă mîna să cadă. Cage şi-o coborî şi el, la fel de repede.

Jenny se aşează alături, pe capota maşinii. Suprafaţa gresată îi ardea chiar şi prin haine, dar nici unul dintre ei nu observă.

– Sarah n-a vorbit serios, Cage.

Cage pufni scurt.

– A, ba fii sigură că da.

– E distrusă. Vorbea durerea, nu ea.

– Nu, Jenny, clătină el trist din cap. Ştiu ce simt ei pentru mine. Şi-ar dori să nu mă fi născut niciodată. Sînt un memento viu al faptului că, într-un fel, au dat greş, o continuă pacoste pe capul lor şi o permanentă insultă faţă de cele în care cred. Chiar dacă n-o spun niciodată cu voce tare, ştiu ce gîndesc. Probabil acelaşi lucru pe care-l gîndeşte toată lumea. Cage Hendren me-

rită să moară. Fratele lui n-a meritat.

– Nu-i adevărat!

Cage se ridică şi merse pînă la marginea platoului, înfundîndu-şi mîinile în buzunare. Cămaşa albă i se vedea ca o pată strălucitoare în întuneric. Jenny îl urmă.

– Cînd a început?

– Cînd s-a născut Hal. Poate chiar mai-nainte. Nu-mi mai amintesc. Ştiu doar că dintotdeauna a mers aşa. Hal era copilul cu părul bălai, literalmente. Eu ar fi trebuit să am păr brun. Atunci, aş fi fost cu adevărat oaia neagră a familiei.

– Nu spune asta despre tine.

– Ei, dar e adevărat, nu? întrebă el cu bruscheţe, răsucindu-se bătăios spre Jenny. Uită-te ce-am fost gata să-ţi fac. Am fost cît pe ce s-o violez pe femeia pe care o...

Se întrerupse în mijlocul frazei, iar Jenny se întrebă ce dorise să mai spună. Cage îşi strînse buzele, subţire, pentru a-şi pecetlui cuvintele nerostite şi se întoarse din nou cu spatele.

– Ştiu de ce mi-ai făcut-o, de ce ai băut şi ai condus cu viteză. Încerci să dovedeşti că au dreptate în ce te priveşte. Dar nu au, Cage.

Se apropie de el.

– Nu eşti o sămînţă rea care a apărut ca un accident genetic într-o familie altminteri desăvîr-

şită. Nu ştiu ce-a apărut mai întîi, neastîmpărul tău, cu care părinţii n-au ştiut să procedeze bine, sau dispreţul lor, care te-a înrăit.

Îl apucă de mînecă, răsucindu-l cu forţa spre ea.

– Nu e evident? Toată viaţa n-ai făcut decît să reacţionezi faţă de ei. Ţi-ai făcut o carieră din a fi oaia neagră a familiei pastorului. Nu înţelegi, Cage? Încă din copilărie, făceai lucruri necuvenite ca să le atragi atenţia, fiindcă ei se aplecau numai asupra lui Hal. A fost greşeala lor. Vina *lor,* nu a ta. Au avut doi fii şi fiecare aveaţi cîte o personalitate diferită. Dar a lui Hal le convenea mai mult, aşa că a devenit copilul-model. Tu ai încercat să le cîştigi aprobarea şi, cînd n- ai reuşit, te-ai întors cu o sută optzeci de grade, începînd să faci exact contrariul.

Cage îi zîmbi de sus:

– Ai descifrat totul, după cum văd.

– Da, asta am făcut. Altfel, aş fi îngrozită de cele întîmplate astă seară. Cu doar cîteva luni în urmă, aşa aş fi fost. Dar în seara asta am ştiut că nu-mi vei face nici un rău. Acum te cunosc mai bine. Te-am observat atentă, în ultima vreme. Te-am văzut plîngînd lîngă trupul neînsufleţit al fratelui tău. Nu eşti nici pe departe atît de „rău" pe cît vrei să te creadă lumea. N-ai putut concura

cu bunătatea lui Hal, aşa că ţi-ai făcut un ţel din a deveni campion într-o altă arenă.

Îi captase atenţia. O asculta. Şi, oricît de mult dorea s-o contrazică, ceea ce spunea Jenny avea sens. Cage îşi privi picioarele, stîrnind cu vîrful pantofului norişori de praf care se risipeau în vînt.

– Mă îngrijorează doar cît de departe vei ajunge.

Capul i se ridică:

– Unde să ajung? Ce vrei să spui?

– Ai fost împins să consideri că n-ai nici o virtute. Cît de departe vei ajunge, ca să le dovedeşti că au dreptate? Pînă unde vei merge, ca să le arăţi cît de nevrednic eşti?

Cage îşi agăţă degetele mari în cureaua pantalonilor şi-şi înclină arogant capul într-o parte.

– Ai ajuns pînă aici. De ce nu dai pe faţă ce ai de spus, fără să mă mai iei pe ocolite? Mă crezi o dorinţă-de-moarte ambulantă.

– Oamenii care nu se respectă pe ei înşişi pot face prostii.

– Ca, de pildă, să conducă prea repede, să bea iresponsabil şi să trăiască în desfrîu?

– Exact.

– Ei, pe dracu'. Întreabă pe cine vrei. Au să-ţi spună ei despre respectul meu de mine însumi. Au să-ţi spună cît de înfumurat sînt.

– Nu vorbesc despre modul cum te *porţi,* ci despre ceea ce simţi înlăuntrul tău. Ţi-am văzut cealaltă faţă, Cage, latura sensibilă, pe care n-o arăţi nimănui altcuiva.

– Crezi că aspir la o formă lentă de sinucidere?

– N-am spus asta.

– Dar ai vrut s-o spui, replică el, împingîndu-şi părul de pe frunte cu degete nervoase. Ţi-ai dus prea departe psihologia de salon, Jenny.

Era destul de defensiv ca s-o convingă că, poate, aşa făcuse.

– În regulă, îmi cer scuze, răspunse ea. Dar nu sînt îngrijorată decît pentru că ţin la tine, Cage.

Cage îşi relaxă imediat poziţia, iar ochii i se îmblînziră.

– Îţi apreciez preocuparea, dar nu e nevoie să-ţi faci griji că mi-aş scurta zilele. Îmi place excesul de viteză, băutura fără măsură şi... Ce mai urma? întrebă el, ironic.

Jenny, însă, nu terminase.

– Cred că şi părinţii tăi ţin la tine.

Umorul i se risipi. Cu ochi sumbri de chihlimbar, privi peste capul lui Jenny, dincolo de ea, spre peisajul nevăzut şi sterp.

– De ce nu înţelege mama că am vrut să stau pe lîngă ea, pe lîngă amîndoi? De cînd am aflat

despre Hal, tot timpul îmi venea să mă apropii de ei şi să-i îmbrăţişez.

Glasul îi scăzu cu un decibel.

– Aş fi vrut să mă îmbrăţişeze şi ei pe mine.

– Cage.

Jenny întinse mîna să-l atingă pe braţ. Cage se smuci. Nu avea chef de mila nimănui.

– Nu m-am apropiat de ei fiindcă ştiam că nu mă vor aproape. Aşa că am încercat să-mi manifest iubirea şi compătimirea în alte moduri.

Oftă.

– Numai că ei n-au observat.

– Am observat eu. Ţi-am fost recunoscătoare.

– Dar nici tu nu m-ai lăsat să mă apropii de tine, Jenny, replică el brusc, coborîndu-şi ochii spre ai ei.

Jenny îşi mută repede privirea.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Nu ştii pe dracu'. Cînd eram în Monterico, depindeai de mine, te bazai pe mine, emoţional şi fizic. De cînd ne-am înapoiat, iarăşi sînt ca un lepros. „Nu pune mîna. Nu te-atinge. Nu vorbi." Ce naiba, nici măcar nu te-ai uitat la mine.

Avea dreptate, dar Jenny nu voia să recunoască.

– Faptul că mă eviţi are vreo legătură cu noaptea pe care am petrecut-o în Monterico?

Capul ei sări în sus şi-şi umezi buzele, deşi i se uscase şi limba.

– Fireşte că nu.

– Sigur?

– Da. Ce importanţă ar fi putut să aibă?

– Am dormit împreună.

– Nu în sensul ăla! exclamă ea, în defensivă.

– Exact, spuse Cage, făcînd cîţiva paşi înainte, pînă cînd ajunse s-o domine. Dar, după felul cum te porţi, poate să fi fost „în sensul ăla". De ce te simţi atît de vinovată?

– Nu mă simt vinovată de nimic.

– Nu? insistă el. Nu te gîndeşti că n-aveai voie să dormi în braţele mele, îmbrăcată doar cu furoul? Nu simţi că-i eram oarecum infideli lui Hal, în timp ce el zăcea în sicriu? Nu la asta te gîndeşti?

Jenny se întoarse cu spatele, încrucişîndu-şi braţele peste abdomen, ca şi cum ar fi durut-o. Îşi apucă strîns coatele în mîini.

– N-ar fi trebuit să stau împreună cu tine, în acel fel.

– De ce?

– Ştii că nu e cazul să întrebi.

– Fiindcă ştii ce părere are lumea despre o femeie care-şi petrece o noapte în pat cu mine.

Nu-i răspunse.

– De ce te temi, Jenny?

– De nimic.

– Te temi că va afla cineva despre noaptea aia?

– Nu.

– Te temi că numele tău se va adăuga pe lista fostelor aventuri ale lui Cage Hendren?

– Nu.

– Te temi de mine?

Nici chiar vîntul nepotolit nu reuşi să-i ascundă ezitarea şi durerea din glas. Jenny se răsuci, pentru a-i vedea nefericirea de pe faţă.

– Nu, Cage, nu...

Ca să i-o dovedească, se apropie şi îl cuprinse cu braţele de talie, lăsîndu-şi obrazul pe pieptul lui.

Într-o clipă, braţele lui o învăluirā, strîns.

– Nu te-aş învinui dacă ar fi aşa, mai ales după ceea ce s-a întîmplat astă seară. Dar, Dumnezeule, n-aş putea suporta una ca asta. N-aş putea să îndur că te temi să nu-ţi fac vreun rău.

I-ar fi putut spune că nu se temea atît de el, cît de propriile ei reacţii faţă de el.

Cînd era în apropierea ei, Jenny ieşea din cochilia în care trăia la parohie, pentru a deveni o cu totul altă femeie. Îi făcea bătăile inimii să se accelereze, respiraţia să se intensifice, palmele să i se umezească. Nu mai era niciodată ea însăşi,

cînd se afla lîngă Cage, fie pe motocicletă, simţindu-se minunat, fie în acelaşi pat cu el. Cu el, uita cine era şi de unde venea, trăind numai clipa.

Era aproape ca şi cum în toţi acei ani ar fi fost îndrăgostită de Cage, nu de Hal. Făcuse dragoste cu Hal, dar noaptea cînd dormise în braţele lui Cage fusese aproape la fel de minunată. Nu prea putea să se împace cu acest gînd. Cum era posibil ca, la doar o săptămînă după moartea lui Hal, să se întrebe cum ar fi fost să facă dragoste cu Cage?

Surprinsă de idee, se retrase din faţa lui.

– Mai bine să mergem acasă. Au să se îngrijoreze.

Cage păru dezamăgit, dar o conduse la maşină, fără să discute. Cu regret, puse la loc capacul sticlei şi o introduse în torpedou. Aruncă pachetul de ţigări pe fereastră.

– Dezordonatule, spuse Jenny, de pe fotoliul ei.

– Femeile, bombăni exasperat Cage, băgînd maşina în viteza întîi. Niciodată nu-s mulţumite.

Îşi zîmbiră. Totul era în regulă.

Cînd ajunseră la casa parohială, după o înapoiere toropită spre oraş, Cage ocoli maşina şi-i deschise portiera. În drum către uşă, o cuprinse de talie şi, amical, Jenny făcu acelaşi lucru.

– Îţi mulţumesc, Jenny.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-eşti prietenă.

– În ultima vreme, tu mi-ai fost, destul de des.

– Îţi mulţumesc oricum.

La uşă, se opriră faţă în faţă. Cage nu părea hotărît să plece.

– Ei, noapte bună.

– Noapte bună.

– Poate va trece un timp pînă să mai vin în vizită.

– Înţeleg.

– Dar am să te sun.

– Mi se frînge inima cînd mă gîndesc la prăpastia asta dintre tine şi părinţii tăi, într-un moment cînd aveţi cea mai mare nevoie unii de alţii.

Oftatul lui fu greu de tristeţe.

– Mda, bine, aşa e viaţa. Dacă ai nevoie de ceva, de *orice,* să urli.

– Am să urlu.

– Promiţi?

– Promit.

Îi strînse mîna şi se aplecă să-i depună o sărutare uşoară pe obraz. Buzele îi zăboviră înainte de a şi le retrage în sfîrşit. Sau, poate, era doar imaginaţia ei. Încă nu se decisese, cînd intră şi urcă scara spre camera sa. Casa era cufundată

în întuneric. Soţii Hendren se culcaseră deja.

Jenny deschise uşa camerei şi intră. Privi în jur, la dormitorul decorat copilăreşte. *Şi acum?* se întrebă ea.

Ce-avea să facă Jenny Fletcher cu restul vieţii sale?

Cugetă la această întrebare în timp ce se dezbrăca şi încă multe ceasuri, după ce se vîrî în pat, problema continuă să-i alunge somnul.

De dimineaţă, ştia răspunsul. Dar cum să le spună soţiilor Hendren? După cum avea să reiasă, chiar ei i-au uşurat abordarea subiectului.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, cînd Jenny intră în bucătărie, Bob tocmai prăjea pîinea. Fata zîmbi văzîndu-i şorţul, în timp ce-l săruta pe obraz. După ce-şi turnă o cafea, se aşeză la masă cu Sarah, care muta alene o porţie de omletă dintr-o parte a farfuriei în cealaltă.

– Unde-ai fost aseară?

Nici „bună dimineaţa", nici „cum ai dormit?" Nimic. Doar o întrebare seacă.

Punînd întrebarea, Sarah îşi ţinea buzele strînse. Avea pe chip o expresie încordată.

– *Ne-am* dus, accentuă Jenny pluralul, la o

plimbare.

– Te-ai întors îngrozitor de tîrziu.

Bob încercase să comenteze nepăsător, dar Jenny ştia că nu era deloc o conversaţie indiferentă sau spontană, orice efort de imaginaţie ar fi făcut. Printre ei plutea un aer de suspiciune ostilă, ca şi cum în tabără s-ar fi infiltrat un duşman care trebuia mirosit.

– De unde ştiţi cînd am venit? Dormeaţi deja.

– A trecut pe-aici doamna Hicks, azi-dimineaţă. Te-a văzut... v-a văzut pe tine şi pe Cage, împreună, azi-noapte.

Jenny se uită de la unul la altul. Era atît uimită, cît şi furioasă. Doamna Hicks era cea mai băgăreaţă vecină din cartier. Murea să împrăştie zvonuri, mai ales dacă erau proaste.

– Şi ce-a spus?

– Nimic, răspunse stînjenit Bob.

– Nu, vreau să ştiu. Ce-a spus? Orice-o fi fost, e clar că v-a supărat.

– Nu sîntem supăraţi, Jenny, declară Bob cu diplomaţie. Doar că nu vrem ca oamenii să înceapă să-ţi pună numele în legătură cu al lui Cage.

– Numele meu este deja legat de al lui Cage. E un Hendren, fiul vostru, le reaminti ea enervată. Mi-am petrecut doisprezece ani din viaţă în casa Hendren. Cum ar putea numele meu să *nu* fie

legat de al lui?

– Înţelegi ce vrem să spunem, draga mea, interveni Sarah; în ochi îi luceau lacrimi. Numai pe tine te mai avem. Şi...

– Nu-i adevărati strigă furioasă Jenny, ridicîndu-se de pe scaun. Îl aveţi pe Cage. N-am crezut niciodată că voi spune asta, dar, mi-e ruşine de voi amîndoi. Sarah, nu-ţi dai seama cum l-ai rănit pe Cage aseară? Poate că nu te încîntă tot ce face, dar este totuşi fiul vostru. I-ai dorit moartea!

Sarah îşi lăsă capul în piept, începînd să plîngă. Jenny, ruşinată de propria-i izbucnire, se aşează la loc. Bob îşi bătu soţia pe umeri, într-o tentativă slabă de a o consola.

– Era doborîtă aseară, cînd voi doi v-aţi repezit afară din casă, îi explică el lui Jenny. Şi-a dat seama ce spusese şi i-a părut rău.

Jenny bău din cafea, pînă cînd lacrimile lui Sarah se potoliră. În sfîrşit, puse ceaşca pe farfurioară.

– M-am hotărît să plec.

Aşa cum prevăzuse, rămaseră năuciţi. Cîteva momente, nici unul dintre ei nu se mişcă. Se holbau la ea cu ochi goi, neîncrezători.

– Să pleci? îngăimă Sarah într-un tîrziu.

– Mă voi muta de la parohie şi am să-mi încep o viaţă proprie. De ani de zile locuiesc aici, tră-

gînd de timp, pînă urma să mă mărit cu Hal. Poate că, dacă ne căsătoream şi aveam copii...

Lăsă gîndul să se risipească.

– Dar, de vreme ce n-a fost aşa, şi de-acum niciodată nu va mai fi, nu mai am nici un motiv să rămîn. Trebuie să-mi întemeiez singură viitorul.

– Dar ai un viitor alături de noi, o contrazise Bob.

– Sînt femeie în toată firea. Trebuie să...

– Avem nevoie de tine, Jenny! strigă Sarah, apucîndu-i braţul cu o mînă rece şi umedă. Ne aminteşti de Hal. Eşti ca propria noastră fiică. Nu ne poţi face asta. Te rog. Nu acum. Lasă-ne timp să ne obişnuim cu gîndul morţii lui Hal, mai întîi. Nu poţi pleca. Nu se poate şi gata.

Şi se prăbuşi iarăşi, îngropîndu-şi faţa într-un şerveţel ud- leoarcă.

Jenny simţi că o cuprinde un val de vinovăţie. Avea o responsabilitate faţă de ei, nu? O luaseră în familia lor şi-i dăruiseră un cămin, cînd nu mai avea nimic pe lume. Nu le datora ceva timp? Cîteva săptămîni? Cîteva luni?

Gîndul o deprima, dar, în fond, datoria dă adeseori o senzaţie de încătuşare.

– Bine, acceptă ea, abătută. Dar n-am să trăiesc sub cenzura doamnei Hicks, nici a altcuiva. Am fost logodită cu Hal şi l-am iubit, însă el nu mai este. Trebuie să-mi trăiesc viaţa.

– Întotdeauna ai fost liberă să pleci şi să vii cînd vrei, spuse Bob, bucuros că discuţia despre plecare se încheiase. De-asta ţi- am cumpărat maşina.

Nu la acest gen de libertate de referise Jenny, încă nu-i credea capabili s-o înţeleagă dacă ar fi încercat să le explice.

– A doua condiţie e să-i cereţi amîndoi scuze lui Cage pentru ceea ce-aţi spus aseară.

Vrură să protesteze, dar îi opri dintr-o privire. Îşi plecară ochii la expresia sa fermă.

– Prea bine, Jenny, spuse Bob în cele din urmă. De dragul tău, o vom face.

– Nu, nu de dragul meu. De-al lui şi de-al vostru.

Se ridică, pornind spre uşă.

– Cred că o să vă ierte şi Cage, pentru că vă iubeşte. Sper doar să vă ierte şi Dumnezeu.

Coşurile cu tîrguieli se ciocniră. Al lui Jenny zăngăni. O cutie de detergent se răsturnă pe jos. Conservele se rostogoliră cu zgomot prin coş. Un sul de prosoape din hîrtie căzu peste cofrajul cu ouă.

– Salut.

– Brută. Anume ai făcut-o.

Zîmbetul lui era leneş şi complet nepocăit.

– E un truc grozav ca să faci cunoştinţă cu o femeie frumoasă într-o după-amiază searbădă. Intri cu coşul de cumpărături într-al ei. Atunci ea se fîstîceşte, uneori se supără, dar întotdeauna îţi stă la discreţie. Idealul meu e de a încerca să încurc roţile cărucioarelor.

Îşi coborî privirea şi se încruntă.

– Ai fost prea rapidă pentru mine.

– N-ai pic de conştiinţă, Cage Hendren.

– Absolut.

– Şi pe urmă ce se întîmplă? îl întrebă Jenny. Sînt fascinată.

– Vrei să zici, după...

– După ce-i ciocneşti coşul şi încurci roţile şi se fîstîceşte şi aşa mai departe. Ce faci apoi?

– Îi cer să se culce cu mine.

Jenny încasă informaţia ca pe un uşor pumn în bărbie.

– Aha.

Îşi manevră coşul împrejurul coşului său, care era gol, şi-şi continuă drumul pe culoarul cu mîncare pentru animale domestice. Din moment ce soţii Hendren nu aveau animale, atenţia pe care le- o acorda rafturilor era destul de ridicolă.

– Ei, ai spus că eşti fascinată, zise Cage în defensivă, împingîndu-şi căruciorul după al ei.

– Am fost, sînt, dar credeam că ai proceda mai subtil cu seducţia.

– De ce?

– De ce? se răsuci Jenny să-l privească, lăsîndu-şi baltă pe moment analiza ciozvîrţelelor fragede şi a produselor suculente. Adică e aşa de simplu? pocni ea din degete. Hodoronc-tronc?

Cage îşi încreţi fruntea, chipurile concentrat.

– Nu întotdeauna. De cîteva ori, a necesitat mai mult timp şi efort.

Ochii săi aurii-căprui o cutreierară, observîndu-i pantalonii bine călcaţi şi puloverul de bumbac tricotat.

– Uite, tu, de pildă. Pariez că ai fi un caz dificil.

– De ce spui asta?

– Vii să te culci cu mine?

– Nu!

– Poftim. Am întotdeauna dreptate.

Îşi ciocăni fruntea cu degetul arătător.

– Cînd faci treaba asta de-atîta timp ca mine, înveţi vreo cîteva lucruri pe parcurs. Ţi se dezvoltă un al şaselea simţ. Cu tine, mi-am dat seama imediat că trebuie să folosesc metoda de abordare lungă, lentă şi uşoară. După modul cum te-ai încruntat vag cînd cutia de *Tide* ţi-a storcit punga cu bezele. Semn clar că n-avea să meargă simplu.

Jenny îl privi mută de uimire, cîteva secunde,

apoi izbucni în rîs.

– Cage, jur, eşti amoral.

– Neruşinat, îi făcu el cu ochiul. Dar sincer.

Coti de pe culoarul conservelor pentru animale pe cel alăturat. Cage năvăli în faţa ei, tăindu-i calea.

– Arăţi îngrozitor.

– Ăsta-i un exemplu al metodei de abordare lungă, lentă şi uşoară? Dacă da, mai trebuie lucrat, replică ea sec.

Încercă să-l ocolească, dar Cage îşi întoarse abil coşul într-o parte, blocînd complet coridorul.

– Ştii ce vreau să spun. Pari obosită. Mult prea slabă. Ce-ţi fac ăia acolo?

– Nimic, răspunse Jenny, evitîndu-i ochii.

Dar ştia că nu-l amăgea, nu mai mult decît se amăgea pe ea însăşi. Soţii Hendren nu-i ascultaseră atenţi declaraţia de independenţă. Sau i-o ascultaseră, dar îi ignorau conţinutul. Îi programau activităţile zilnice încă dinainte de a coborî la micul dejun.

Mai întîi, fuseseră de scris toate mulţumirile pentru condoleanţe, după înmormîntarea lui Hal. Fusese aproape recunoscătoare pentru această muncă, fiindcă îi dăduse posibilitatea să-l sune pe Cage şi să-i ceară să le ia şi să le pună la poştă. Astfel, părinţii lui avuseseră ocazia să-i ceară scuze.

Fusese o întrunire penibilă. Cage stătea în uşa din faţă, de parcă s-ar fi temut că n-aveau să-l invite în casă. Jenny îşi ţinea respiraţia, incapabilă să distingă cuvintele pe care le schimbau el şi Bob în vestibul. Apoi, Cage intră în living, privind-o pe Sarah, care stătea adunată pe canapea. În cele din urmă, bătrîna îşi înălţă capul.

– Bună, Cage. Îţi mulţumim că ai trecut.

– Bună, mamă. Cum te simţi?

– Bine, bine, răspunse ea absentă.

Aruncă o privire întrebătoare spre Jenny, care dădu uşor din cap. Sarah îşi umezi buzele.

– În legătură cu seara aceea, seara de... după înmormîntarea... lui Hal... Ceea ce-am spus...

– Nu contează, se repezi Cage s-o întrerupă; traversă camera şi se lăsă într-un genunchi în faţa mamei sale, acoperindu-i cu mîna degetele palide, lipsite de sînge. Ştiu că erai tulburată.

Lui Jenny i se înmuiase inima de duioşie. Cage dorea atît de mult să creadă ce spunea. Dar, indiferent că scuzele lui Sarah erau sincere sau nu, fie că el le credea sau nu, cel puţin dădeau grai sentimentelor pe care ar fi trebuit să le aibă cu toţii.

Corvezile lui Jenny la parohie păreau să nu se mai termine. Soţii Hendren discutaseră pînă şi posibilitatea ca ea să continue cruciada lui Hal pentru ajutorarea refugiaţilor din America Cen-

tralã. Simplul gînd de abordare a unei asemenea campanii o extenua şi refuza să cuvînteze la mitinguri şi alte ocazii. Dar îşi luase sarcina de a trimite o scrisoare la ziar în care detalia problemele aşa cum le fusese martorã oculară şi cerea donaţii în plus pentru ajutoare.

Ştia cã avea ochii încercănaţi de oboseală, ştia cã slăbise datoritã marii lipse de poftă de mîncare, ştia cã era trasă şi palidă pentru cã nu stătea mai mult pe-afară.

– Sînt îngrijorat din pricina ta, spuse încet Cage.

– Sînt obositã. Toţi sîntem obosiţi. Moartea lui Hal, înmormîntarea şi-au spus cuvîntul.

– Au trecut mai bine de două săptămîni. Îşi petreci mai mult timp ca oricînd în parohia aia. E nesănătos.

– Dar necesar.

– Biserica e vocaţia lor, nu a ta. Vor face din tine o femeie bătrînă, dacă-i laşi, Jenny.

– Ştiu, răspunse ea obositã, frecîndu-şi fruntea. Te rog, nu mă bate la cap cu asta, Cage. Le-am spus cã trebuie să mă mut, dar...

– Cînd?

– A doua zi după înmormîntare.

– Şi de ce n-ai făcut-o?

– S-au necăjit aşa de tare, încît n-am putut. Şi, serios, ar fi fost o cruzime să plec imediat după

ce-l pierduseră pe Hal.

– Şi acum?

Zîmbi, clătinînd din cap.

– N-am nici măcar o slujbă. Cel puţin, nu una plătită. Ştiu că trebuie să-mi cîştig existenţa, dar i-am lăsat să-mi rezolve ei problemele atît de mult timp, încît habar n-am cum să încep.

– Am eu o idee, spuse Cage deodată, apucînd-o de braţ. Ia vino-ncoace.

– Nu pot lăsa aici cumpărăturile.

– De data asta, nu mai ai scuza îngheţatei. Te-a prins înainte de a ajunge la congelator.

În sens figurat, Jenny îşi înfipse călcîiele în pămînt.

– Nu pot lăsa un coş plin cu tîrguieli în mijlocul magazinului.

– Of, pentru Dumnezeu! exclamă Cage iritat; răsuci coşul şi, cu paşi mari, îl împinse pînă în faţă. Hei, Zack!

Şeful magazinului privi pe după paravanul biroului. Număra banii cuiva care retrăsese o sumă de pe cec.

– Ura, Cage.

– Domnişoara Fletcher îşi lasă cumpărăturile aici, spuse el, parcînd căruciorul lîngă o vitrină cu oale şi tigăi care se puteau obţine păstrînd cupoane. Venim să le luăm mai tîrziu.

– Perfect, Cage. Te pup.

Cage luă o ciocolată *Milky Way* în timp ce treceau pe la tejgheaua cu dulciuri şi-l salută cu ea pe administrator înainte de a-şi petrece un braţ pe după umerii lui Jenny, conducînd-o afară din magazin.

– Pe-asta ai furat-o?

– Normal, replică el, desfăcînd ambalajul şi îndesîndu-şi în gură jumătate din ciocolată. Jumatea asta-i pentru tine.

– Dar...

Îi reteză protestul, împingîndu-i restul calupului în gura căscată de uimire.

– Tu n-ai furat niciodată-n viaţa ta o ciocolată?

Jenny clătină din cap, mutîndu-şi enorma bucată de ciocolată dintr-o parte a gurii în cealaltă, într-un efort de a o mesteca înainte să se înece.

– Ei, era timpul. Acum, eşti partenera mea de infracţiuni.

Deschise portiera *Corvette*-ului şi, uşor, dar inexorabil, o împinse pe locul din dreapta.

Cage conduse pe străzile aglomerate din centru doar o idee mai disciplinat decît pe şosea. Opri maşina într-un spaţiu de parcare lîngă trotuar, în faţa unui şir de birouri. Cînd coborî se aplecă şi scoase de sub fotoliu un sac de pînză. Era genul de husă pe care o folosea primăria pentru a acoperi parcometrele în zilele de sărbătoare. O trase peste aparatul din faţa *Corvette*-ului

şi-i făcu cu ochiul lui Jenny, înainte de a o prinde de cot, conducînd-o spre uşă.

– Poţi face aşa ceva? îl întrebă ea, privind îngrijorată spre parcometrul acoperit.

– Tocmai am făcut-o.

Descuie uşa biroului şi-i făcu loc să intre.

Jenny, însă, se opri brusc dincolo de prag, privind descumpănită în jur. Încăperea era cufundată în semiobscuritate, dar nu făcu decît să arate şi mai rău cînd Cage se duse la fereastră şi potrivi jaluzelele prăfuite, astfel încît să intre mai multă lumină.

Jenny nu mai văzuse niciodată o asemenea dezordine. O canapea jerpelită, scoasă direct dintr-o comedie de situaţii la televizor din anii '50, stătea împinsă lîngă un perete. Tapiţeria roz, care nici la început nu arătase prea grozav, era înnegrită de generaţii întregi de praf. Pernele erau adîncite în centru.

Nişte rafturi urîte de metal ocupau alt perete. Erau înţesate cu hîrtii, registre şi hărţi ale căror colţuri se îndoiseră, îngălbenite.

Toate scrumierele vizibile dădeau pe dinafară de pline.

Biroul din mijlocul peretelui opus ar fi trebuit să fie aruncat la gunoi cu ani în urmă. Un colţ al său, căruia îi lipsea picioruşul, era proptit pe un pachet de cărţi de joc. Deasupra se îngrămădeau reviste

ieşite din actualitate, ceşti de cafea goale şi alte nimicuri, peste o reţea întreagă de zgîrieturi şi rosături. Un vandal orgolios îşi scrijelise iniţialele într-un colţ.

Jenny se întoarse încet spre Cage;

– Ce-i aici?

– Biroul meu, răspunse el cam ruşinat.

Neîncrederea o făcu să caşte gura.

– Chiar conduci o firmă din mormanul ăsta de gunoi?

– Eu n-aş merge pînă la a-l numi aşa.

– Cage, dacă Dante ar trăi, aşa ar descrie infernul.

– E chiar atît de rău?

– Este.

Jenny se apropie de birou şi, plimbîndu-şi degetul peste suprafaţa sa maltratată, adună un centimetru întreg de praf.

– Ai făcut vreodată curat aici?

– Cred că da. A, mda, am angajat odată un serviciu de întreţinere. Tipul pe care mi l-au trimis era haios de tot. Ne-am apucat de băut şi...

– Nu contează, am înţeles.

Ocoli un coş de hîrtii plin-ochi şi se duse spre o uşă care probabil aparţinea unei debarale.

– Ăă, Jenny... ridică mîna Cage, încercînd s-o oprească, dar era prea tîrziu.

Cînd uşa se deschise, un calendar gigantic de

perete se înclină în afară, lovind-o pe umăr. Jenny tresări, surprinsă. Dar nici pe departe atît de surprinsă ca în momentul cînd calendarul, legănîndu-se încoace şi-ncolo, se opri în sfîrşit în cui, lăsînd-o să vadă fotografia lucioasă.

Roşcata buzată din pozã afişa o stea albastră lucitoare plasată strategic, pe care scria *„În adîncul Texasului"*. Sînii mari cît pernele, cu sfîrcurile umflate şi roşii ca două fragi, ocupau o bună parte din imagine.

Cage îşi drese glasul, stingherit.

– Mi l-a făcut cadou o echipă de muncitori, la Crăciunul trecut.

Jenny închise apăsat uşa şi se întoarse spre el:

– De ce m-ai adus aici?

Îşi îndesă mîinile în buzunarele de la spate ale blugilor, le scoase iar, după care se bătu nevros peste coapse.

– Vino, Jenny, ia loc, spuse el, repezindu-se deodată să-i elibereze un spaţiu pe canapea.

– Nu vreau să iau loc. Vreau să ies de-aici şi să respir aer curat. Spune-mi de ce m-ai adus.

– Păi, ai spus că voiai o slujbă şi m-am gîndit...

– Nu poţi vorbi serios, îl întrerupse ea, prinzînd ideea din zbor.

– Stai, Jenny, ascultă-mă. Am nevoie de cineva ca să...

– Ai nevoie de nişte demolatori şi de un buldozer. După aia, îţi propun s-o iei de la zero.

Şi porni spre uşă.

Cage îi tăie calea, apucînd-o de umeri.

– Nu mă refeream la o femeie de serviciu. Am să fac eu ordine. Mă gîndeam că ai putea să răspunzi la telefon, să faci muncă de birou în general, înţelegi...

– Ai supravieţuit fără secretară atîţia ani. Cine-ţi primeşte telefoanele?

– Un serviciu de mesaje.

– Şi de ce să schimbi acum?

– E-al naibii de incomod să verific din oră-n oră.

– Ia-ţi un pager.

– Am încercat.

– Şi?

– Mi l-am agăţat de curea, dar... l-am pierdut.

Ochii i se repeziră spre ai lui. Cage îşi mută privirea, vinovat.

– Hm, îmi dau seama cît de incomod putea fi să-l ai agăţat la centură.

Jenny încercă să-l ocolească din nou. O ţinu pe loc cu forţa.

– Jenny, te rog, ascultă-mă. Ai nevoie de o slujbă şi o doreşti. Îţi ofer eu una.

– Şi un cimpanzeu ar putea fi dresat ca să stea pe scaun şi să răspundă la telefon. În plus,

ai zis că ai un serviciu de mesaje.

– Dar de unde pot şti dacă ăia primesc toate telefoanele? În plus, mai sînt şi altele de făcut.

– Ca, de pildă?

– Corespondenţa. Te-ai mira să vezi ce multă este.

– Şi acum cine-o face? Tu?

– Nu, o prietenă de-a mea.

Jenny îi mai aruncă o privire gen „ştiam eu", făcîndu-l să ofteze exasperat.

– Are vreo *obzeşapte* de ani, e mioapă şi scrie la o maşină de pe vremea lu' mama mare. Majuscula *T* e mereu cu un pas mai sus de celelalte litere. Iar *S*-ul i s-a strîmbat.

Ochii ei îngustaţi se încruntară bănuitori.

– Ăsta s-a vrut un joc subtil de cuvinte?[1]

– Nu, îţi jur, dar mă bucur oricum că l-ai sezizat. Înseamnă că nu eşti un caz chiar lipsit de speranţă.

Îi ignoră remarca, privind în jur.

– Nici măcar o maşină de scris n-ai.

– O să-mi cumpăr una. Orice gen preferi.

Gîndul de a duce o viaţă mai productivă o intriga şi o tenta, dar ştia că nu-i putea accepta oferta. Cu umerii căzuţi a înfrîngere, clătină din cap:

1. Omofonie între *S* (pronunţia literei „es") şi *ass* – fund.

– Nu pot, Cage.

– De ce?

– Părinţii tăi au atîta nevoie de mine.

– Ai pus punctul pe *i*. Au atîta nevoie de tine. Crezi că le faci vreun favor alergînd toată ziua să-i serveşti? Sînt oameni de vîrstă medie, dar, dacă n-au un scop în viaţă, vor îmbătrîni foarte repede. Au nevoie să-şi pună din nou vieţile pe roate, dar nu vor reuşi, dacă devin atît de dependenţi de tine. N-am avut niciodată copii, aşa că nu ştiu cum e să pierzi unul. Dar îmi pot închipui că apare tentaţia de a te strînge ghem şi a muri. Dacă-i mai cocoloşeşti pe mama şi pe tata, asta riscă să facă.

Avea dreptate, desigur. Cu fiecare zi, soţii Hendren păreau să se scofîlcească tot mai mult. Şi, cîtă vreme o aveau la îndemînă ca să se bazeze pe ea, aveau s-o folosească pînă li se cheltuiau tuturor vieţile.

– Cu cît m-ai plăti?

Pe chipul lui se întinse un zîmbet încîntat.

– Ce licheluţă mercenară mai eşti!

– Cît? repetă ea, nici pe departe atît de atinsă de vulgaritatea lui pe cît ar fi fost de aşteptat.

– Ia să vedem, îşi frecă bărbia Cage. Două jumate pe săptămînă?

Habar n-avea dacă era un salariu bun sau nu, dar voia oricum să încerce. Totuşi, ezită, prefă-

cîndu-se a sta pe gînduri.

– Cîte zile libere plătite?

– Primeşti sau renunţi, domnişoară Fletcher, replică el sever.

– Primesc. De la nouă la cinci, cu o oră şi jumătate pauză de masă.

Astfel, îi rămînea timp să se ducă la casa parohială şi să mănînce cu soţii Hendren, deşi gîndul de a lua zilnic prînzul în oraş o atrăgea mai mult.

– Două săptămîni de concediu plătit, plus toate sărbătorile şi serviciile poştale. Şi vinerea zi scurtă.

– Te ţii tare la negocieri, se încruntă Cage.

De fapt, îl captiva. Chiar şi dacă ar fi trebuit să-i dubleze salariul şi să-i satisfacă toate condiţiile, era gata să accepte, pentru a o elibera din parohie şi de sub controlul părinţilor lui.

– Nu mai pun piciorul aici pînă nu se face curat. Şi vreau să spun, *curat*.

– Da, să trăiţi, îşi pocni el călcîiele.

– Iar calendarul să dispară.

Cage privi spre uşa închisă a debaralei, cu faţa pleoştindu-i-se a dezamăgire comică.

– Au, m-ai atins! Zău că începusem s-o plac.

Ridică din umeri.

– Mă rog, bine. Altceva?

Jenny se gîndea ce absolut de adorabil era,

dar mintea îi reveni la subiectul discuţiei.

– Da. Cum le voi spune părinţilor tăi?

– Nu le da de ales.

Îi întinse mîna.

– Asta-i tot? Batem palma?

– Batem.

Îi dădu şi ea mîna, dar Cage, în loc să i-o strîngă, o trase şi şi-o puse pe piept.

– Nu prin strîngeri de mînă se finalizează tranzacţiile cu o femeie răpitoare.

Înainte de a apuca Jenny să reacţioneze, îşi înclină capul, lăsîndu-şi oblic gura peste a sa. Mîna care i-o apăsa pe-a ei pe piept coborî acum la talie, atingîndu-i-o uşor. Degetul mare îi frecă uşor coasta de jos.

Sărutul fu prelung. Buzele i se deschiseră peste ale lui Jenny, dar nu-şi folosi limba. Nu făcu decît s-o ţină în suspensie, sufocată, hărţuind-o cu posibilitatea ca în orice moment să-i sfredelească gura. Dar n-o făcu. Iar cînd îşi înălţă capul, se mulţumi să zîmbească.

Mai tîrziu, după ce Cage o lăsă înapoi la băcănie, cînd îşi termină cumpărăturile, Jenny se întrebă de ce nu făcuse ceva, orice, pentru a opri sărutarea. De ce nu-l pălmuise, de ce nu bătuse din picior, de ce nu rîsese măcar? De ce, cînd Cage îşi desprinsese în sfîrşit gura de a ei, stătuse doar privindu-l cu ochii languroşi şi buzele

înrourate tremurînd, cu pulsul palpitîndu-i prin vene şi coapsele topindu-i-se?

Singurul răspuns posibil era că îşi simţise membrele îngreunate ca de plumb, delicios de amorţite. Şi slăbite de plăcere. N-ar fi putut ridica nici un deget ca să se apere de sărutul lui Cage, chiar de-ar fi vrut. Şi de fapt nici nu dorise.

Soţii Hendren nu primiră deloc bine vestea angajării. Cînd Jenny îi anunţă, Sarah îşi trînti furculiţa în farfurie.

– Încep de luni.

– Vei lucra...

– Pentru Cage? încheie Bob în locul soţiei sale.

– Da. Dacă aveţi vreun proiect pentru mine pînă atunci, spuneţi- mi.

Ieşi din bucătărie înainte ca bătrînii să se dezmeticească. Aşa cum o sfătuise Cage, nu le dăduse de ales.

În dimineaţa următoarei zile de luni, la ora nouă fără un minut, Jenny intră în birou. Uşa o aştepta descuiată. Un moment, crezu că greşise adresa. Biroul fusese nu numai curăţat, ci transformat complet.

Pereţii cenuşii ca oţelul de puşcă fuseseră zugrăviţi într-un crem liniştitor. În locul hidoasei canapele apăruseră două fotolii de piele, într-o nuanţă ciocolatie plăcută. Între ele se afla o masă de nuc.

Pardoseala de linoleum fusese acoperită cu parchet. Un mic covor folcloric ocupa centrul încăperii. În locul rafturilor metalice se afla acum un şir de rafturi şi dulapuri din lemn. Toate componentele fuseseră aranjate cu mult gust, spre a economisi la maximum spaţiul şi a menţine o ordine desăvîrşită.

Suprafaţa biroului care domina acum biroul lucea ca un pationar. În spatele acestuia se găsea un fotoliu tapiţat cu piele, de proporţiile unui tron. Pe placa lustruită a biroului era pus un buchet de flori proaspăt culese, încă îmbrobonate de umezeala din frigiderul florăriei.

– Florile sînt pentru tine.

Jenny se răsuci în loc, ca să-l vadă pe Cage stînd dincolo de pragul debaralei. Uşa era deschisă.

– Cum ai reuşit? îl întrebă, copleşită.

– Cu carnetul de cecuri, răspunse el sec. În zilele noastre, dă rezultate mai bune decît bagheta magică. Îţi place?

– Da, dar...

Pe neaşteptate, Jenny avu remuşcări.

– Nu trebuia să te critic. Ai cheltuit enorm.

– Auzi, n-o face pe impresionata cu mine. M-ai dinamizat să fac un lucru care aştepta de ani de zile. Întreţineam clienţii la automatul de răcoritoare din magazinul alimentar, fiindcă mi-era ruşine cu „mormanul ăsta de gunoi", cum l-a numit o persoană pe care toţi o cunoaştem şi o iubim.

Zîmbi, văzînd-o că se îmbujora.

– Apropo, am o gamă de calendare din care să alegi.

Îl ridică pe primul, iar Jenny scoase o mică exclamaţie.

– „Musculatura lunii", declară clar solemn Cage, străduindu-se să nu zîmbească; modelul atletic, tolănit pe burtă, afişa un suspensor, o cască de fotbalist şi un zîmbet lasciv. El e Domnul Octombrie. Sezonul fotbalistic, mă-nţelegi. Vrei să vezi şi celelalte luni? întrebă Cage inocent, răsfoind calendarul.

– Mi-ajunge atît, răspunse cu voce îngroşată Jenny. Altceva ce mai ai?

Cage puse calendarul deoparte şi luă altul.

– „O ciozvîrtă pe zi". Fără capete, numai trupuri.

Un piept uns cu ulei, umflîndu-şi bicepşii, cu abdomenul ca o scîndură de spălat, onora fotografia. Jenny făcu o mutră de mironosiţă şi scu-

tură din cap.

– Sau, continuă Cage, întinzînd a treia variantă, Ansel Adams.[1]

– Agaţă-l pe Ansel Adams.

Mulţumit, Cage se întoarse să-i îndeplinească dorinţa.

– Dar lasă-le şi pe celelalte în debara, adăugă răutăcioasă Jenny.

O privi cu cea mai prăbuşită expresie posibilă, după care izbucniră amîndoi în rîs.

– Cage, biroul e splendid, zău aşa. Mor după el.

– Perfect. Vreau să te simţi confortabil aici.

– Îţi mulţumesc pentru flori, adăugă ea, trecînd în spatele biroului şi aşezîndu-se cu titlu de încercare în fotoliul de piele.

– E o ocazie deosebită.

Ochii li se întîlniră, susţinîndu-se un moment, după care Cage îi arătă unde erau hîrtiile cu antetul firmei şi cum să acţioneze noua maşină de scris.

– Poţi începe cu scrisorile astea, spuse el, dîndu-i o mapă. Le-am schiţat ciornele, sper că poţi să le descifrezi. Gertie se descurca.

---

1. Celebru fotograf american (1902-1984), cel mai mare foto-peisagist al lumii.

– Prietena cu *S*-ul strîmb? întrebă nevinovată Jenny.

Cage o trase de-o şuviţă de păr:

– Exact.

Nu peste mult plecă, spunînd că se ducea la ferma Parson.

– Cum arată?

– Mostrele se prezintă grozav. Dacă nu răzbim în zăcămînt, sînt arhanghel.

Îşi puse ochelarii de soare şi întinse mîna spre clanţă.

– Pa.

– Pa.

Stătu o clipă, privind-o lung.

– Dumnezeule atotputernic, da' bine-ţi mai şade stînd acolo.

Şi ieşi.

Reveni cu cîteva minute înainte de amiază, cu o pungă mare în braţe.

– La masă! răcni, năvălind pe uşă.

Jenny dădu din mînă, făcîndu-i semn să tacă. Vorbea la telefon, luînd însemnări în timp ce-şi asculta interlocutorul.

– Da, am notat şi-i voi transmite informaţia domnului Hendren cînd revine. Vă mulţumesc.

Închise şi-i întinse mîndră mesajul.

Cage îl citi, apoi mototoli hîrtia.

– Excelent. Aşteptam permisiunea să fac o prospecţie pe proprietatea asta. Mi-ai adus noroc.

Zîmbind, puse punga pe marginea biroului.

– Iar eu ţi-am adus masa.

– Mă pot aştepta la un tratament de genul ăsta în fiecare zi? se săltă Jenny să tragă cu ochiul în pungă.

– În nici un caz. Dar, cum spuneam, azi e o zi specială.

– Zău c-ar trebui să merg acasă, să văd ce fac Sarah şi Bob.

– Fac bine. Sună-i mai încolo, dacă ţii morţiş.

Veselia lui era contagioasă, iar Jenny se molipsi şi ea în timp ce scoteau mîncarea pe care Cage o adusese de la singurul magazin de delicatese din oraş.

– Ca să punem capac la toate...

Dispăru în debara şi ieşi cu o sticlă de şampanie:

– Ta-daaa!

– Pe-asta de unde-o ai?

– Am ţinut-o în frigider.

– E şi un frigider acolo?

– Unul mic. Nu te-ai uitat?

– Nu. Am fost ocupată, zise ea arătînd spre teancul de scrisori care-i aşteptau semnătura.

– Atunci, meriţi un pahar de şampanie, propuse Cage scoţînd dopul. Vinul efervescent pocni, dar nu făcu spumă. Cage îi umplu un pahar de plastic.

Jenny îl luă, prea copleşită ca să refuze.

– N-ar trebui, Cage.

– Da' de ce?

– Poate o să-ţi vină greu să crezi, dar la casa parohială nu prea bem şampanie la masă, spuse ea sarcastică. Nu sînt obişnuită cu băutura.

– Bine. Poate te-mbeţi, te despoi de ţoale şi-ncepi să dansezi goală-puşcă pe birou.

Îi măsură trupul cu o privire speculativă care indica limpede că se întreba cum ar fi arătat un asemenea spectacol. Jenată, Jenny îl privi turnîndu-şi şi lui un pahar.

– Faci des treaba asta?

– Dacă beau şampanie în miezul zilei? Nu.

– Atunci de unde ştii că n-ai să te îmbeţi *tu,* să te dezbraci şi să dansezi gol pe birou?

Cage îi întinse paharul.

– Fiindcă, draga mea Jenny, şopti el pe un ton jos, dacă am fi amîndoi goi pe birou, n-am dansa.

Stomacul ei făcu un salt mortal înapoi. Reuşi să-şi smulgă ochii din puterea hipnotizantă a privirii lui şi observă că-i tremura mîna.

– Ia o înghiţitură, o îndemnă Cage cu acelaşi glas senzual.

Recunoscătoare că avea ceva de făcu, se conformă. Şampania era rece şi-i înţepa limba.

– Îţi place?

– Da.

Şi mai sorbi puţin.

Cage îşi apropie capul de al ei, pînă ajunseră aproape nas în nas.

– Ce-ai zice de...

– De...?

– O pastramă fierbinte?

Pastrama fierbinte nu avusese niciodată un gust mai delicios. Ba chiar, era una dintre cele mai fabuloase specialităţi pe care le mîncase Jenny vreodată. În timp ce mîncau, Cage îi mai vorbi despre afacerile lui, încîntat de întrebările ei inteligente şi intuitive.

N-o putu ademeni să bea mai mult de jumătate din paharul cu şampanie. Cînd terminară, strînse cu grijă resturile şi le puse înapoi în pungă.

– N-aş îndrăzni să-ţi fac murdărie în birou, spuse el, cu un zîmbet strîmb.

Mult timp după plecarea lui, Jenny nu putu

înceta să se gîndească la imaginea amîndurora goi. La ce se referise, spunînd că n-ar fi dansat? Dar ştia ea bine ce insinuase.

Şi nici pe-asta nu şi-o putea alunga din minte.

Zilele se înscriseseră într-un fel de program sistematic, deşi viaţa cu Cage era mereu spontană şi neplanificată. Parcă ar fi călătorit pe un rîu misterios prin junglă. Nu ştiai niciodată ce surpriză te aştepta după următoarea cotitură.

Îi lăsa mici cadouri care n-ar fi trebuit să însemne cine ştie ce, dar pentru o fată căreia nu i se făcuse niciodată curte însemnau enorm.

Un mic tort cu o singură lumînare înfiptă în el o aştepta în dimineaţa aniversării primei săptămîni de lucru. Altă dată, Jenny găsi un trandafir lîngă filtrul de cafea. Într-o dimineaţă, deschizînd uşa, aproape că urlă. Un ursuleţ gigantic îi rînjea de pe scaunul biroului.

Ştia că oraşul vuia de bîrfe despre ei. Casierii de la bancă fuseseră şocaţi cînd începuse să rezolve operaţiunile financiare ale firmei iui Cage. Acum se obişnuiseră s-o vadă venind în numele lui. Dar îi observa strîngîndu-se pîlc la plecarea ei.

Dirigintele poştei, pe care-l cunoştea de ani de

zile, continua să fie prietenos, însă acum, cînd Jenny manevra corespondenţa lui Cage în locul celei a bisericii, o privea într-un mod care-i făcea carnea să se încreţească pe trup.

Iar Cage începuse să vină cu regularitate la biserică, lucru care băgă realmente bîrfele oraşului în viteza a patra.

Lui Jenny îi plăcea palpitaţia noii sale munci şi, prin a doua săptămînă, rezolva deja toate situaţiile ca o profesionistă.

– *Hendren Enterprises.*

– Jenny, scumpo, pune-ţi pantofii de sărbătoare, spuse Cage, rîzînd.

Jenny auzi tămbălăul din apropiere.

– A răzbit puţul? întrebă ea.

– A răzbit! răcni Cage.

Sondorii din jurul lui devastau deja frigiderele pline de bere *Coors*.

– Iubito, îţi voi cumpăra cel mai mare prînz cu pui fript pe care-l găsim. Ajung acolo într-o oră.

– Am un comision de făcut. Ce-ar fi să ne-ntîlnim undeva?

– Bine. La *Roata carului,* la douăşpe jumate?

Stabiliră ora şi locul.

Dar, la douăsprezece şi jumătate, Jenny rătăcea fără ţintă pe strada principală a oraşului, fără ca mintea să-i înregistreze nimic. Ca în transă, se opri în mijlocul trotuarului şi privi orbeşte spre vi-

trina colorată ţipător a magazinului mixt.

Cage trecu prin apropiere, o zări, o strigă pe nume, claxonă. Jenny nu se întoarse. Nici măcar nu-l auzi.

Executînd o întoarcere în U ilegală, Cage îşi aduse camioneta, cu care venea de la sondă, în singurul spaţiu liber de parcare, după care sări pe trotuar. Alergă spre ea. Cizmele şi manşetele blugilor îi erau pline de noroi.

– Jenny, spuse el cu sufletul la gură, ai luat-o în partea opusă. Nu ziceai că ne vedem la *Roata carului?*

Zîmbetul larg i se şterse, cînd Jenny se întoarse, privindu-l cu ochi goi. Alarmat pe dată, o apucă de braţ, scuturînd-o uşor:

– Jenny, ce este?

– Cage? şopti ea slab; clipi din ochi, parcă abia atunci dîndu-şi seama unde se afla. Oh, Cage.

– Dumnezeule, nu mă speria aşa, îşi încreţi el fruntea, îngrijorat. Ce s-a întîmplat? Ce-i cu tine? Ţi-e rău?

Clătină din cap, coborîndu-şi ochii.

– Nu. Dar n-am poftă de mîncare. Iartă-mă. Mă bucur foarte mult pentru sondă. Dar nu-mi vine să...

– Încetează cu toate scuzele astea de două parale. Dracu' s-o ia de masă. Spune-mi ce ţi s-a

întîmplat.

Jenny se rezemă de el, parcă în pragul leşinului. O prinse la piept, înjurînd, simţindu-se nepriceput şi tîmp.

– Haide, iubito. Să intrăm în magazin. Îţi iau o Cola.

Merseră jumătate de cvartal pînă la magazin, în fundul căruia era un bufet cu sucuri. Cel puţin, Cage merse. Jenny se împleticea, sprijinită de el. Aproape căzu pe canapeaua de vinilin verde, în timp ce Cage îi striga chelneriţei de la tejghea:

– Două Cola, te rog, Hazel.

Nu-şi mai lua ochii de la Jenny, dar fata nu-l privea. Îşi studia mîinile, încleştate laolaltă pe tăblia mesei *Formica*. Hazel puse băuturile reci pe masă.

– Ce faci, Cage?

– Bine, murmură el absent.

Ridicînd din umeri, chelneriţa reveni la casă. Oamenii spuneau că, de cînd murise fratele său, Cage Hendren suferise o schimbare. Spuneau că se învîrtea în jurul tinerei Fletcher ca o muscă pe lîngă un borcan cu miere. Ei bine, acum se adeverea că zvonurile erau întemeiate. Hazel putea conta oricînd pe Cage pentru o jumătate bună de oră cu bancuri porcoase. Azi, era atît de absorbit de Jenny Fletcher, încît o privea de parcă s-ar fi putut mistui ca un nor de fum dacă-şi lua ochii de

la ea.

– Jenny, bea-ţi Cola, spuse Cage, împingîndu-i-o mai aproape. Eşti palidă ca o stafie.

Supusă, sorbi prin pai.

– Şi-acum, spune-mi ce s-a întîmplat.

Capul ei rămase aplecat un răstimp care lui Cage i se păru de ore în şir. Era pe punctul să-şi piardă calmul, cînd Jenny îşi ridică în sfîrşit ochii.

Îi luceau de lacrimi. Două se desprinseră simultan, rostogolindu- i-se pe obraji.

– Cage, şopti ea cu voce răguşită, oprindu-se să inspire întretăiat, sînt însărcinată.

Capitolul 7

Cage avu senzaţia că primise un pumn în burtă. Ochii săi căprui îşi pierdură orice expresie. În afară de a înghiţi un nod cît pumnul, rămase absolut nemişcat, fixînd faţa lui Jenny.

– Însărcinată?

Dădu din cap.

– Direct de la doctor vin. Voi avea un copil.

Cage îşi şterse de coapse palmele umezite.

– Nu ştiai?

– Nu.

– N-ai avut semne?

– Cred că da.

– Nu ţi s-a oprit ciclul?

Pe obraji îi apărură două pete roşii şi-şi feri capul.

– Ba da, dar credeam că datorită morţii lui Hal şi a tumultului de după aceea. Nici un moment nu m-am gîndit... Of, nu ştiu, se tîngui ea, rezemîndu-şi obosită fruntea de podul palmei. Cage, ce mă fac?

Ce să facă? Să plece cu el în clipa aia şi să se căsătorească, asta să facă. Urmau să aibă un copil! Ptiu, fir-ar al naibii! Un *copil!*

Trupul lui Cage fu copleşit de bucurie. Îi venea să sară-n picioare şi să chiuie, să se repeadă pe stradă, să oprească circulaţia, să le spună tuturor că avea să fie tată.

Dar văzu starea dărîmată a lui Jenny, îi auzi plînsul scăzut şi ştiu că nu-şi putea manifesta prima reacţie. Credea că era copilul lui Hal. Cage nu-l putea recunoaşte ca fiind al lui, căci l-ar fi dispreţuit, tocmai cînd începuse să aibă încredere în el.

Era oare pedeapsa pentru toate păcatele pe care şi le trecuse la răboj? Întotdeauna luase măsuri de prevedere pentru a se asigura că nici una din aventurile lui nebunatice nu se solda cu naşterea unui copil nedorit. Se încredinţase că fiecare femeie cu care se culca ştia despre acele precauţiuni, pentru a nu-l putea înfunda mai tîrziu

pentru un accident de care nu el era vinovat.

Acum, însă, cînd dorea să-şi revendice paternitatea, nu putea. Nu i se putea acorda privilegiul de a recunoaşte copilul pe care-l procrease cu femeia iubită, iubită dintotdeauna.

Dumnezeu trişa la joc.

Spune-i, spune-i chiar acum, şopti un glas în adîncul lui.

Voia s-o facă. Doamne, cît dorea s-o ia în braţe şi s-o asigure că nu avea nici un motiv de plîns! Voia să-i declare că îi iubea, pe ea şi pe copilul lui – da, copilul *lui* – şi să-i promită că pînă la sfîrşitul vieţii urma să aibă grijă de amîndoi. În mod egoist, asta dorea să facă.

Însă nici nu putea fi vorba. Revelaţia sarcinii fusese destul de răscolitoare pentru ea. N-o putea nenoroci şi mai mult, spunîndu-i că tatăl copilului nu era acela pe care-l credea.

Deocamdată, trebuia să fie mulţumit cu rolul de prieten.

– Plînsul nu-ţi ajută la nimic, Jenny, zise el dîndu-i o batistă.

Jenny îşi şterse ochii şi privi în jur, ruşinată. Numai ei erau în micuţa cafenea. Hazel devora din ochi o revistă de cinema.

– Toţi mă vor crede o scursoare. Şi pe Hal...

Îşi înclină capul, gîndindu-se la ceea ce-aveau să creadă acum oamenii despte tînărul preot.

– Nimeni n-o va crede pe Jenny Fletcher o scursoare, o asigură Cage învîrtind paiul în pahar, simţindu-se deja vinovat pentru felul cum se pregătea s-o manipuleze; îşi drese glasul. Nu ştiam că tu şi Hal aţi avut o relaţie de genul ăsta.

– N-am avut.

Vorbise atît de încet, încît Cage trebui să se aplece peste masă ca s-o audă.

– Decît în noaptea dinaintea plecării.

Cînd îşi ridică ochii, văzu că o privea foarte atent. Concentrarea lui neabătută o făcea să se simtă şi mai penibil, iar cînd reîncepu să vorbească, vocea îi şovăi.

– Mai ştii că mi-ai spus să-ncerc să-l opresc? Ei bine, am încercat, continuă ea, cu un mic rîs tremurător. Dar n-am reuşit.

– Ce s-a întîmplat?

Lui Cage îi era greu să vorbească, datorită nodului din gît. Dar voia să ştie ce părere avea Jenny despre noaptea aceea. Nu era cinstit s-o ademenească spre o asemenea discuţie, dar trebuia să afle.

– A urcat la etaj cu mine. Am...

Îşi coborî privirea, trăgînd aer în piept, întretăiat.

– L-am rugat să nu plece. Nu s-a lăsat convins. Atunci, am încercat să-l atrag în pat. Dar a ieşit pe uşă.

– Păi, nu înţeleg...

– S-a întors după un timp şi am... am făcut dragoste.

Trecură cîteva momente în care nu vorbi nici unul dintre ei, pierduţi amîndoi în gînduri. Jenny rememora acea explozie de bucurie pe care o simţise cînd se deschisese uşa şi văzuse silueta lui Hal în fişia îngustă de lumină. Cage îşi amintea acelaşi lucru, dar din perspectiva lui. Jenny, ridicată în capul oaselor, cu faţa scăldată în lacrimi.

– Deci, a fost prima oară cînd...

– Prima şi singura. N-am crezut niciodată că o femeie poate rămîne gravidă după un singur contact.

Trase de şerveţelul care se uda tot mai mult, sub paharul aburit.

– M-am înşelat.

– Te-ai simţit bine, Jenny?

Ochii ei tresăriră spre ai lui.

– Vreau să zic, dacă erai virgină, improviză el grăbit, nu te-a durut?

– Puţin, la început.

Surîse într-un mod tainic, gen Mona Lisa, făcîndu-l pe Cage să i se strîngă inima. Apoi, îl privi drept în ochi.

– A fost minunat, Cage. Cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată. Nicicînd n-am mai simţit o asemenea apropiere de o altă fiinţă ome-

nească. Şi, orice s-ar întîmpla, nu regret ceea ce am făcut în noaptea aceea.

Era rîndul lui să-şi plece privirea. Se simţea periculos de aproape de lacrimi. Emoţia îi clocotea în gît. Şalele i se îngreunaseră. Îi venea s-o strîngă la piept, să-i simtă trupul cald şi gingaş lipit de al lui. Jinduia să-i destăinuie că înţelegea exact ce simţea, fiindcă şi pentru el fusese la fel.

– Trebuie să fii cam...

– Aproape în luna a patra, completă ea.

– Şi n-ai avut nici un simptom neplăcut?

– Acum, cînd ştiu că sînt însărcinată, le recunosc. Înainte, n-am fost atentă la ele. M-am simţit obosită şi nervoasă. Imediat după întoarcerea din Monterico, am slăbit puţin, dar am pus la loc pe urmă. Sînii...

Se opri în mijlocul propoziţiei, aruncîndu-i o privire pudică.

– Continuă, Jenny, o îndemnă el blînd. Ce-i cu sînii?

– S-au... au devenit mai sensibili şi mă cam mănîncă, ştii?

Cage zîmbi stînjenit.

– Nu, nu ştiu.

Jenny rîse:

– De unde să ştii?

Îi făcea bine să rîdă, dar îşi acoperi gura.

– Nu-mi vine să cred că pot rîde de un lucru

atît de serios.

– Ce altceva ai putea face? În plus, cred că e un motiv de sărbătorire, nu de lacrimi. Nu în fiecare zi sfredeleşte omul un puţ petrolifer şi află că va fi... că va fi unchi.

Jenny întinse mîna peste masă spre a lui şi i-o apucă strîns.

– Îţi mulţumesc pentru sentimentele astea, Cage. Cînd am ieşit din cabinetul medical, eram năucită. Nu ştiam încotro s-o iau, unde să mă duc. Mă simţeam pierdută şi singură.

– N-ai de ce să te simţi aşa, Jenny. Poţi oricînd să vii la mine. Pentru orice.

– Îţi apreciez atitudinea.

Numai de i-ar fi ştiut adevărata atitudine. Era incredibil de fericit şi incredibil de trist. Urma să aibă un copil, dar nimeni nu putea afla că era al lui. Nici chiar mama copilului.

– Ce plănuieşti să faci?

– Nu ştiu.

– Mărită-te cu mine.

Jenny rămase fără grai. Se holbă la el cu ochi goi, în timp ce încerca să-şi calmeze inima, care i se zbuciuma în piept ca o pasăre sălbatică în colivie. Ştia că era mînat de milă, poate de loialitate familială, dar, fie şi numai din simpla dorinţă disperată de a se agăţa de siguranţa pe care i-o făgăduia oferta lui, era tentată să accepte. Ceea

ce, desigur, ar fi fost ridicol.

– Nu pot.

– De ce?

– Sînt o mie de motive împotrivă.

– Şi unul foarte întemeiat pentru.

– Cage, nu te pot lăsa să faci asta. Să-ţi distrugi viaţa de dragul meu şi al copilului? Niciodată. Nu, mulţumesc.

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc ce mă distruge şi ce nu, te rog, o strînse Cage de mînă. Te răpesc la noapte sau aşteptăm pînă mîine? Facem luna de miere unde vrei tu. În afară de Monterico, adăugă el, cu un surîs.

Ochii lui Jenny erau înduioşaţi, lucind de lacrimi.

– Eşti într-adevăr minunat, ştiai?

– Mi s-a mai spus.

– Dar nu mă pot mărita cu tine, Cage.

– Din cauza lui Hal?

Chipul lui îşi pierdu orice urmă de umor.

– Nu. Nu numai. E vorba de tine şi de mine. Ne-am căsători din motive nepotrivite. Jenny Fletcher şi Cage Hendren. Ce glumă!

– Nu mă mai placi? o întrebă el, turnîndu-şi în zîmbet tot farmecul pe care-l avea la dispoziţie.

Jenny surîse şi ea.

– Ştii că nu asta e problema. Te plac foarte mult.

– Ai fi uimită să afli cît de mulţi oameni căsătoriţi pe care-i cunosc nu se suportă. Am avea mai multe avantaje decît majoritatea.

– Dar o soţie şi un copil nu prea s-ar potrivi cu stilul tău de viaţă.

– Am să-mi schimb stilul de viaţă.

– Nu te pot lăsa să faci un asemenea sacrificiu.

În venea s-o zgîlţîie şi să strige că nu făcea nici un sacrificiu. Acum, însă, trebuia să-i lase răgaz. Jenny avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu ideea copilului, înainte de a se putea gîndi să-şi ia un soţ cu reputaţia de muieratic. N- avea să fie decît o amînare temporară. Nimic în cer şi pe pămînt nu l-ar fi împiedicat să se însoare cu ea, să şi-o însuşească pentru toată viaţa, să-şi crească fiul într-o casă plină de iubire, nu de cenzură.

– Deci, dacă te-ai hotărît să-mi zdrobeşti inima şi să mă refuzi, ce-ai să faci?

– Pot să mai lucrez pentru tine?

Cage se încruntă:

– Mai întrebi?

– Îţi mulţumesc, Cage, murmură ea cu sinceritate.

Se relaxă, rezemată de spătarul canapelei, trecîndu-şi instinctiv mîinile peste abdomenul încă plat. *E-atît de-al naibii de mică,* îşi spuse Cage.

Era posibil ca în trupul ei să se dezvolte copilul lui?

Fusese atît de îngustă. Aproape că gemu, amintindu-şi pătrunderea în teaca aceea strîmtă. Atunci, îi îndrăgise dimensiunile mici, dar acum îl îngrijorau. Dacă urma să aibă dificultăţi la naştere?

Ochii i se abătură spre sînii ei. Nu erau vizibil mai mari, dar aveau o anume pîrguială plină. Erau rotunzi şi plini în chip matern şi nu-şi dorea nimic mai mult decît să-i mîngîie uşor şi să-i acopere cu sărutări adoratoare.

– Vor trebui să afle părinţii tăi.

Fără tragere de inimă, Cage îşi desprinse ochii de sînii ei şi mintea de la fanteziile lui.

– Ai vrea să le spun eu?

– Nu. Responsabilitatea asta îmi revine mie. N-aş vrea decît să ştiu cum vor suporta vestea.

– Cum vrei s-o suporte? Vor fi încîntaţi.

Îl costase un efort enorm ca s-o spună, dar adăugă:

– Vor avea o moştenire vie de la Hal.

Jenny îşi făcu de lucru cu şerveţelul ud. Deja, se zdrenţuise aproape complet.

– Poate. Cumva, nu cred că va fi atît de simplu. Sînt nişte oameni foarte morali, Cage. Nu mai e nevoie să ţi-o spun. Pentru ei, hotarele dintre alb şi negru sînt foarte clar definite. În modul lor

de gîndire, moralitatea nu are zone cenuşii.

– Dar tatăl meu a predicat caritatea creştină toată viaţa. Graţia divină şi iertarea iubitoare erau subiectele multora dintre predicile lui.

Îi acoperi mîna cu a sa.

– N-au să te condamne, Jenny. Sînt sigur de asta.

Jenny îşi dorea să fi putut fi şi ea la fel de încrezătoare, dar îi zîmbi ca şi cum n-ar fi avut nici o îndoială.

Înainte de plecare, Cage o puse să bea o ciocolată cu malţ, spunînd că era mai important ca oricînd să cîştige în greutate şi să-şi păstreze puterile. Închinară paharele pentru puţul de petrol şi pentru copil.

– S-ar putea să trebuiască să împart cu el ursuleţul, spuse ea în timp ce ieşeau, ţinîndu-se de mînă şi legănîndu-şi braţele între ei.

– Va ieşi o bătaie pe cinste, îi zîmbi Cage. Multă vreme, vei fi mai mare decît copilul.

O conduse pînă la maşină şi-i descuie portiera.

– Du-te-acasă şi trage un pui de somn.

– Dar n-am pontat decît o jumătate de zi, obiectă ea.

– Şi a fost o zi de iad. Odihneşte-te în după-amiaza asta. Trec diseară să văd cum te simţi.

– De-acum şi pînă atunci, va trebui să le dau

vestea lui Sarah şi Bob.

– Vor fi la fel de entuziasmaţi ca mine.

Aşa ceva era imposibil. Nimeni nu se bucura mai mult de venirea copilului decît el. Doamne, plesnea la cusături de dorinţa să declare cît de fericit era, cît de mult o iubea, cît iubea copilul pe care-l concepuseră împreună.

Era obligat să tacă, dar cedă tentaţiei de a o îmbrăţişa pe Jenny. O trase la piept. Ea se lăsă de bunăvoie luată în braţele lui şi se cuprinseră strîns, în plină zi, fără să le pese de lumea din jur, inclusiv de ochii iscoditori.

Inima lui Cage bătea puternic şi regulat sub urechea ei. Îi extrăgea din trup căldura. Cage devenise important pentru ea, aproape enervant de însemnat. Dar avea nevoie cu disperare de un prieten care să n-o lase de izbelişte. Prin urmare, căuta la el forţa şi sprijinul. Şi, cu acel prilej, degustă miresmele contopite ale soarelui, vîntului şi after shave-ului cu aromă iute, parfumuri care-i aparţineau într-un mod atît de unic lui Cage.

Cage o legăna, îndrăgostit de senzaţia sînilor ei plini pe pieptul lui. Îi apăsă cu buzele creştetul capului, într-un sărut prelungit, care nici nu era sărut. Îl durea îngrozitor neputinţa de a-i mulţumi pentru că-l binecuvîntase cu un copil. Nu-i putea pune mîinile pe burtă, vorbindu-i aiureli bebelu-

şului cuibărit înăuntru. Nu-i putea dezmierda sînii, spunîndu-i ce dor îi era să-şi vadă copilul sugînd. Şi, cel mai rău din toate, îl durea nevoia de a o lăsa să plece.

În cele din urmă, însă, o făcu.

– Promite-mi că te culci de cum ajungi acasă.

– Îţi promit.

O aşeză pe fotoliul din faţă al maşinii ei şi o puse să-şi încheie centura de siguranţă.

– Ca să fiţi apăraţi, tu şi copilul, de şoferi ca mine, spuse el, cu un zîmbet autocritic.

– Îţi mulţumesc pentru tot, Cage.

O privi cum se îndepărta, întrebîndu-se dacă Jenny i-ar fi mulţumit, în cazul că afla despre responsabilitatea lui pentru complicaţia în care intrase.

Cage ajunse la casa parohială pe la ora şapte şi ceva.

După ce o expediase pe Jenny acasă, petrecuse restul după-amiezei la locul de foraj. Oricît era de ocupat, nu-i ieşea nici un moment din minte. Era îngrijorat pentru ea, pentru starea ei de spirit, pentru starea fizică şi neliniştea de a le

spune părinţilor lui despre copil.

De-afară, parohia arăta ca de obicei. Maşina lui Jenny era în faţă, parcată lîngă cea a părinţilor lui. Ardeau luminile în bucătărie şi în *living room*. Cu toate acestea, Cage presimţea că se întîmplase ceva rău.

Ciocăni la uşa din faţă, apoi o deschise.

– Bună seara, strigă el din vestibul. Intră fără să mai aştepte invitaţia, pentru a-i găsi pe Bob şi pe Sarah aşezaţi împreună în living.

– Bună, Cage, îl salută fără chef tatăl său.

Sarah nu spuse nimic. Îşi sucea şi-şi răsucea batista în jurul degetului arătător.

– Unde-i Jenny?

Lui Bob părea a-i fi greu să vorbească şi înghiţi de cîteva ori. Cînd reuşi să scoată un sunet, vorbi cu economie:

– A plecat.

Înlăuntrul lui Cage începură să se strîngă furia şi teama.

– A plecat? Cum adică, a plecat? Maşina ei e aici.

Bob îşi trecu o mînă peste faţă, deformîndu-şi trăsăturile.

– A preferat să plece fără a-şi lua nimic altceva decît hainele.

Cage se răsuci pe călcîie şi urcă treptele cîte

două, cum făcea în tinereţe. Era o încălcare a regulilor casei, dar le ignorase şi atunci, şi acum.

– Jenny?

Nu era în camera ei. Se repezi la debara şi smuci de uşă. Cu excepţia cîtorva haine, toate umeraşele erau goale. În sertarele biroului, pe care le scoase cu furie, găsi aceeaşi mărturie mută a plecării ei.

– La dracu'! mugi Cage ca un leu înfuriat şi se repezi din nou în jos pe scară. Ce s-a întîmplat? Ce i-aţi spus? îşi întrebă el părinţii. V-a spus despre copil?

– Da, răspunse Bob. Am fost copleşiţi.

– Copleşiţi? *Copleşiţi!* Aţi aflat că Jenny îi poartă pe primul vostru nepot şi n-aţi avut altă reacţie decît aia de-a fi copleşiţi?

– Pretinde că e copilul lui Hal.

Dacă nu tatăl lui ar fi fost omul care întina astfel virtutea şi integritatea lui Jenny, Cage l-ar fi apucat de guler şi l-ar fi bătut pînă-şi cerea iertare în genunchi că o calomniase măcar cu o şoaptă.

Astfel stînd lucrurile, Cage se rezumă să scoată un mîrîit gros din gîtlej, făcînd un pas ameninţător înainte. Faptul că, în realitate, copilul *nu era* al lui Hal, nu conta pe moment. Jenny credea că al lui era. Crezuse că le spune adevărul adevărat.

– Vă îndoiţi de asta?

– Bineînţeles că ne îndoim, răspunse Sarah, vorbind pentru prima oară. Hal n-ar fi făcut ceva atît de... de... de păcătos. Mai ales în noaptea dinainte de a pleca în America Centrală, cum susţine ea.

– S-ar putea să te surprindă, mamă, dar Hal era în primul rînd bărbat şi abia în al doilea rînd misionar.

– Asta ar vrea să însemne...

– Înseamnă că avea aceleaşi instalaţii ca oricare alt bărbat, de la Adam încoace. Aceleaşi impulsuri. Aceleaşi dorinţe. Nu mă mir decît că a aşteptat atît de mult ca s-o ducă pe Jenny în patul lui.

Hal n-o dusese niciodată pe Jenny în patul lui, dar în acel moment Cage nu mai judeca tocmai raţional.

– Cage, pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură, şuieră Bob, ridicîndu-se în faţa fiului său mai mare. Cum îndrăzneşti să i te adresezi mamei tale în termeni atît de grosolani?

– În regulă, zise el despicînd aerul cu mîinile. Puţin îmi pasă ce părere aveţi despre mine, dar cum aţi putut-o alunga pe Jenny din casă într-un asemenea moment?

– N-am alungat-o. Ea a hotărît să plece.

– Înseamnă că aţi spus ceva care a provocat-o

să ia o decizie atît de drastică. Ce i-aţi spus?

– Se aştepta să credem că Hal făcuse... făcuse lucrul acela, spuse Bob. Mama şi cu mine am consimţit că era posibil. După cum ai subliniat tu, fratele tău era bărbat. Dar, dacă a făcut-o, fără-ndoială că ea l-a ispitit, mai presus de puterea lui de a rezista.

Sincer vorbind, Cage nu înţelegea cum reuşise Hal să-i reziste în noaptea aceea. El, unul, n-ar fi putut niciodată. Nici într-un milion de ani. Nici dacă s-ar fi căscat fălcile iadului să-l înghită de îndată ce termina.

– Orice s-a întîmplat, au făcut-o din dragoste.

Atîta lucru era adevărat.

– Şi eu cred. Însă chiar şi aşa, continuă Bob, clătinînd din cap cu încăpăţînare, Hal nu ar fi fost distras de la misiune dacă nu era ispitit amarnic. Şi e posibil, posibil doar, ca încă să mai fi fost distras, sau să se fi simţit vinovat pentru păcatul pe care- l înfăptuise, ori să fi suferit un altfel de conflict cu el însuşi cît timp se afla în Monterico. Poate că de-asta a fost atît de neglijent, încît să se lase capturat şi omorît.

– Dumnezeule! şopti Cage, rezemîndu-se de perete ca şi cum tocmai ar fi primit o lovitură năucitoare; se holbă la părinţii lui, întrebîndu-se cum de-l putuseră concepe pe el doi oameni atît

de cucernici, judicioşi şi înguşti la minte.

– I-aţi spus lui Jenny asta? Aţi acuzat-o de moartea lui Hal?

– Este vinovată, răspunse Sarah. Convingerile lui Hal erau atît de temeinice, încît nu se poate să nu-l fi sedus. Îţi poţi imagina cît de trădaţi ne simţim? Am crescut-o ca pe propria noastră fiică. Să se întoarcă aşa împotriva noastră... să facă un copil nelegitim... O, Doamne, cînd mă gîndesc ce efect va avea asta asupra memoriei lui Hal... Toată lumea l-a iubit şi l-a admirat. Acum, va fi distrus tot ceea ce a însemnat el.

Şi-şi strînse buzele într-o linie subţire, întorcînd capul.

Cage era prins într-o dilemă sfîşietoare. Aruncau asupra lui Jenny vina morţii lui Hal, crezînd că îl sedusese. Moartea lui Hal nu putea fi pusă pe seama nimănui altcuiva, fiindcă nu fusese distras sau vinovat după o noapte de pasiune cu Jenny. Cage ar fi putut-o absolvi imediat, spunîndu-le că de fapt cu el fusese. Dar, dacă o condamnau pe Jenny pentru a se fi culcat cu Hal, ar fi omorît-o cu pietre în stradă pentru că se culcase cu *el*.

Atitudinea lor îl făcea să-i vină rău. O asigurase pe Jenny că aveau să se bucure de copil. Şi cînd colo, o judecaseră şi o înjosiseră în cel mai necreştin mod. Ar fi vrut să-i facă ipocriţi în faţă,

dar nu mai avea timp. Şi de ce să-şi cheltuiască energia? În ce-l privea pe el, erau o cauză pierdută. Acum nu mai avea în minte decît un singur scop. S-o găsească pe Jenny.

– Unde s-a dus?

– Nu ştim, spuse Bob pe un ton care dădea de înţeles că nici nu-l interesa. A chemat un taxi.

– Mi-e milă de voi, mai zise Cage, înainte de a ieşi din casă ca o furtună.

– De cît timp?

– Păi, să vedem.

Un deget noduros coborî de-a lungul coloanei cu orele plecărilor, după care descrise o linie peste lista oraşelor.

– Acu' vreo juma' de oră. Trebuia să tragă la şase jumate şi, din cîte mai ţiu minte, n-au fost întîrzieri.

– Are vreo oprire?

Funcţionarul de la ghişeul autogării consultă din nou mersul autobuzelor, cu o precizie meticuloasă care-l scotea pe Cage din minţi. Omul ăla nu ştia nimic fără a trebui să consulte nenorocitul de program?

După ce vorbise cu patronul singurei staţii de taxiuri din oraş, pentru a afla că Jenny fusese transportată de la casa parohială pînă la autogară, Cage gonise într-acolo cu toată viteza. O rapidă trecere în revistă a sălii de aşteptare părăginite îl încredinţase că Jenny nu era acolo. Numai o singură femeie care corespundea cu semnalmentele ei cumpărase bilet. O cursă fără retur pînă la Dallas.

– N-n. Nici o staţie. Pînă la Abilene, adică.

– Pe ce şosea merge?

Funcţionarul îi spuse şi, la vremea cînd îşi termina chinuitoarele îndrumări, Cage o şi luase deja la fugă spre uşă. Ambreie *Corvette*-ul lăsat cu motorul în ralenti, dar înjură cînd privi nivelul carburantului. Nu putea parcurge şaptezeci de kilometri cu cît avea în rezervor. Oprind la prima staţie service care-i ieşi în cale, făcu plinul cît de repede îi permitea pompa.

– N-ai decît o hîrtie de cincizeci? se smiorcăi benzinarul. Fir-aş al naibii, Cage, o să-ţi dau efectiv tot mărunţişul din casă.

– Scuze. Atîta am şi-s grăbit.

La naiba, avea nevoie de o ţigară. De ce-i promisese lui Jenny că avea să se lase?

– O şustă? îi făcu benzinarul cu ochiul, desfrînat. Blondă sau brunetă, astă seară?

– Ţi-am zis, mă...

– Mda, te grăbeşti, ştiu, ştiu, îi făcu iarăşi cu ochiul celălalt. Ea-i în călduri sau tu eşti? Ei, ia să vedem ce rezolvăm noi aicea...

Se uită în sertarul casieriei, peste ochelari.

– Am un pol. Nnţ, i-un zece. Şi-uite şi-un cinci.

Fusese drogat tot afurisitul de oraş cu vreo chimicală care le lua minţile? Toţi erau reduşi la imbecilitate.

– Ascultă, Andy, păstrează restul şi trec eu să-l iau mai tîrziu.

– Da' rău te mai mănîncă, este? strigă el spre spatele lui Cage, care se îndepărta. Tre' că-i o tipă specială.

– Este! răspunse Cage, în timp ce se aşeza la volan. Peste cîteva secunde, întunericul îi înghiţi luminile de poziţie.

Jenny învăţase să nu se împotrivească balansului autobuzului, lăsîndu-şi trupul legănat în ritmul lui. Devenise aproape adormitor. Simpla sa monotonie o calma şi-i alunga din minte gîndurile de viitor.

Care viitor?

Nu avea nici unul.

Soţii Hendren îşi exprimaseră clar sentimentele. Era o Jezebel care le dusese în ispită fiul neprihănit, care încercase să-l momească dinspre chemarea vieţii lui, rămînînd gravidă cu el.

Lacrimi usturătoare îi umplură ochii, dar nu se lăsă pradă lor. Închise ochii şi-şi rezemă capul pe tetiera fotoliului, dorindu-şi să fi putut adormi. Aşa ceva însă îi era imposibil. Mintea-i era în tumult, iar pasagerii din jur deveneau din ce în ce mai agitaţi şi mai guralivi.

– Ia uită-te la ăla.

– Un maniac.

– Şoferul nostru nu-l vede?

– Unde se crede, la Indy Five Hundred?[1]

Curioasă să vadă ce le captivase atenţia, Jenny se uită pe fereastră. Nu-şi văzu decît propriul chip reflectat în geam, pe fundalul întunericului. Apoi, văzu maşina sport care derapa pe lîngă autobuz, apropiindu-se primejdios de roţile uriaşe.

– Un nebun, precis, auzi Jenny pe cineva murmurînd, exact în momentul cînd ochii i se măriră şi căscă gura, recunoscînd maşina.

– O, nu, şopti ea.

1. Cursa de cinci sute de mile de la Indianapolis.

Deodată, autobuzul se smuci, cînd şoferul apăsă pe frîne, trăgînd de volan spre acostament.

– Doamnelor şi domnilor, spuse el în microfonul instalat lîngă volan, îmi cer scuze pentru întîrziere, dar facem o oprire neprevăzută. E clar că este un şofer beat, care încearcă să ne împingă de pe şosea. Voi încerca să discut omeneşte cu el, înainte de a ne omorî pe toţi. Păstraţi-vă calmul. Pornim din nou, curînd.

Cîţiva pasageri se aplecară înainte în fotolii, pentru a vedea mai bine. Jenny se chirci pe locul ei, cu inima bubuindu-i în piept. Şoferul deschise uşa automată a autobuzului şi dădu să se ridice de pe scaun. Înainte de a reuşi, însă, „nebunul" se repezi înăuntru.

– Vă rog, domnu', îl rugă şoferul, vizibil îngrijorat de siguranţa pasagerilor, dînd prin aer cu mîinile. Nu sîntem decît nişte oameni nevinovaţi şi...

– Calm. Nu-s un hoţ. Nu voi face rău nimănui. Vă uşurez doar de o pasageră.

Ochii săi parcurgeau preocupaţi călătorii. Jenny rămase pe fotoliul ei, nemişcată şi tăcută. Cage porni pe culoarul dintre scaune.

– Scuzaţi-mă pentru deranj, le spuse el pe un ton prietenos pasagerilor, care-l priveau temători.

Nu vă răpesc decît un minut, pe cuvîntul meu.

Cînd îşi zări prada, se opri pe culoar, oftînd uşurat.

– Ia-ţi lucrurile, Jenny. Vii înapoi cu mine.

– Ba nu vin, Cage. Ţi-am explicat totul într-o scrisoare. Am pus- o la poştă chiar înainte de a pleca. Nu trebuia să vii după mine.

– Ei bine, am venit şi n-am făcut de pomană atîta drum. Acum, haide.

– Nu.

Captaseră atenţia tuturor.

Enervat ca un părinte care-şi găseşte copilul fugit de-acasă, Cage îşi propti mîinile în şolduri.

– În regulă. Dacă vrei să ne spălăm rufele murdare în faţa tuturor acestor oameni cumsecade, mie-mi convine, dar ar fi bine să te mai gîndeşti înainte de a ajunge la detaliile cele mai savuroase.

Ochii lui Jenny se rotiră în jur spre ceilalţi pasageri, care o priveau cu curiozitate făţişă.

– Ce-a făcut, mami? ciripi o fetiţă. N-a fost cuminte?

– Cum preferi, Jenny?

– Nu e nevoie să mergeţi nicăieri cu dumnealui, domnişoară, interveni galant şoferul, din spatele lui Cage. N-avea să spună nimeni că lăsase un bătăuş să-şi smulgă nevasta neajutorată din autobuzul *lui.*

Jenny îl privi pe Cage. Îşi ţinea fălcile strînse. Ochii-i străluceau ca două flăcări galbene. Părea la fel de neclintit ca Stînca Gibraltarului. N-avea să cedeze şi nici ea nu voia să fie făcută vinovată de scandal într-un autobuz Greyhound.

– Of, bine. Vin.

Ieşi pe culoar, după ce-şi luă valijoara.

– Mai am o geantă în portbagaj, îi spuse ea încet şoferului, conştientă că toţi ochii din autobuz stăteau aţintiţi asupra ei.

Coborîră toţi trei, iar şoferul deschise compartimentul pentru bagaje de sub autobuz. În timp ce-i dădea valiza, o întrebă:

– Sînteţi sigură că vreţi să mergeţi cu el? N-o să vă facă nici un rău, sper?

Jenny îi zîmbi încurajator:

– Nu, nu. Nu-i nimic de soiul acela. Nu-mi va face nimic.

După ce-i aruncă lui Cage o privire feroce şi bombăni ceva în legătură cu maniacii vitezei, şoferul se urcă înapoi în autobuz. Peste un moment, acesta porni greoi pe şosea, cu pasagerii sucindu-şi gîturile să-i vadă pe cei doi rămaşi în urmă.

Ţeapănă, Jenny se răsuci spre Cage. Îşi lăsă valiza să cadă, cu un plesnet apăsat.

– Ei bine, *asta* zic şi eu cascadorie, domnule Hendren. Cam ce te-aşteptai să cîştigi?

– Exact ceea ce-am cîştigat. Te-am dat jos din autobuzul ăla şi te-am împiedicat să fugi ca un iepure speriat.

– Poate că asta şi sînt, strigă ea, lăsîndu-şi frîu liber lacrimilor care i se adunaseră sub pleoape începînd cu scena din casa parohială.

– Ce-ţi puseseşi în cap, Jenny? Să fugi la Dallas şi să avortezi?

Pumnii ei se încleştară strîns.

– E dezgustător s-o sugerezi măcar.

– Atunci? Ce intenţii aveai? Voiai să naşti copilul şi să-l dai la orfelinat?

– Nu!

– Să-l ascunzi?

Făcu un pas înainte. Răspunsul la următoarea întrebare era de o importanţă capitală pentru el.

– Nu doreşti copilul, Jenny? Ţi-e ruşine cu el?

– Nu, nu, gemu ea, acoperindu-şi pîntecul cu ambele mîini. Bineînţeles că-l doresc. Îl şi iubesc deja.

Umerii lui Cage se înmuiară de uşurare, dar glasul continua să păstreze o undă de furie.

– Atunci de ce te speriaseşi şi fugeai?

– Nu ştiam ce altceva să fac. Părinţii tăi au dat clar de înţeles că nu mă mai vor prin preajmă.

– Şi?

– *Şi?* îşi smuci ea braţul în direcţia autobuzului

din care tocmai coborîse. Nu oricine e destul de curajos sau destul de *nebun* s-o ia la goană după un autobuz Greyhound. Sau să meargă cu motocicleta pe şosea cu nouăzeci de mile pe oră. Eu nu pot fi ca tine, Cage. Ţie puţin îţi pasă ce cred oamenii despre tine. Îţi faci toate poftele.

Îşi răsfiră larg degetele pe piept.

– Eu nu-s aşa. Ţin la părerea oamenilor. Şi mi-e frică.

– De ce anume? îşi repezi el bărbia înainte, bătăios. De un oraş plin de minţi meschine? Ce rău pot să-ţi facă? Care-i lucrul cel mai rău de care ar fi în stare? Să te bîrfească? Să te desconsidere? Ei, şi? Ţi-e mai bine fără nişte oameni capabili de aşa ceva. Sau te temi să nu întinezi numele lui Hal? Detest gîndul că nişte ipocriţi preacuvioşi ar avea o părere proastă despre el. Dar Hal e mort. Nu va şti niciodată. Iar munca pe care a început-o va continua. Tu însăţi ai avut grijă, înfiinţînd reţeaua aia pentru colectare de fonduri. Pentru numele lui Dumnezeu, Jenny, nu mai fi atît de aspră cu tine însăţi. Eşti cel mai rău duşman al tău.

– Şi ce propui? Să mă întorc şi să lucrez la firma ta?

– Da.

– Să-mi afişez starea în care mă aflu?

– Să fii mîndră de ea.

– Să nasc copilul, ştiind că toată viaţa va fi etichetat cu o denumire murdară?

Cage îi arătă mijlocul, cu un deget ca oţelul.

– Oricine care-l etichetează pe copilul ăsta altfel decît minunat îşi va risca viaţa.

Aproape că-i venea să rîdă de ferocitatea lui.

– Dar tu nu vei fi mereu pe-aproape ca să-l aperi. Copilului ăstuia nu-i va fi deloc uşor, într-un oraş mic unde toată lumea îi va cunoaşte originile.

– Nu-i va fi uşor să crească nici într-un oraş mare, unde mama lui nu cunoaşte pe nimeni. Cui i-ai cere ajutorul, Jenny? Cel puţin, chipurile ostile pe care le întîlneşti în La Bota îţi vor fi familiare.

Detesta să recunoască faptul că gîndul de a se muta într-un alt oraş, fără prea mulţi bani; fără o locuinţă şi un loc de muncă, o îngrozise şi pe ea.

– Nu e timpul să arăţi că şi tu ai coloană vertebrală, Jenny?

Capul ei se repezi în sus.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă, crispată.

– Că-i laşi pe alţii să ia decizii în numele tău, de cînd aveai paişpe ani.

– Am mai purtat discuţia asta şi acum cîteva luni. Am încercat să-mi orînduiesc singură destinul. Şi uite ce încurcătură a ieşit.

Cage păru jignit.

– Credeam c-ai spus că dragostea din noaptea aia a fost minunată. Că în urma ei aveai să naşti un copil. Chiar ţi se pare asta o încurcătură?

Lăsîndu-şi capul în piept, Jenny îşi apăsă mîinile pe abdomen.

– Nu. E un miracol. Mă minunez la gîndul naşterii copilului. Mă minunez şi mă simt umilită de un lucru atît de dumnezeiesc.

– Atunci, ţine-te de gîndul ăsta. Întoarce-te cu mine în La Bota. Naşte copilul ăsta frumos şi dă-le cu tifla tuturor celor cărora nu le place.

– Chiar şi părinţilor tăi?

– Reacţia lor din seara asta a fost un reflex inconştient. Cînd au să se gîndească mai bine, îşi vor schimba atitudinea.

Jenny privi în gol, meditativ.

– Cred că ai dreptate. Nu-mi pot *găsi* un viitor, pentru mine şi copil. Trebuie să făuresc unul. Aşa e?

Cage zîmbi şi-i adresă un semn cu degetul mare în sus.

– Nici eu nu m-aş fi putut exprima mai bine.

– Of, Cage, suspină ea, cu braţele atîrnîndu-i inutile pe lîngă trup; dintr-o dată, se simţea secătuită de orice energie. Încă o dată îţi mulţumesc.

Porni spre ea, cu cizmele scrîşnind pe pietriş.

Cuprinzîndu-i faţa între palme, îi mîngîie obrajii cu degetele mari.

– Ţi-ai uşura mult situaţia dacă te-ai mărita cu mine. Copilul ar avea un tată legitim şi totul ar fi în ordine, frumos şi legal.

– Nu pot, Cage.

– Sigur?

– Sigur.

– Nu-i ultima oară cînd te întreb.

Respiraţia i se simţi fierbinte şi dulce pe buzele ei, înainte de a intra efectiv în contact. Îi ridică faţa spre gura pe care şi-o cobora şi o sărută cu blîndă posesivitate.

La fel ca înainte, buzele-i erau deschise şi umede. Dar, spre deosebire de prima dată, limba lui i-o atinse pe a ei. Doar vîrful. Doar atîta cît să-i facă respiraţia să se oprească în gît şi inima să-i bată haotic. Doar atîta pentru ca sînii să i se inflameze într-o reacţie instantanee.

Începu să-şi plimbe capătul limbii înainte şi-napoi peste a ei, cu mişcări leneşe. Apoi, se retrase, lăsînd-o să mai dorească. Cînd se desprinse de ea şi o luă de braţ pentru a o conduce spre maşină, Jenny se simţi înfiorată de absenţa căldurii lui corporale.

Îi puse valizele în spatele fotoliilor, cît putu de bine.

– Primul punct pe agendă e să-ţi găsim o locuinţă, remarcă el, după ce porniră.

Cumva, mîna ajunsese să-i stea rezemată pe coapsa lui.

– Ai vreo idee? întrebă ea vag.

– Ai putea să te muţi la mine.

Ochii li se întîlniră pe deasupra consolei. Ai lui erau întrebători şi strengăreşti; ai ei, mustrători.

– Următoarea sugestie.

Cage chicoti bine dispus.

– Cred că pot aranja ceva cu Roxy.

Capitolul 8

– Roxy *Clemmons?* întrebă Jenny, smulgîndu-şi mîna de pe coapsa lui.

– Mhm. O cunoşti?

Numai după reputaţie, răspunse înciudată Jenny în sinea ei. Numai după reputaţia de legătură constantă a lui Cage.

– Am auzit de ea.

Întoarse capul pentru a privi pe fereastra maşinii. Deznădejdea şi dezamăgirea îi lăsau în gură un gust amar.

O sărutase într-un mod atît de intim şi de dulce. Îmbrăţişarea lui fusese caldă şi îi inspirase

siguranţă. Începeau să-i placă momentele cînd o atingea şi chiar mai mult cînd o săruta. Dar nu-i făcea decît ceea ce le făcuse altor sute de femei. Sărutările lui Cage puteau aprinde artificii în capul ei, însă pentru el acest gen de pasiune nu era o experienţă nouă. Tehnica lui de sărutat nu se putuse perfecţiona decît prin ore întregi de practică.

Era predestinată să devină una dintre „femeile" lui Cage Hendren? Plănuia s-o înscrie în acea societate, fixînd-o efectiv sub un acoperiş unde avea să-i fie permanent la îndemînă pentru vizite?

– Nu pari prea entuziasmată de idee, comentă el.

– Nu prea am de ales, aşa-i?

– Ţi-am oferit o alternativă. Ai refuzat-o.

Jenny rămase cufundată în tăcere. Era supărată şi nu-şi prea putea explica de ce. De ce să se simtă furioasă şi insultată? Cu siguranţă, nu avea nimic în comun cu acea Clemmons. Între ele exista o deosebire majoră.

Jenny Fletcher nu era una dintre femeile lui Cage... încă.

Nutrise în subconştient gîndul că aveau să devină amanţi? De ce? Fiindcă o sărutase de cîteva ori? Datorită nopţii petrecute în Monterico? Sau pentru că întotdeauna simţise o inexorabilă atracţie gravitaţională spre el? O înspăimîntase şi i se

împotrivise. Pînă nu demult.

Ei bine, dacă-şi închipuia că avea de gînd să îngroaşe rîndurile celorlalte femei ale lui, îl aştepta o surpriză. Roxy Clemmons şi atîtea alte femei erau înşirate ca mărgelele într-un şirag de întîlniri sexuale care şerpuia prin cîteva comitate. Poate datorită căderii în dizgraţie cu Hal, Cage o considera acum la cheremul lui. Nici că s-ar fi putut înşela mai amarnic.

În restul drumului, nu mai vorbiră nimic. Străzile oraşului erau pustii, la ora cînd ajunseră în La Bota. Cage îşi opri maşina în parcarea unui complex de apartamente şi stinse motorul.

– Ce-i aici? întrebă Jenny.

– Noua ta adresă, sper. Haide.

O conduse spre apartamentul într-a cărui curte din faţă era înfiptă o pancartă discretă cu inscripţia *„Administrator"*.

Apăsă butonul soneriei. Prin pereţi, îl auzeau pe Johnny Carson distrîndu-şi telespectatorii. Cînd uşa se deschise, Jenny se pomeni faţă în faţă cu Roxy Clemmons. Femeia o privi cu o curiozitate politicoasă, după care îl depistă pe Cage în umbră.

– Hai salut, Cage.

Zîmbetul pe care i-l adresă o făcu pe Jenny să se crispeze pe dinăuntru.

– Care-i problema?

– Putem intra?

– Sigur.

Fără rezerve, Roxy făcu un pas lateral, ţinîndu-le uşa deschisă. După ce o închise, se îndreptă spre televizor şi dădu sonorul încet.

– Îmi pare rău că te deranjez la ora asta, Roxy, începu Cage.

– Pe naiba, doar ştii că eşti binevenit oricînd.

Inima lui Jenny se frînse şi coborî privirea spre covor.

– Roxy, ea e Jenny Fletcher.

– Mda, ştiu. Bună, Jenny. Încîntată de cunoştinţă.

Prietenia ei deschisă o surprinse pe Jenny, făcînd-o să-şi ridice capul.

– Îmi pare bine, doamnă Clemmons.

Roxy rîse:

– Zi-mi Roxy. Beţi cîte ceva? Am o bere rece, Cage.

– M-ar tenta.

– Jenny?

– Ăă, nimic, mulţumesc.

– O Cola?

Nu voia să pară nepoliticoasă, aşa că răspunse cu un zîmbet vag:

– Da, de acord, o Cola.

– Stai jos şi simte-te ca acasă.

Roxy se întoarse spre uşile batante ale barului, care duceau la bucătărie. Şoldurile i se conturau

pline şi armonioase, într-o pereche de pantaloni strînşi pe trup. Sînii voluptuoşi i se legănau liberi sub cămaşa groasă. Era desculţă. Părul arămiu îi stătea ciufulit, dar atrăgător. Arăta fie să se fi dat jos din pat, fie să fi fost pe drum într-acolo. Era genul de femeie cu care un bărbat putea să se ghemuiască şi să se relaxeze, destinată prin tradiţie să devină amantă. Prietenoasă, ospitalieră, caldă şi disponibilă. Gîndul îi aduse lui Jenny în gît un val fierbinte de greaţă.

Cage se aşezase pe canapea, răsfoind un număr din *Cosmopolitan* pe care Roxy îl lăsase acolo.

– la loc, Jenny, spuse el, observînd că stătea stîngace în mijlocul camerei.

Incomodată, ca şi cum şi-ar fi putut murdări fusta dacă nu era atentă, se aşează pe un scaun cu spătarul drept. Cage păru amuzat. Asta o irită şi mai mult.

Roxy reveni cu băuturile şi, după ce trase o duşcă prelungă din cutia cu bere, Cage spuse:

– Ai vreun loc liber? Ne-ar trebui un apartament.

Roxy aruncă o privire nedumerită spre Jenny, după care ochii îi reveniră spre Cage.

– I-auzi, excelent, felicitări. Dar cu casa ta ce nu-i în regulă?

Cage rîse:

– Nimic, din cîte ştiu eu. Cred că m-ai înţeles

greşit. Jenny va locui singură în apartament.

Jenny ar fi fost în stare să-l omoare pe Cage pentru că dăduse de înţeles că putea fi vorba să locuiască împreună. Obrajii i se înroşiră ca flacăra. Acum, cînd situaţia se lămurise, o privi pe Roxy, în căutarea unui semn de uşurare. Cu siguranţă, Roxy trebuia să se bucure că nu-şi instala o nouă amantă chiar sub nasul ei. Dar nu-i văzu pe faţă decît amărăciunea că se înşelase.

– Aha! o privi ea pe Jenny, zîmbind. Ai noroc. Mi-a rămas liber un apartament cu un singur dormitor.

Jenny deschise gura să vorbească, dar Cage interveni înaintea ei:

– Cît de mare e dormitorul? Jenny va avea un copil. Este destul loc pentru un leagăn?

Reacţia lui Roxy faţă de această veste fu de şoc. Rămase cîteva momente cu gura căscată, privindu-l fix pe Cage. Cînd se întoarse spre Jenny, ochii îi coborîră fără ezitare spre talia ei încă zveltă.

– N-ai nici o restricţie faţă de locatarii cu copii, nu? întrebă Cage.

– Nu. Ce naiba, nu.

Roxy făcu un efort vizibil să-şi revină şi să plaseze lucrurile în perspectiva cuvenită.

– Hai să vedem apartamentul şi vă puteţi decide dacă e ceea ce căutaţi.

Şi se aplecă să-şi bage picioarele desculţe

într-o pereche de sandale.

– Are poziţie bună, anunţă ea peste umăr, peste cîteva minute, în timp ce o urmau pe trotuarul dintre clădiri; luase cheia apartamentului gol din dormitorul suplimentar al locuinţei sale, pe care-l folosea drept birou. Discretă şi liniştită, dar nu atît de izolată, încît să te temi să locuieşti aici singură, Jenny.

Continuă să turuie despre calităţile complexului, arătînd spălătoria şi zona piscinei.

Jenny n-o asculta. Îi arunca priviri criminale lui Cage pentru că-i dezvăluise situaţia în faţa acelei... acelei *femei.* Pînă dimineaţă, tot oraşul avea să afle că era însărcinată.

– Am ajuns.

Roxy descuie apartamentul şi-i pofti înăuntru. Aprinse lumina.

– Pfiu! E cam închis aerul aici. N-am mai deschis de cînd au plecat zugravii şi măturătorii.

Apartamentul mirosea într-adevăr a dezinfectant şi a zugrăveală nouă, dar pe Jenny n-o deranja. Rezultatul consta într-o curăţenie imaculată.

– Ăsta-i livingul, bineînţeles. Aici ai o bucătărie.

O conduse pe Jenny printr-o uşă de înălţime medie, cu jaluzele, la fel ca aceea din apartamentul ei. Instalaţiile erau curate şi lucitoare. Jenny deschise frigiderul. Şi acela era curat.

Terminară de cutreierat locuinţa, ceea ce nu

dură mult. Nu mai era decît o singură baie şi un dormitor, în afară de living.

– Cît e chiria? întrebă Jenny.

– Patru sute pe lună plus întreţinerea.

– Patru sute? şopti Jenny. Mă tem că...

– Nemobilat? se amestecă scurt Cage.

– Na-ţi-o bună, se plesni Roxy peste frunte. Confundasem. Nemobilatele cu un singur dormitor fac două sute cincizeci.

– Aşa mai merge, răspunse Cage.

Jenny îşi calculă veniturile şi cheltuielile. Şi-l putea permite, dacă ducea o viaţă mai modestă. În plus, era unul dintre cele mai plăcute complexe de apartamente din oraş şi nu prea avea de unde alege. Norocul ei că găsiseră o locuinţă liberă. Încercînd să uite că urma să stea la doar cîteva uşi de una dintre amantele lui Cage, spuse:

– Trebuie să semnez un contract de închiriere?

– Deci, îl iei? întrebă Roxy.

– Da, aşa cred, răspunse Jenny, întrebîndu-se de ce femeia era atît de încîntată.

– Fantastic. Mă bucur că vom fi vecine. Haide, să mergem la birou.

Peste cincisprezece minute, Jenny avea în mînă o copie a contractului şi un set de chei.

– Te poţi instala mîine. Dimineaţă, mă duc să aerisesc puţin.

– Mulţumesc.

Jenny şi Roxy îşi strînseră mîinile. Cage o conduse la maşină, avu grijă să se aşeze pe fotoliul din faţă, apoi reveni spre Roxy, care rămăsese în uşa deschisă.

– Îţi mulţumesc că n-ai făcut jocul cu chiria.

– Mi-ai servit o minge cotită, dar am prins-o, replică Roxy, zîmbindu-i. Mă pui şi pe mine la curent cu detaliile „aranjamentului" ăstuia sau va trebui să-mi folosesc via imaginaţie?

– Mori de curiozitate?

– Te cred.

Cage rîse:

– Vorbim mai tîrziu. Îţi mulţumesc pentru tot.

– N-ai de ce. Pentru ce există prietenii?

O sărută scurt pe buze şi-i bătu fundul înainte de a se întoarce ţanţoş pe trepte, alăturîndu-i-se lui Jenny în maşină. Stătea rigidă ca o statuie, cu privirea drept înainte şi junghiuri de gelozie sfredelindu-i pieptul.

Nu auzise conversaţia din uşă, dar îi văzuse cum îşi zîmbiseră unul altuia şi cum se aplecase Cage s-o sărute pe Roxy. În ciuda jurămintelor ei că nu-i păsa, inima i se sfîşia încet în două.

– Mîine dimineaţă la prima oră, atacăm magazinele de mobilă, spunea Cage.

– Ai făcut destul. Nu-ţi pot cere...

– Nici nu mi-ai cerut, e bine? replică el arţăgos.

M-am oferit eu. Fă în seara asta o listă cu tot ce-ţi trebuie.

– Nu-mi voi putea permite prea multe. Doar strictul necesar. Apropo, acum unde mergem?

Pînă în acel moment, nu-şi amintise că în noaptea aceea era tot fără casă. Unde avea să stea?

– Cred că n-ai vrea să te întorci la parohie.

– Nu.

– Ai putea veni cu mine acasă.

– N-ai cameră.

– În ditamai căsoiul?

– Este doar un singur pat.

– Şi? Am mai împărţit acelaşi pat.

I-o amintise vorbind încet, răguşit. Jenny nu comentă. După cîteva secunde, Cage adăugă:

– Te cazez la un motel.

Nici n-o spusese bine, că şi opri maşina sub poarta principală a unui motel cu căsuţe.

– Aşteaptă aici.

Jenny îl privi intrînd în holul luminat. Prin vitrina de plexiglas îl văzu pe recepţionerul de noapte coborîndu-şi picioarele de pe birou şi punînd deoparte romanul thriller de spionaj. Faptul că îl cunoştea pe Cage fu evident după rînjetul larg şi strîngerea inimoasă de mînă cu care îl primi.

Nici măcar nu-i ceru să semneze în registru, ci imediat întinse mîna după cheia unei camere şi i-o împinse. Aplecîndu-se înainte într-o postură con-

spirativă, gen ia-să-vorbim-noi-ca-ntre-bărbaţi, spuse ceva care-l făcu pe Cage să dea din mînă, expediind neglijent problema.

Recepţionerul îşi miji ochii prin geam spre maşină. Jenny îi văzu expresia surprinsă cînd o recunoscu. Hlizindu-se la Cage, făcu un nou comentariu care-i coborî acestuia sprîncenele într-o expresie cruntă. O mai avea pe chip cînd se întoarse la maşină, după ce-i urase scurt recepţionerului noapte bună.

– Ce-a zis?

– Nimic, scrîşni Cage printre dinţi.

– A spus ceva. L-am văzut.

Cage nu răspunse, ci porni maşina drept spre cameră, fără a se osteni măcar să privească numărul de pe brelocul cheii. Frînă smucit şi opri furios motorul.

– Ai mai fost pe-aici, intui Jenny.

– Jenny...

– N-ai fost?

– ...las-o baltă.

– Ai fost?

– Poate.

– Des?

– Da!

– Cu femei?

– Da!

Pieptul îi era în pericol de a se surpa în jurul

inimii. Abia mai putu vorbi, atît de tare o durea chinul de a trage suficient aer în plămîni.

– Ai adus aici femei pentru cîte-o aventură, iar recepţionerul crede şi acum acelaşi lucru. Ce-a spus despre mine?

– Nu contează ce-a...

– Pentru mine contează! strigă Jenny. Răspunde-mi.

– Nu.

Coborî din maşină şi-i smulse bagajele dinapoia fotoliului. Fără a aştepta să vadă dacă-l urma, merse cu paşi mari spre uşa camerei de motel şi o descuie. Aruncă valizele pe suportul din debara şi aprinse lampa.

– Ce-a spus? întrebă Jenny din prag.

Cage se răsuci în loc, pentru a-i vedea expresia hotărîtă. Arăta istovită şi distrusă, furioasă şi vulnerabilă. Părul îi era în neorînduială şi avea obrajii palizi. Ochii-i erau încadraţi de cearcăne vinete de oboseală. Gura îi tremura uşor. Arăta ca un copil pierdut, sau ca un soldat învins.

Niciodată n-o dorise mai mult. Dar nu putea s-o aibă, iar acest lucru nu făcea decît să-i alimenteze şi mai mult mînia. Era a lui, fir-ar să fie, şi nu şi-o putea însuşi. Avea tot atîta nevoie de ea ca şi ea de el, însă împrejurările îi ţineau despărţiţi. Plătea scump pentru acea singură noapte de paradis. Dorinţa de a o poseda iarăşi îi făcea

din viaţă iadul pe pămînt.

Vrînd s-o lovească la fel de dureros cît îl durea pe el, se răsti:

– În regulă, domnişoară Fletcher. Vrei să ştii ce-a zis? A zis că de data asta o ţinem în familie.

Jenny îşi înfipse dinţii în buza de jos ca să nu ţipe scandalizată. Indignarea începu să clocotească în ea, căutînd o ieşire. Cage era singurul pe care să se descarce.

– Vezi ce-ai făcut? strigă ea. Ai anunţat-o pe Roxy Clemmons, despre care toată lumea ştie că-i una din boarfele tale, că-s însărcinată. Acum, m-ai adus la un motel unde vii regulat cu alte femei. Mîine, tot oraşul o să ştie că am fost aici cu tine. Ei bine, n-am chef să fiu tîrîtă din bîrlog în bîrlog, ca o pradă. Nu vreau să mă confunde nimeni cu una din amantele tale, Cage.

– De ce? Fiindcă sînt atît de depravat? Nu vrei să fii asociată cu „băiatul rău", acel nebunatic copil de pastor pe care nimeni nu-l poate controla, cel care dă mereu de necaz, mereu intră în dispute, mereu e încurcat cu femeia cu care nu se cade?

Înainase spre ea cu paşii unui animal de pradă. Jenny încercă să se ferească, dar o imobiliza scrinul.

– Nu asta am vrut să spun.

– N-ai vrut pe dracu', mîrîi el. Ei bine, ai tot

dreptul să fii precaută în ce mă priveşte. Sînt rău. N-am cum să fiu altfel. Al dracului de rău.

O mînă i se repezi înainte, apucînd-o de ceafă. Degetele puternice i se înfipseră în păr şi-i traseră capul pe spate.

– Fiindcă am adus multe femei în camera asta, dar pe nici una n-am dorit-o vreodată atît de mult cît te doresc pe tine.

Îi cuprinse încheietura cu cealaltă mînă şi o trase spre el.

– *Nu!* ţipă Jenny, cînd îşi dădu seama ce intenţii avea. Dădu să-şi smulgă mîna, dar Cage i-o prinsese strîns. I-o împinse în josul taliei lui, lipindu-i-o cu forţa de trup, apăsînd, asigurîndu-se că-i simţea proba ca oţelul a excitaţiei sub fermoarul pantalonilor.

– Atît de mult te doresc. De mult timp te voiam şi m-am săturat să mă mai ascund. Ei, asta te sperie? Te scîrbeşte? Te dezgustă? Te face să-ţi vină să te chirceşti? Să urli? Sau să te furişezi înapoi la adăpostul parohiei?

Se frecă în palma ei.

– Ei bine, e cam dur, Jenny, fiindcă aşa-i viaţa.

O sărută cu o sălbăticie abia controlată. Dezlănţuindu-şi toate emoţiile, îşi răsuci gura peste a ei, înclinîndu-şi capul într-o parte, apoi în cealaltă. Limba i se înfipse adînc, se retrase, iarăşi se cufundă, mai încet, prin toată gura ei, sugerînd

împerecherea.

Apoi, la fel de furios pe cît o posedase, îi dădu drumul. Ieşi ca o furtună şi trînti uşa după el cu o bufnitură răsunătoare.

Jenny se duse împleticită spre pat, unde se prăbuşi. Încerca să-şi nege dezamăgirea că nu dusese pînă la capăt ceea ce începuse. Dar ăsta era adevărul. Trupul îi palpita, slăbit de dor. Adunîndu-şi ultima brumă de putere, se tîrî pînă în baie şi-şi lepădă hainele. Evită oglinda, nedorind să-şi vadă steagurile roşii din obraji şi inflamarea dornică a sînilor.

Duşul fu fierbinte şi biciuitor, exact doza de autoflagelare pe care o merita. Jeturile de stropi îi înţepau pielea ca mii de ace. Încă o mai ustura, cînd scoase din valiză o cămaşă de noapte şi o îmbrăcă. Se strecură în pat şi închise strîns ochii, sperînd să i se închidă la fel şi mintea.

Dar sărutul era prea recent ca să şi-l izgonească din memorie. Încă îi mai simţea gustul pe buze, încă mai avea în mînă dovada rigidă a sexului său, încă-şi mai amintea cadenţa sărutării, cînd limba lui i-o înghiontise pe a ei.

Cînd telefonul îi sună lîngă ureche, sări ca şi cum ar fi lovit-o trăsnetul.

– Alo.

– Iartă-mă.

Nici unul dintre ei nu mai spuse nimic, cîteva

momente grele. Sînii lui Jenny tremurau de emoţie sub cămaşa de batist. Îşi potrivi receptorul între obraz şi umăr, ca şi cum şi-ar fi înclinat capul spre Cage.

– Nu-i nimic.

– Mi-am pierdut calmul.

– Te-am provocat.

– Azi am trecut printr-un adevărat calvar.

– Amîndoi eram iritabili.

– Te-a durut?

– Nu, sigur că nu m-a durut.

– Am fost brutal.

Glasul îi coborî semnificativ.

– Şi bădăran.

Jenny îşi privi mîna, ca pentru a căuta acolo o urmă întipărită. Înghiţi în sec.

– Am supravieţuit.

– Jenny?

– Ce?

O lungă pauză.

– Nu-mi pare rău că te-am sărutat. Regret numai *modul* cum te-am sărutat.

Lăsă cuvintele să-şi facă efectul, apoi adăugă:

– Şi dacă te-ai îndoit vreodată de ce simt pentru tine, acum nu mai e nici un secret.

Mişcată de tonul lui blînd, dar imperativ, simţi în gît un imbold dureros de a plînge.

– Nu sînt gata să mă gîndesc la asta, Cage.

S-au întîmplat atît de multe.

– Ştiu, ştiu. Dormi bine în noaptea asta. Pînă tîrziu. Mîine, biroul va fi închis. Trec să te iau, îţi dau micul dejun şi pe urmă te duc la cumpărături. Să fii gata la zece punct.

– O.K.

– Noapte bună, Jenny.

– Noapte bună, Cage.

– Bună dimineaţa, Jenny.

– Hm?

– Am zis bună dimineaţa.

Jenny căscă larg cu faţa în pernă, îşi întinse degetele de la picioare cît de departe ajungea, sub pătură, şi întredeschise ochii. Apoi, sări în sus. Cage stătea aşezat pe marginea patului, surîzîndu-i.

– Bun venit înapoi în ţara celor vii.

– Ce oră e?

– Zece şi zece. Am ajuns la zece fix, am ciocănit, n-am primit nici un răspuns, m-am dus în hol să iau cheia de rezervă şi am intrat.

– Îmi cer scuze, spuse ea, dîndu-şi la o parte părul din ochi; roşi fermecător sub privirea lui arzătoare care-i studia neorînduiala somnoroasă

şi-şi trase cearceaful puţin mai sus peste sîni.

– Eram extenuată.

– Ţi-e foame?

– Mor.

– Merg să comand micul dejun la café-bar pînă te-mbraci.

Îi depuse un sărut blînd pe vîrful nasului, înainte de a se ridica de pe pat.

– Vin imediat, strigă Jenny în urma lui, în timp ce Cage închidea uşa.

Peste douăzeci de minute, cînd intră în cafenea, arăta proaspătă şi odihnită. Se îmbrăcase simplu, cu o bluză şi o fustă, dar le garnisise cu un şal ca pătrunjelul legat pe mijloc, sub un braţ. Pantofii aveau tocuri joase şi cureluşe subţiri împrejurul gleznelor, atrăgîndu-i lui Cage atenţia în timp ce Jenny se apropia de el prin localul nepretenţios.

Ştia că îşi încasase unul dintre primele salarii şi cu banii îşi reutilase garderoba. Se îmbrăca mai şic decît pe vremea cînd fusese logodită cu Hal.

– Am întîrziat?

– Mîncarea tocmai a sosit. Apropo, îmi plac pantofii.

– Sînt noi, răspunse ea absentă, privind farfuriile pline din dreptul locului ei. Toate astea-s numai pentru mine?

– Mhm.

– Doar nu te-aştepţi să mănînc tot, sper?

– Mă aştept să faci o gaură mare. Treci la treabă. Eu schiţez planul de atac.

– Nu mănînci? îl întrebă, întinzîndu-şi şervetul pe genunchi.

– Ţi-am luat-o înainte.

Îşi ţinea capul aplecat pe un bloc-notes unde înşira o listă lungă de articole gospodăreşti necesare lui Jenny.

Fu cucerită de imaginea lui. În păr avea o mie de nuanţe de blond, castaniu şi cenuşiu, dar toate se însumau într-o culoare nisipie, dîndu-i părului său un aspect înăsprit şi mereu ciufulit de vînt.

Obrajii şi bărbia erau rase proaspăt, iar mirosul iute de colonie copleşea pînă şi aroma cafelei proaspete cu care chelneriţa umplu ceaşca lui Jenny. Fruntea lui bronzată era încreţită de concentrare.

Purta blugi şi cămaşă sport, dar pe spătarul scaunului era agăţată o geacă de piele netăbăcită. Combinaţia vestimentară părea cam forţată şi nu i se putea ierta decît unui om care încălca flagrant toate regulile.

Cage era seducător într-un stil sexy şi periculos. Jenny ştia cît de primejdioasă putea fi atracţia lui. Smulgea o femeie din carapace pînă cînd nici ea însăşi nu se mai recunoştea. Jenny fu nevoită să-şi calmeze stomacul înainte de a putea lua

prima înghiţitură de mîncare.

Pînă consumă ea destul din micul dejun ca să-i fie pe plac, Cage elaborase itinerariul.

– Nu uita de bugetul meu, spuse ea, cînd începu să-i enumere magazinele pe care aveau să le viziteze.

– Poate-ţi măreşte şeful leafa.

Se opri, în drum spre maşină, întorcîndu-se cu faţa către el. Îşi repezi bărbia înainte, încăpăţînată.

– Să fie clar, Cage. Nu-ţi accept mila.

– Te măriţi cu mine?

– Nu.

– Atunci taci şi urcă.

Îi deschise portiera *Corvette*-ului, iar Jenny ştiu că orice continuare a discuţiei ar fi fost inutilă. Nu-i mai rămînea decît să pună picioru-n prag cînd ajungeau să decidă ce putea şi ce nu putea să-şi cumpere.

Cage avea gusturi costisitoare şi tot ce-i plăcea lui era exact ceea ce ar fi ales şi Jenny, dacă banii n-ar fi fost o problemă.

– Nu-mi pot permite canapeaua asta. Cealaltă costă pe jumătate cît ea.

– E urîtă ca noaptea.

– E funcţională.

– E tare şi... pătrăţoasă. Asta are perne adînci de-un picior şi-i atît de confortabilă!

– De-asta e şi atît de scumpă. Confortul şi

pernele nu contează prea mult.

Rînjetul lui părea inspirat de Satana, iar glasul suna plin de insinuări:

– Totul depinde de ce vei face pe canapea.

Vînzătorul care stătea în apropiere pufni, dar redeveni serios cînd Jenny întoase capul, uitîndu-se urît la el.

– O iau pe cealaltă, declară ea, cu trufie înţepată.

Discuţia se reluă în legătură cu patul, scaunele, o măsuţă, ceaceafuri, vase, oale şi crătiţi, pînă şi un deschizător de conserve. În toate cazurile, Cage o îndemna să plătească preţuri fabuloase pentru mărfuri de prima calitate. Ea se încăpăţîna să se zgîrcească.

– Ai obosit?

Îşi odihnea capul pe tetiera maşinii.

– Da, oftă Jenny. Probabil că n-am să mă mai mut niciodată din apartamentul ăsta. N-aş mai putea trece şi a doua oară prin aşa ceva.

Cage rîse:

– Am aranjat ca toate cumpărăturile să fie livrate azi după- amiază. Pînă diseară, apartamentul va fi o „casă, dulce casă".

– Cum ai reuşit ca totul să fie adus azi?

– Mituiri, ameninţări, şantaj, toate căile posibile.

Zîmbea răutăcios, dar Jenny îl crezu.

– Asta pare să fie maşina meal se îndreptă ea în scaun, cînd opriră în faţa apartamentului.

– Este maşina ta, replică nonşalant Cage, în timp ce-o ajuta să coboare din *Corvette.*

– Cum a ajuns aici?

– Am pus s-o tracteze.

Deschise portiera şi se aplecă să ia cheile de sub mochetă, unde- l instruise pe şoferul care o tractase să le lase. I le aruncă.

– După părerea mea sinceră, e o rablă fără pic de clasă, dar ştiu că te-ai ataşat de ea.

Jenny făcu o mutră abătută.

– Cage, nu voiam să iau nimic de la părinţii tăi.

Proptindu-şi mîinile în şolduri, Cage îi spuse:

– Pentru Dumnezeu, Jenny, ţi-au făcut cadou maşina asta cu ani în urmă. De ce le trebuie pe alee trei maşini – a lor, a lui Hal şi a ta – cînd mama nici măcar nu prea şofează?

Jenny se apropie de maşină, iar Cage îi făcu loc să intre.

– O duc înapoi.

După ce ea închise portiera, se aplecă să-şi bage capul prin fereastra deschisă, amintindu-i cu glas melodios:

– Atunci, eu voi rămîne singurul tău mijloc de transport.

Capitulînd obosită, îşi rezemă fruntea de volan.

– Ăsta-i şantaj.

– Exact.

Rîzînd împotriva propriei voinţe, îl lăsă s-o conducă în apartament. Roxy se ţinuse de cuvînt. Ferestrele fuseseră deschise, iar aerul curat risipise mirosul închis din camere.

Peste o jumătate de oră, cumpărăturile începură să sosească.

– Vai de mine, aţi făcut o confuzie! exclamă Jenny, cînd deschise uşa pentru primul transport.

– Nici o confuzie, domnişoară. Mă scuzaţi.

Omul îşi mută trabucul gros dintr-un colţ al gurii în celălalt şi trecu nepăsător pe lîngă ea, cărînd un fotoliu.

– Aduceţi canapeaua-n casă, le răcni el ajutoarelor, care se dădeau jos din camion.

– Dar, staţi, e cealaltă...

– E cea care scrie pe bon, zise lucrătorul punînd fotoliul jos şi întinzîndu-i hîrtia verde.

Ochii ei parcurseră în grabă chitanţa, apoi reveniră asupra cuvintelor, cu mai multă atenţie.

– O, nu! Cage, s-a produs o îngrozitoare...

Se întrerupse, cînd îi văzu zîmbetul. Încerca pernele canapelei pe care o alesese, cu braţele întinse de-a lungul spătarului. Zîmbea ca un Santa Claus încîntat în dimineaţa de Crăciun.

– Ce-ai făcut? scrîşni Jenny.

– Sabotaj e cuvîntul care-mi vine în minte.

Era exact termenul potrivit. În timp ce mărfurile erau livrate una după alta, Jenny îşi dădu seama că, pe la spatele ei, Cage comandase toate lucrurile pe care ea le dorise, dar nu şi le putea permite.

– Şi cum vrei să plătesc toate astea? ţipă.

– Pe credit. Cît ai plătit azi a fost avansul. Am aranjat rate lunare, atît cît îţi dă mîna. O femeie necăsătorită trebuie să-şi facă un credit. Deci, care-i problema?

– Nu te pot lăsa să faci asta, Cage. Mă manevrezi să iau decizii care contravin logicii mele. Dar se va termina în clipa asta. Nu rămîn în apartament, dacă înseamnă să păstrez toată mobila.

– În regulă.

Cele două cuvinte de consimţămînt ar fi trebuit să fie însoţite de un oftat şi de o prăbuşire mîhnită a umerilor săi laţi. Cînd colo, rînjea cu gura pînă la urechi. Ieşi în uşă şi trase un fluierat ţiuitor.

– Auziţi, băieţi, încărcaţi totul la loc şi duceţi-le la mine acasă. S-a hotărît să mă ia de bărbat, în loc să locuiască aici de una singură.

– Vai, Doamne, gemu Jenny, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

Rîzînd, Cage închise uşa şi reveni spre ea.

– Altă treabă mai importantă n-ai, decît s-o faci pe doica?

– Nu-mi vine nici o idee.

– De cînd a plecat Hal, te porţi minunat. De ce faci toate astea pentru mine, Cage?

Ochii lui aurii îi cutreierară faţa. Cu degetul arătător, îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

– Fiindcă îmi place culoarea părului tău. Mai ales cînd îl luminează soarele de după-amiază, aşa ca acum.

Se apropie. Capul ei se înclină înapoi firesc, pentru a-i privi chipul dăltuit aspru.

– Şi-mi plac şi ochii tăi, adăugă el încet.

Strecurîndu-şi mîna sub braţul ei, îi dezlegă capetele şalului. I-l scoase încet, ca şi cum ar fi desprins de pe ea un articol de îmbrăcăminte mult mai intim, şi-l lăsă neglijent să cadă pe jos.

– Îmi place cum rîzi. Şi cum mă face să mă simt pe dinăuntru sunetul rîsului tău.

Îşi depuse mîinile de-o parte şi de alta a taliei sale, începînd să le mişte uşor în sus şi-n jos.

– Îmi place cum e făcut trupul tău.

Coborînd capul, îi frecă urechea cu buzele.

– Şi forma gurii tale.

După încă o bătaie de inimă, gura i se abătu peste a ei. I-o sărută mărunt, repetat, pînă cînd buzele lui Jenny se despărţiră, aproape cerşind posesiunea.

Îi răspunse cererii tacite şi cele două guri se împreunară. Limba îi lunecă adînc în gura ei, ex-

plorînd-o în voie. Violenţa sărutului din noaptea trecută dispăruse, dar cel de acum, tandru, era la fel de potent şi-i deşteptă trupul tot atît de cutremurător pe cît fusese stîrnit în ajun. Îndemnată de jinduirea apropierii, Jenny făcu inconştient un pas spre el. Cînd trupul i se lipi de al lui de la piept pînă la genunchi, fu aproape surprinsă să se pomenească astfel.

– Doamne, Jenny! şopti Cage.

Respiraţia lui îi scălda obrajii îmbujoraţi, fierbinte şi parfumată. Buzele-i erau îmbrobonate, cînd îi prinse lobul urechii între dinţi, începînd să-l frămînte excitant cu muşcături uşoare.

Jenny simţi că luneca iarăşi într-un abandon mătăsos, pierzîndu- şi controlul, lăsîndu-şi raţiunea şi simţurile în voia unui stăpîn nepăsător.

– Cage, nu trebuie să...

– Şşş, şşş.

Memoria i se acceleră. Parcă-parcă îşi amintea ceva. Ştia...

Dar, înainte de a se putea agăţa de amintirea care-i scăpa printre degete, gura lui începu să facă dragoste cu a ei din nou şi toate gîndurile i se risipiră.

Îi ridică braţele, petrecîndu-şi-le pe după umeri. Apoi, mîinile sale lunecară de pe coatele ei, pe sub braţe, pînă în scobiturile subsuorilor. Se opri, înainte de a continua coborîrea peste curbele ex-

terioare ale sînilor. I-i masă cu podurile palmelor. Jenny oftă în gura lui.

– Îţi place?

Murmură afirmativ. Sărutul deveni şi mai profund.

Jenny îşi înclină capul, cu un obraz rezemat pe pieptul lui. Cage se aplecă adînc peste capul ei, căutînd, mereu căutîndu-i gustul cu limba lui agilă. Braţele sale o cuprinseră, strîngînd-o şi mai tare. O mînă se furişă sub talie, peste fund. O apăsă spre el, potrivind-o astfel, încît să-i simtă deplina urgenţă a dorinţei.

Jenny gemu, frecîndu-şi mijlocul de al lui. Îşi simţea inima feminităţii înfierbîntată şi tumefiată, dar cea de care suferea era o maladie delicioasă. Palpita, dureros, însă minunat.

– Jenny, te doresc.

Îşi mişcă mîna între trupurile lor, acoperindu-i sînul, frămîntîndu-l cu drag. Perniţa degetului său mijlociu găsi vîrful sensibil şi îl sili să se întărească, excitat.

– Ah, ce dulce e, o felicită el de parcă ar fi făcut cine ştie ce faptă miraculoasă. Aşa de dulce. Vreau să-l văd, să-l gust, să te gust pe tine.

Îşi coborî capul şi-i sărută sînul prin bluză. Limba lui înghionti umed piscul încordat.

– Vreau să fac dragoste cu tine.

Îşi apropie gura de gîtul ei, unde buzele-i pu-

teau atinge pielea caldă. Glasul i se înăsprise.

– Înţelegi? Vreau să fiu înăuntrul tău. Adînc, adînc.

Buzele sale le cotropiră iarăşi pe ale ei, sălbatic, poruncitor.

– Alo, voi doi, deschideţi.

Se auzeau bătăi în uşă.

– Am venit să-i tragem un chef!

Cage îşi ridică gura de pe a lui Jenny, lansînd o obscenitate spurcată. Apoi, trase aer în piept, tremurător. Reveni cu privirea spre ea, zîmbind strîmb.

– N-o putem jigni intenţionat.

Jenny se degajă din braţele lui.

Ducîndu-se la uşă, Cage o pofti pe Roxy înăuntru.

Capitolul 9

Roxy ţopăi înăuntru, aducînd o sticlă pîntecoasă cu vin într-o mînă şi o sacoşă de la băcănie în cealaltă.

– Ei, ce-i aici? întrebă Cage, luîndu-i de punga; aruncă o privire înăuntru. Crochete, lapte bătut, pop-corn şi brînză.

– Cum spuneam, tragem un *chef*, ciripi ea încîntată. Bună, Jenny. Îţi convine apartamentul?

– E perfect, mulţumesc.

– Mamă, arată excelent, fluieră Roxy, privind mobila nouă. Cage îi pusese pe cei de la livrări s-o aranjeze pe măsură ce o aduceau înăuntru,

după ce se consultase cu Jenny asupra locului unde să fie pus fiecare obiect. Se încadrau bine în dimensiunile camerei.

– Ai pahare? întrebă Roxy. Haide, să închinăm în cinstea noii tale locuinţe.

Fără să se lase invitată, intră în bucătărie, cu Cage imediat după ea. Lui Jenny nu-i rămase decît să-i urmeze, deşi toţi trei se cam înghesuiau în bucătăria mică.

Cage deschise un pachet cu crochete de porumb şi scoase capacul unui pahar de plastic cu lapte bătut. Înmuie în el crocheta şi i- o oferi lui Roxy. Femeia muşcă din ea, rîzînd, fiindcă în acelaşi timp încerca să scoată dopul sticlei de vin. Restul din crocheta cu lapte bătut fu vîrît de Cage în propria lui gură. Apoi, îşi linse degetele.

Jenny rămase mai în spate, simţindu-se deplasată în mijlocul veseliei lor. N-avea poftă de petreceri.

– Nu le ofer serviciile astea tuturor locatarilor, înţelegi, îi spuse Roxy, în timp ce răzuia etichetele cu preţul de pe paharele pe care le cumpăraseră în aceeaşi după-amiază; se părea că Roxy nu se jena să se simtă ca acasă în bucătăria unei persoane străine. Dar de vreme ce eşti prietena lui Cage care mi-e prieten mie... Hm! mormăi ea cînd Cage, cuprinzînd-o pe la spate, o strînse cu putere, încleştîndu-şi mîinile sub sînii ei opulenţi.

– Te cred. Prieteni pîn-la moarte.

– Lasă-mă-n pace, nebunule, şi taie brînza.

Jenny se simţea ca a cincea roată la căruţă. Nu era în largul ei între cei doi. Nu ştia cum să participe la tachinăriile lor zgomotoase. Roxy părea să ştie exact ce să spună pentru a-l face pe Cage să izbucnească în rîs. Mîinile lui nu se sfiau s-o atingă frecvent.

De ce anume o deranjau atît de mult familiarităţile lor reciproce, nu ştia. Cum se aşteptase să se comporte unul cu altul? În fond, erau amanţi. Ştia asta. Dar a *şti* şi a *vedea* cu ochii ei erau două lucruri total diferite. O durea pînă-n măduva oaselor gîndul la sărutările atît de tandre şi de fierbinţi ale lui Cage, cu doar cîteva secunde înainte de inoportuna apariţie a lui Roxy.

Îşi putea oare porni şi opri pasiunile în voie? Uitase deja că o sărutase, că-i spusese cît de mult o dorea? Îşi putea transfera atît de rapid afecţiunea de la o femeie la alta? Se părea că da. Avea înaintea ochilor dovada dorinţelor lui cameleonice.

– Mîine, ţi se va instala un telefon.

– Nu-ţi face griji pentru mine.

– Ba-mi fac griji, dacă aşa am chef, replică el arţăgos.

– Dar n-am comandat...

Îi puse degetul arătător pe buze.

– Am comandat eu, cînd erai la toaletă, după masă. Acum, noapte bună şi dormi.

O sărută uşor pe gură. Limba lui îi atinse buza de jos, atît de gingaş şi de fugar, încît nici nu fu sigură că nu-şi imaginase doar. În timp ce ieşea, Cage o luă pe Roxy de braţ.

– Hai, Roxy dulceaţă, te conduc acasă.

Jenny închise uşa în urma lor. Cage o ducea pe Roxy acasă. Fără-ndoială, aveau să reia petrecerea de unde o întrerupseseră. Prin minte îi fulgerară imagini ale lor împreună, cu gurile pecetluite şi trupurile înlănţuite. Nefericită, se trînti în patul ei cel nou, rămînînd aşa mult timp fără să adoarmă. O chinuia gîndul la Cage împreună cu Roxy. La Cage împreună cu oricine.

Se făcuse foarte tîrziu, cînd auzi *Corvette*-ul pornind din locul unde fusese parcat, în faţa uşii ei, şi îndepărtîndu-se.

A doua zi era sîmbătă, aşa că n-avea de ce să se grăbească pentru a ajunge la serviciu. Jenny

scoase cearceafurile de pe pat, ajungînd deja la concluzia, înainte de a o fi menţionat Roxy, că erau mult mai comode pentru dormit după ce suportau o primă spălare.

Încă în halat, îşi făcu o cană mare de cafea în noul filtru electric, numai unul dintre sutele de obiecte pe care ea şi Cage le cumpăraseră în ajun din raionul de articole de uz casnic.

Tocmai ridica prima ceaşcă la buze, cînd cineva bătu în uşă. Privind mai întîi pe fereastră ca să vadă cine era, se rezemă de perete, abătută. Nu se simţea în stare să dea ochi cu Roxy, atît de curînd după cele din seara trecută.

– Bună, o salută Roxy veselă, cînd Jenny deschise uşa, ezitînd nu mai mult decît de două degete. Nu te-am trezit din somn, sper?

– Nu.

– Bine. M-ar fi omorît Cage. Ascultă, tocmai am făcut plăcinta asta delicioasă. E prea mare ca s-o mănînc singură şi, dacă n-o-mpart cu cineva, exact asta am să fac.

Îşi plesni şoldul generos:

– Şi-apoi, am să regret toată viaţa.

Ar fi fost nepoliticos să n-o invite, aşa că Jenny făcu un pas în lături, îşi fabricã un fel de zîmbet şi spuse:

– Intră. Tocmai am făcut cafeaua.

– Excelent.

Roxy puse pachetul învelit în celofan pe noul fund de bucătărie şi se instală într-unul din scaunele de lemn arcuit.

– Ai gusturi excelente, comentă ea, privind prin apartament. Zău că-mi place la tine.

– Îţi mulţumesc, dar Cage m-a ajutat să le aleg.

– Şi el are un gust straşnic.

Îi făcu cu ochiul, fără însă ca Jenny să fie sigură ce-ar fi vrut să însemne. Se concentră să-i toarne lui Roxy o ceaşcă de cafea.

– Frişcă, zahăr?

– Neagră cu *Sweet 'n Low*... cum zice grăsuna cînd taie zemosul desert, se autoironiză Roxy, desfăcînd celofanul. Ai un cuţit şi două farfurii?

După ce Roxy tăie plăcinta şi-i oferi o porţie, Jenny spuse politicoasă:

– Arată bine.

– Nu-i aşa? Am reţeta dintr-o revistă.

Roxy se avîntă într-a ei. Jenny era mai rezervată, dar găsi plăcinta într-adevăr savuroasă.

– Ai nevoie să te-ajut azi cu ceva, ca de pildă să car cearceafurile astea la spălătorie? o întrebă Roxy, printre înghiţituri.

– Nu, mulţumesc.

– Sigur? Sînt liberă.

– Mă descurc.

– Mai vrei o felie? o întrebă Roxy, pregătind cuţitul deasupra desertului.

– Nu, mulţumesc. Oricum, apreciez că mi-ai adus şi mie.

Lăsînd cuţitul jos, Roxy îşi rezemă antebraţele pe masă. O privi pe Jenny cu ochii ei căprui, deconcertant de candizi:

– Nu mă placi, nu-i aşa?

Jenny fu luată pe nepregătite. Toată viaţa evitase confruntările şi nu-i venea să creadă că aceasta îi era impusă. Deschise gura să nege afirmaţia cît putea de diplomatic, dar Roxy i-o luă înainte.

– Nu te osteni să negi. Ştiu că aşa e, şi mai ştiu şi de ce. Fiindcă m-am culcat cu Cage.

Nici nu s-ar fi putut găsi o mai clară recunoaştere a vinovăţiei, decît roşeaţa care se ivi în obrajii lui Jenny şi modul cum îşi abătu ochii dinspre ai lui Roxy. Aceasta se rezemă de spătar.

– Ei bine, păstrează-ţi ostilitatea pentru tine şi scuteşte-mă de politeţurile reci. Adevărul este că nu m-am culcat niciodată cu Cage. Te surprinde? întrebă ea, cînd văzu expresia neîncrezătoare de pe faţa lui Jenny. Majoritatea oamenilor s-ar mira, continuă, rîzînd. Ei bine, nu că n-aş fi vrut, sau că n-aş fi avut ocazia, măcar, recunoscu Roxy cu jale. Cage e un tip foarte sexy. Ar trebui ca o femeie să fie moartă ca să nu se întrebe cum e să călăreşti un armăsar ca el.

Jenny înghiţi în sec.

– Ţi-a povestit Cage cum ne-am cunoscut?

Clătină din cap.

– Vrei să ştii?

Roxy luă tăcerea lui Jenny drept consimţământ.

– S-a întîmplat la un dans, după un rodeo. Soţul meu... ştiai că am fost măritată?

Din nou, Jenny clătină din cap fără o vorbă.

– Ei bine, am fost. În noaptea aia, soţul meu era prost-dispus, pentru că nu putuse rămîne în spinarea unui afurisit de taur Brahman şi pierduse premiul în favoarea altuia. Oricum, s-a luat de mine, ca întotdeauna. Mai că nu m-a omorît în bătaie.

– *Dădea* în tine?

Roxy chicoti la adresa inocenţei lui Jenny.

– Mda, de multe ori. Numai că în noaptea aia se îmbătase pulbere şi a cam întrecut măsura. Cage m-a auzit urlînd, în parcarea unde mă tîrîse Todd – aşa-l cheamă. Cage l-a stîlcit în bătaie şi i-a spus că dacă-mi mai face o dată chestia asta, poate să se aştepte la încă o porţie.

Îşi înmuie degetul în felia de desert rămasă în farfurie şi-şi linse crema de brînză de pe el.

– O ţinea aşa de ani de zile. Todd se îmbăta, îi veneau dracii, crizele de gelozie, şi mă lua la scărmănat. Dar îl iubeam, înţelegi? În plus, nu mai aveam pe nimeni. Nici unde să mă duc. Şi nici bani de drum, dac-aş fi avut unde merge.

– Dar părinţii tăi?

– Mama a murit cînd aveam zece ani. Tata era muncitor. Mă trambala de pe un cîmp petrolifer pe altul. La şaişpe ani, cînd m-am măritat, a socotit că-şi achitase ultima datorie părintească şi a spălat putina în Alaska. De-atunci, n-am mai auzit de ticălosul ăsta nesimţit. Aşa că am rămas cu Todd pe cap. Într-o seară, s-a înfuriat atît de rău, încît am crezut c-avea să mă omoare. Mă mai ameninţase cu asta şi-nainte, dar acum m-am temut că vorbea serios. Cage îmi dăduse numărul lui de telefon. L-am sunat şi a venit să mă ia. M-a dus la spital şi a plătit tratamentul. După aia, am stat la el acasă mai bine de-o lună. Atunci au început oamenii să spună că ne... Rîse răguşit. N-aş fi fost cine ştie ce partidă la tăvăleală. Fusesem bătută măr. Todd s-a înfuriat. Ne-a acuzat că-l înşelaserăm de luni de zile, ceea ce nu era adevărat. A plecat în Mexic şi a divorţat. Mie mi-a convenit de minune. Numai că, pe-atunci, n-aveam *chiar* nimic şi ştiam că nu puteam continua să locuiesc cu Cage. Aşa că i-a convins pe cîţiva amici să se asocieze cu el şi să cumpere complexul ăsta de apartamente. M-a instalat ca administratoră. Am primit locuinţa, plus un salariu.

Jenny era captivată de povestire. Citea ziarele, se uita şi la televizor. Ştia că aveau loc melodrame de acel gen. Numai că nu cunoscuse pe nimeni care să fi avut într-adevăr o asemenea

viaţă.

Roxy o privi cu francheţe în ochi:

– Cagè e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. A fost primul om, de cînd mă ştiu, care să ţină cît de cît la mine. Îi datorez totul, pînă şi viaţa.

Se aplecă înainte, peste masă.

– Dacă mi-ar fi cerut să-i plătesc în natură, aş fi făcut-o. Şi probabil că aş fi savurat fiecare moment.

Îşi coborî vocea, spre a-şi accentua cuvintele:

– Dar n-a făcut-o niciodată, Jenny. Cred că ştiuse tot timpul ceea ce într-un tîrziu am ajuns să înţeleg şi eu. Dacă deveneam amanţi, acest lucru ne-ar fi încurcat prietenia. Şi amîndoi o preţuiam mai mult decît pe o aventură.

Mîna ei o acoperi pe a lui Jenny.

– N-ai de ce să fii geloasă pe mine.

După cîteva lungi momente în care se priviră, Jenny îşi coborî ochii.

– Ai înţeles greşit. Cage şi cu mine n-am... nu sîntem... nu e...

– Poate nu încă, spuse intuitiv Roxy.

Jenny n-ar mai fi avut nici o îndoială despre viitorul relaţiilor ei cu Cage, dacă l-ar fi văzut în noaptea trecută, în apartamentul lui Roxy. Era de-a dreptul comic. Roxy văzuse bărbaţi în toate stările omeneşti posibile, dar niciodată unul atît de amo-

rezat.

Cage se aşezase pe podea, rezemat de canapea, privind în gol, cu cea mai ameţită expresie pe faţă. Vorbise despre Jenny pînă cînd Roxy îl săltase practic în picioare şi-i ordonase să se ducă acasă, spunîndu-i că-i era somn şi că, dacă mai auzea o singură dată numele lui Jenny, avea să verse.

Atît pentru a îndepărta discuţia de ea şi Cage cît şi ca să-şi ceară scuze, Jenny spuse:

– Am fost grosolană cu tine.

– Nu, replică Roxy, expediindu-i scuzele cu un gest. Las-o baltă. Sînt obişnuită să fiu luată de sus ca o femeie decăzută.

– Îmi placi, declară brusc Jenny, dîndu-şi seama că era adevărat. Cu Roxy, ştiai exact cum stăteai. Nu încăpea nici o prefăcătorie. Nu-şi dădea aere şi nici pe alţii nu-i lăsa să încerce.

– Perfect, răspunse ea ca şi cum ar fi ajuns la o înţelegere după zile întregi de dezbateri. Acum mănîncă restul ispitei ăsteia care îngraşă pînă nu mă reped eu. Fundul tău drăgălaş poate s-o suporte, dar grăsimile mele mai mult ca sigur că nu.

Rîzînd, Jenny îşi tăie încă o felie.

– I-am promis lui Cage că mănînc, ca să mă îngraş.

– E îngrijorat pentru copil.

– Da? încercă ea să pară nonşalantă, fără pic

de succes.

Roxy zîmbi:

– Te crede prea delicată ca să suporţi sarcina. L-am asigurat că o vei scoate la capăt de minune.

– Nu de mine mi-e. Mă tem să nu pedepsească lumea copilul, pentru ceea ce-am făcut eu.

– Las-o-ncolo de „lume".

– La fel zice şi Cage.

– Şi are dreptate. Te bucuri că ai copilul?

– Da. Foarte, confirmă Jenny, cu ochi strălucitori.

– Iubit de mama şi de nenea Cage, puştiul ăsta n-o să aibă nici o problemă, o asigură Roxy.

– N-ai avut niciodată copii?

Zîmbetul lui Roxy se şterse.

– Nu. Mi-am dorit dintotdeauna, dar Todd m-a... lovit odată, înţelegi? A distrus toată instalaţia şi a trebuit să mi-o scot.

– O, Doamne, cît de rău îmi pare! exclamă Jenny, cu voce slabă.

Roxy ridică din umeri:

– Ce naiba, oricum am îmbătrînit prea mult ca să mai am copii, iar Gary zice că pentru el nu contează.

– Gary?

– Tipul cu care umblu eu, răspunse Roxy, înviorîndu-se. Cage ne-a făcut cunoştinţă. Lucrează

la compania telefonică. De fapt, ar trebui să apară curînd, ca să-ţi instaleze telefonul.

După descrierea lui Roxy, Jenny se aşteptase ca Gary să fie o combinaţie între Făt-Frumos şi posterul de pe paginile centrale ale revistei *Playgirl*. Nu era nici una, nici alta. Avea urechi clăpăuge, nas lung şi un zîmbet dinţos, dar chipul lui radia integritate şi o voie bună plină de modestie.

Lui Jenny îi fu evident în cîteva momente de la sosirea lui că el şi Roxy erau îndrăgostiţi la nebunie.

– Am vrut să vin aseară la petrecere ca să-ţi urez bun venit în cartier, spuse Gary, strîngîndu-i mîna lui Jenny, dar am fost chemat la o urgenţă. Unde vrei telefoanele?

– Telefoane? La plural?

– Trei.

– *Trei?*

– Atîtea a comandat Cage. Propun în dormitor, în living şi-n bucătărie.

– Dar...

– Taci şi acceptă, Jenny, dacă aşa a ordonat Cage, o întrerupse Roxy.

– Of, bine.

În timp ce Gary îşi vedea de treabă, Roxy o ajută pe Jenny să-şi organizeze bucătăria. După aceea, spălară toate cearceafurile şi prosoapele noi, le călcară şi le puseră în dulap. Conversau

încontinuu. Pe la amiază, Jenny avea senzaţia că o cunoştea de-o viaţă pe cealaltă femeie. În pofida mediilor diferite din care proveneau, se simpatizau enorm.

– I-e foame cuiva? age îşi strecură capul pe uşa din faţă, pe care Gary o lăsase deschisă cu prilejul unui drum pînă la maşină.

Jenny era atît de uşurată să ştie că Roxy şi Cage nu fuseseră amanţi, încît la auzul glasului său se răsuci spre uşă, adresîndu-i un zîmbet orbitor. Se repezi din loc, oprindu-se în ultimul moment înainte de a i se arunca în braţe.

– Ei, de ce te-ai oprit? spuse el încet.

Parcurgînd distanţa rămasă, Jenny îl îmbrăţişă, mergînd cu îndrăzneala pînă la a-şi strecura mîinile pe sub vesta lui de doc.

– Bună, şopti ea timidă, cînd se retrase.

– Salut.

Cele două silabe se prelungiră cît şase. Ochii lui îi cercetau atenţi faţa:

– Spune-mi ce-am făcut ca să merit primirea asta, şi-am să mai fac.

– Sînt supărată pe mine.

– Aşa să rămîi. Mai îmbrăţişează-mă o dată.

– E de-ajuns.

– Dar am mîinile ocupate şi nu te pot cuprinde şi eu, aşa că trebuie să mă îmbrăţişezi tu de două ori.

Era nebunie curată, dar, în starea ei de spirit, avea o logică perfectă. Întinse din nou braţele împrejurul lui şi-şi înlănţui mîinile la spatele său, înclinîndu-şi capul înapoi pentru a-l privi.

– Şi-acum, de ce eşti supărată? o întrebă Cage.

– Ce-o să fac eu cu trei telefoane?

– Economie de paşi.

O sărută scurt.

– Dar te bucurai să mă vezi. Mi-am dat seama. De ce?

– Ai adus de mîncare, ciripi ea, arătînd cu capul spre sacii pe care-i ţinea Cage în mîini.

– Îţi plac cheeseburger-ii?

– Cu ceapă?

– Da, răspunse el prudent.

– Mor după ei.

Prînziră toţi patru împreună, într-un iureş de veselie.

– Cred că voi, băieţii, aţi plănuit asta, spuse bănuitoare Roxy, muşcînd dintr-un cartof prăjit gras şi auriu.

– Eu n-am plănuit nimic, se jură Cage, făcîndu-şi o cruce peste inimă. Ai plănuit tu ceva, Gary?

– N-am plănuit-o eu, răspunse celălalt, lingîndu-şi sarea de pe degete. Mai dă-mi o drăcie d-aia cu ketchup, te rog.

– Poate că Roxy şi cu mine ne făcuserăm alte planuri pentru prînz, declară de sus Jenny.

Cage îi zîmbi, încîntat că deja putea participa şi ea cu uşurinţă la glume.

– Am *presupus* că nu vă făcuserăţi.

– Presupus, hai? Nu fi aşa de sigur pe noi, îl avertiză Roxy. Corect, Jenny?

– Corect.

Tocmai ar fi vrut să ia o bucăţică de cheeseburger, dar Cage se aplecă şi o sărută apăsat pe gură.

Nu-şi amintea să se fi simţit vreodată mai liberă şi mai fericită. În pofida sarcinii, Jenny avea senzaţia că dăduse jos de pe ea cincizeci de kilograme. Plecase de la parohie ca o piele atîrnată-n cui. Acum, emana viaţă din toată fiinţa.

Dar nu-şi neglija nici responsabilităţile bisericeşti. Mergea regulat la slujbe, iar Cage o însoţea. Se aşezau în spate, rareori văzîndu-l pe Bob altundeva decît în amvon. Dacă ştia că erau acolo, n-o arăta prin nimic. Pe Sarah n-o vedeau, aşezată la locul ei obişnuit din rîndul doi.

Jenny şi Cage simţeau privirile pe furiş aruncate în direcţia lor şi auzeau conversaţiile şuşotite

pe care le lăsau în urmă, dar le vorbeau politicoşi tuturor. Cu Cage alături, lui Jenny îi era uşor să ţină capul sus şi să umble mîndră.

Se adîncea tot mai mult în munca de la birou. Promovase de la răspunsul la telefon şi scrisul corespondenţei la arhivări şi cercetări pe care Cage nu se gîndise niciodată să i le atribuie.

– Ai să te istoveşti, spuse el într-o zi cînd, trecînd să lase nişte plicuri, o găsi încă în birou.

– Ce oră e?

– Mult peste cinci.

– E atît de interesant. Am pierdut noţiunea timpului.

– Nu te-aştepta să-ţi plătesc ore suplimentare.

– Ţi le datorez. Azi am fost la doctor în ora de masă.

– În ora *şi jumătate* de masă.

– Cît o fi. Oricum, era lume la coadă şi am revenit cu întîrziere, aşa că nu mă mai bate la cap.

– Da' repede-ţi mai sare ţandăra, domnişoară Fletcher. Dacă nu eşti atentă pe unde calci, o să renunţ la ideea de a mă însura cu tine şi voi începe să caut o fată cuminte şi docilă care să mă trateze cu respectul pe care-l merit.

Jenny împături diagrama.

– Dacă-i vorba de respectul pe care-l meriţi, ai fi tăvălit prin fulgi.

– Hm, sună... interesant.

Veni în spatele lui Jenny, care se întorsese spre dulapul cu acte, îi cuprinse talia cu braţele şi-şi frecă nasul de ceafa ei.

– Să nu-mi spui că ai apucături S & M.[1]

– S & M? rîse Cage, dezlipindu-şi buzele de gîtul ei, dar continuînd s-o ţină captivă în faţa dulapului. Ce ştii tu de S & M?

– Destule. Roxy are o carte care conţine instrucţiuni pas cu pas.

– Roxy te corupe. Trebuia să am atîta minte ca să nu i te dau pe mînă. Să nu te mai atingi de cărţile ei.

– Nici o grijă că nu mă bag în nimic cu bice şi lanţuri. Arată prea dureros. Şi-n plus, îl tachină ea, costumaşele alea sumare de piele neagră nu cred că mi-ar veni foarte bine pe noua siluetă.

– Cred că noua ta siluetă ar arăta delicios cu orice pe ea. E adorabilă.

Îşi coborî mîinile peste abdomenul ei, începînd s-o maseze liniştitor, înainte de a-i mîngîia partea de sus a coapselor, prin fustă. Jenny scînci, zbătîndu-se să se întoarcă. Cage îi dădu voie, dar, cînd ajunse cu faţa spre el, constată că nu rezolvase nimic. Ba chiar ajunsese într-o situaţie şi mai precară.

---

1. Sado-masochism.

– Trebuie să plec, Cage.

– Mai tîrziu.

Îi dădu părul la o parte cu nasul, începînd să-i încînte conştiincios urechea.

– Se face tîrziu, icni ea, cînd îi simţi mîngîierea umedă a limbii. Trebuie să ajung acasă.

– Mai tîrziu.

Repetase cele două cuvinte cu buzele lipite de ale ei şi, cînd îi apăsă gura, toată rezistenţa lui Jenny se topi. Cage îşi rezemă mîinile de dulapul cu dosare, aplecîndu-se peste ea, presîndu-i trupul sub al lui. Se retrase, se aplecă iar, ca şi cum ar fi făcut flotări proptit de dulap. De fiecare dată cînd îşi freca trupul de al ei, contactul o potopea cu descărcări electrice.

Ducîndu-i la gît mîinile, i-l cuprinse larg între degete, în acelaşi timp sărutînd-o şi mai profund.

– Mm, Cage, nu... protestă ea fără vlagă, cînd reuşi să-şi elibereze gura. Era un sărut care-i topea oasele şi-i răpea judecata, şi simţi că se lăsa pradă lui.

– De ce nu?

– Fiindcă e nesănătos.

Cage se frecă de ea sugestiv.

– Cer să mi se permită altă părere.

Dovada sănătăţii lui îi apăsa delta gingaşă dintre coapse.

– Nu trebuie...

Se mişcă iar, făcînd-o să geamă, în pofida bunelor ei intenţii de a rămîne imună.

– Nu trebuie s-o facem aici, la locul de muncă.

– Dar la mine acasă?

– Nu!

– La tine?

– Nici.

– Atunci, unde?

– Nicăieri. Nu trebuie să facem lucrul ăsta nicăieri.

În ultima vreme, de fiecare dată cînd o săruta, Jenny îşi amintea de noaptea petrecută cu Hal. Sărutările lui Cage îi trezeau amintiri şocant de vii. Cei doi fraţi sărutau cu aceeaşi intensitate, aveau mîngîierile la fel de stimulatoare. Dar, cumva, răspunzînd sărutărilor lui Cage, avea senzaţia că îl trăda pe Hal. Oare şi în braţele lui tremurase la fel ca ori de cîte ori o atingea Cage?

– Jenny, te rog.

– Nu.

– Mă doare. N-am mai fost cu o femeie de...

Se opri bîlbîit, înainte de a apuca să spună: „de cînd am făcut dragoste cu tine." Continuă cu:

– De mult timp.

– Şi cine-i de vină?

– Tu. Nu doresc pe nimeni altcineva decît pe tine.

– Du-te la unul din vadurile tale vechi. Sînt convinsă că vei găsi o femeie îndatoritoare.

Ar fi murit, dacă ştia că o făcea. În fiecare zi stătea cu sufletul la gură, întrebîndu-se cînd avea să se sature Cage de a petrece atîta timp cu ea, pentru a reveni la vechile lui zbenguieli. Se simţi îndemnată să forţeze norocul.

– Sau treci pe la băcănie.

– Invită-mă la tine diseară.

– Nu.

– Locuieşti acolo de trei săptămîni şi am fost invitat de fix două ori.

– Ceea ce înseamnă peste limita admisă. Cînd vii la mine, stai prea mult şi nu eşti cuminte.

Doamne, cît îşi mai dorea să înceteze cu sărutările acelea pe gît! Se simţea ameţitor de bine.

– Oamenii ne văd împreună prin oraş şi încep să vorbească.

– Alt subiect de discuţie de unde să aibă? Nu-i sezonul fotbalistic.

– Nu înţelegi? Cînd se va duce vestea că sînt însărcinată, toţi se vor repezi la concluzia că...

Nu termină fraza.

Capul lui Cage se ridică, sfredelind-o cu ochii.

– La ce concluzie au să se repeadă?

– Că e copilul tău, răspunse ea, privindu-i nasturele de la guler, incapabilă să-i înfrunte ochii.

– Şi ar fi chiar atît de îngrozitor?

Glasul îi era scrîşnit şi la fel de emoţionat ca al ei.

– Nu vreau să fii acuzat pentru un lucru pe care nu l-ai făcut.

– Eu n-aş numi-o *acuzaţie*. Nu m-ar deranja cîtuşi de puţin *meritul* de a fi tatăl copilului tău.

– Dar n-ar fi drept, Cage.

– Am mai fost eu învinuit şi-altădată pentru fapte pe care nu le comisesem. Oamenii trag singuri concluziile. Dacă încurcă faptele, nu prea ai ce face ca să schimbi opinia publică.

– Nu cred.

– N-ai crezut că Roxy a fost amanta mea?

– Nu!

– Habar n-ai să minţi, Jenny, o sîcîi el. Ai numit-o chiar una din boarfele mele. Credeai că avem o legătură. De-asta ai stat bosumflată tot drumul, în noaptea cînd te-am dat jos din autobuz.

– Dacă stăteam bosumflată, era pentru că nu-s obişnuită să mă fugărească un maniac care are tupeul fără egal de a opri un autobuz Greyhound şi a trage pe cineva afară din el.

Izbucnirea ei nervoasă îl încînta.

– Doamne, drăgălaşă mai eşti!

O sărută pe vîrful nasului.

– Dar nu-mi scapi tu din cîrlig schimbînd subiectul. Ai crezut că între mine şi Roxy era ceva,

nu?

– Ei, şi poţi să mă condamni? replică Jenny, în defensivă. Tot timpul eşti cu mîinile pe ea.

Cage îi strînse coastele, pe care-şi oprise mîinile.

– Nici de pe tine nu mi le pot lua, deci ştim că asta nu-i o dovadă concludentă că doi oameni se culcă unul cu altul.

Jenny simţi că se înroşea pînă-i vîrful urechilor.

– Ceea ce mă readuce de unde am plecat. N-ar trebui să mă atingi aşa, tot timpul.

Vocea-i suna lipsită de convingere chiar şi în propriile-i urechi.

– Nu-ţi place cînd te ating?

Cui nu i-ar fi plăcut? Cui nu i-ar fi plăcut modul cum degetele lui mari îi mîngîiau partea de jos a sînilor, în timp ce celelalte se aliniau, puternice, cu coastele ei?

– Mie, fii sigură că-mi place să te ating, şopti Cage, petrecîndu-şi mîinile pînă la spatele ei şi apropiind-o pentru încă un sărut căruia era neputincioasă să i se opună.

– Invită-mă la cină, Jenny. Ce rău e în a lua masa la tine acasă?

– E rău pentru că, atunci cînd Cage Hendren cinează acasă la o femeie, de obicei e vorba de mai mult decît de mîncare.

Gurile continuau să li se apropie şi să se des-

partă, în sărutări uşoare, umede.

– Bîrfe.

– Bazate pe adevăr.

– O.K., recunosc. Vreau să petrec o seară singur cu tine. Puţină mozoleală şi multă gîfîială. Ce-i rău în asta?

– Totul.

– În regulă, oftă el. Te-am rugat frumos, dar văd că vrei să jucăm dur. Nu te las să ieşi din biroul ăsta pînă nu mă inviţi să iau cina la tine. Şi-acum, aş putea să stau aici pînă-n ziua de apoi, sărutîndu-te, numai că mă excit foarte tare.

Îşi strecură picioarele între ale ei, potrivind şoldurile amîndurora laolaltă, strîns.

– În curînd, sărutările nu-mi vor mai fi de ajuns. Voi fi nevoit să-ţi deschei nasturii bluzei. I-am numărat. Sînt exact patru. Ar trebui să dureze trei secunde, trei şi jumătate maximum. Atunci, voi şti dacă sutienul tău e violet sau albastru. Ştiu că e subţire, dar nu-i prea disting culoarea. Şi pe urmă...

Jenny îl împinse. Zîmbetul lui exprima un diavolism nediluat, dar vorbi ca un băieţel cuminte care tocmai primise un şir întreg de *A*-uri la şcoală.

– Vineri seară sînt liber.

– Nu forţa nota, Cage, îl preveni ea sarcastică.

– Jenny, cînd e vorba de tine, nu forţez nici cît Ruda Beth Graham în clasa a zecea.

– Of, eşti îngrozitor! îl împinse ea în lături, lu-

îndu-şi poşeta. Iarăşi mă şantajezi, dar vino la ora şapte.

– La şase.

Îi aruncă o privire feroce şi întinse mîna spre clanţă.

– Jenny?

Se întoarse.

– Ce culoare *are* sutienul ăla?

În timp ce deschidea uşa, Jenny răspunse dulce:

– Treaba mea.

– Iar vineri seară, va fi şi a mea, ripostă Cage, cu un zîmbet strengăresc.

Capitolul 10

Jenny îşi lipi mîna de stomac, în speranţa de a potoli fluturii care băteau din aripi înăuntru. Îşi umezi buzele. Îşi atinse părul. Trase adînc aer în piept şi deschise uşa.

Cage stătea în prag. Purta o pereche de pantaloni maro croiţi pe măsură, o cămaşă subţire, crem, şi un sacou sport din păr de cămilă. Costumaţia nici nu s-ar fi putut asorta mai bine cu părul său blond-nisipos.

Şi-l spălase şi era strălucitor dar, ca de obicei, lăsase pieptănătura la voia întîmplării. La cît de ciufulit era, putea să fi venit direct din pat. Într-a-

devăr, asta insinua expresia lui. Ochii-i arătau ca două topaze mexicane fumurii, cînd o măsurară pe Jenny. Un colţ al gurii lui senzuale se arcuise surîzînd şiret.

– Bună, îl salută ea timidă.

– Tu eşti desertul? întrebă Cage tărăgănat. Dacă da, prefer să sar peste cină.

Fluturii îşi luară zborul, plutind peste tot, în ciuda eforturilor ei anterioare de a-i calma.

Senzaţiile care-i pulsau prin trup erau ridicole. Îşi petrecuse dimineaţa împreună cu Cage în biroul lui, recuperînd corespondenţa din timpul săptămînii. Lucraseră într-o atmosferă plăcută, o camaraderie lipsită de griji.

De unde apăruse tensiunea asta între ei? Ce provocase acea jenă cu mîncărimi? Aerul trosnea de sexualitate reprimată, iar Jenny ştia că şi el o simţea la fel de acut ca ea.

Atîta vreme cît lucrau, puteau controla acei curenţi subtili. Dar, în momentul cînd deschideau bariera profesională, dorinţa latentă dintre ei începea să fiarbă şi să dea în clocot ca apa pe aragaz.

Jenny plecase acasă la amiază, ca în fiecare vineri. Dar în acea după-amiază nu se odihnise. Se adîncise cu hărnicie în pregătirile pentru seară. Voia ca masa, apartamentul, ea însăşi, toate să fie perfecte.

Cu fiecare oră ce trecea, nerăbdarea i se înteţise, astfel că, acum, cînd stătea faţă în faţă cu el, o lua cu leşin.

– Astea-s pentru mine?

Cage ţinea în mînă un buchet mare de trandafiri roz şi lăcrămioare. Tulpinile lungi erau învelite în hîrtie verde, iar în jur se răspîndea cel mai dulce parfum al naturii.

– Ai o soră geamănă?

– Nu.

– Atunci, cred că-s pentru tine.

I le dădu, iar Jenny păşi în lături pentru a-i face loc să intre în casă. După doi paşi, Cage se opri.

– Ce mai...

Privi în jur cu uimire. Camera se transformase complet de cînd o văzuse ultima oară. Jenny îşi petrecuse pauzele de masă şi după-amiezele cutreierînd magazinele cu mărunţişuri şi vînzările de ocazie în căutare de „flecuşteţe".

Cu ajutorul lui Roxy, transformase apartamentul într-un cămin şi era mîndră de rezultate. Împlinise douăzeci şi şase de ani şi totuşi acum avea pentru prima oară în viaţă privilegiul de a-şi decora singură propria casă. Spre deosebire de camera ei de la parohie, nu se găsea nici o danteluţă pe nicăieri. Avea gusturi simple şi elegante, dar calde.

– Îţi place? întrebă ea neliniştită, frămîntîndu-şi

mîinile.

– Dacă-mi place? S-ar putea să mă mut aici chiar din noaptea asta.

Jenny rîse, ştiind că nu insinua nimic necurat, felicitînd-o doar pentru treaba reuşită.

– Eu i-am plătit o sumă astronomică unui decorator ca să-mi aranjeze casa. Trebuia să te chem pe tine s-o faci. Nu ştiam că ai un talent ascuns pentru aşa ceva, o sondă el speculativ, cu ochii îngustaţi. Şi ce alte talente nebănuite mai ai?

Simţind un val de emoţie, Jenny se grăbi să înveselească atmosfera.

– S-o fi văzut pe Roxy cum se tocmea pentru plante. Le-am găsit la o vînzare de ocazie. Omul cerea cincizeci de dolari pentru toate. Roxy l-a convins să coboare preţul la zece, după care l-a chemat pe Gary cu camioneta şi le-a încărcat încă înainte ca omul să se răzgîndească. Eu am stat în spate, ca să nu se strivească vreuna.

– Eu mi-aş apăra *benjamini*-ile cu preţul vieţii. N-aş putea suporta să fie strivite.

Chipul îi era prea angelic ca să nu-i trezească bănuieli. Trebuia să fie vreun joc de cuvinte pe-acolo, pe undeva, dar Jenny avea atîta minte ca să nu-i ceară explicaţii.

Îşi drese vocea.

– Am cumpărat şi balansoarul de-acolo, pe cinci dolari. N-avea nevoie decît de-un strat de

vopsea.

– Îmi place ce-ai făcut cu peretele ăla.

– Materialul era un rest. Roxy m-a ajutat să-l lipesc pe perete, pentru ca modelul să cadă drept.

Din rămăşiţe făcuse nişte perniţe pentru canapea.

Culorile pe care le alesese pentru a pune accente pe mobila nouă erau odihnitoare şi, totuşi, în chip ciudat, stimulatoare – roşu-vineţiu, bleumarin, gri-albăstrui şi bej.

– Miros frumos lumînările, spuse Cage, arătînd cu capul spre atractivul aranjament de pe gheridon.

– Am găsit sfeşnicele de alamă într-un magazin de antichităţi, o dugheană din alea întunecoase şi pline de şoareci de pe şoseaua Pecos. A trebuit să dau la o parte pînzele de păianjen ca să ajung la ele. Am avut nevoie de două cutii de *Brasso* şi de trei seri de tocit coatele ca să le lustruiesc.

– Totul arată grozav.

– Mulţumesc, răspunse ea cu modestie.

– Mai ales tu.

Deodată, Cage se aplecă s-o sărute. Jenny se aşteptase la o sărutare uşoară, frăţească, de salut. Cînd colo, buzele lui erau poruncitoare şi limba îndrăzneaţă. După cîteva momente, se desprinse de el, cu răsuflarea tăiată.

– Mai bine să pun florile astea în apă pînă nu se ofilesc.

Sau pînă nu mă ofilesc eu, îşi mai spuse, în timp ce trecea grăbită în bucătărie să caute ceva asemănător cu o vază demnă de acei trandafiri. Nu avea nimic şi sfîrşiră într-o carafă pentru suc de portocale. Aranjase deja un buchet de iarbă-neagră, ca piesă centrală abstractă pe masa pentru mîncare, aşa că duse trandafirii în living şi, cu un zîmbet de scuză la adresa umilului vas, îl puse pe măsuţa de cafea.

– Ăsta-i un costum nou?

– Da, răspunse ea nervoasă. Roxy l-a ales şi m-a pus să-l cumpăr.

– Mă bucur că te-a convins.

Fusta lungă şi bluza mult prea largă erau din mătase crudă, în culoarea ei naturală, deosebite de tot ceea ce purtase Jenny pînă atunci. Împrejurul mijlocului avea un cordon lat, împletit şi înnodat. Încălţase pantofii cu toc lat şi baretă pe gleznă pe care Cage i-i admirase cîndva. Părul îi era strîns, dar într-o dezordine studiată, lăsînd să-i scape şuviţe subţiri pentru a-i cădea peste obraji şi ceafă.

– E un fel de stil ţigănesc, spuse ea, cam stînjenită de ochii lui cercetători. M-am lăsat convinsă de Roxy numai fiindcă bluza este lungă şi destul de largă pentru cînd va începe să mi se vadă

sarcina.

– Întoarce-te.

Jenny execută încet o piruetă de trei sute şaizeci de grade, ajungînd din nou cu faţa spre el.

– Excelent, o lăudă Cage, cu un zîmbet uşor. Dar eşti sigură că eşti şi tu înăuntru? Toate hainele astea te camuflează complet.

– Sînt aici, nici o grijă, răspunse ea, bătîndu-se peste burtă. Am pus două livre pe mine.

– Bravo ţie! Doctorul ce zice, e totul O.K.? întrebă Cage, încreţindu-şi fruntea, cu îngrijorare. Eşti la jumătatea sarcinii, dar abia se observă.

– Abia se observă? Să mă vezi fără haine pe mine.

– Ce mi-ar mai plăcea!

Expresia lui era mult prea sexy.

– Adică, adăugă repede Jenny, vreau să spun că se vede puţin. Doctorul a spus că băieţelul se dezvoltă perfect. Are exact mărimea potrivită pentru aproape cinci luni.

– Băieţel?

– Bănuieşte că e băiat, după bătăile inimii. E tipic ca inima băieţilor să bată mai încet decît a fetelor.

– Atunci, eu sînt atipic, şopti Cage. Îmi galopează în piept.

– De ce?

Ochii lui de chihlimbar păreau s-o atragă ca

un magnet. Se înclină uşor spre el.

– Încă mă mai gîndesc cum ar fi să te văd fără haine.

Impulsul de a gravita spre Cage era aproape irezistibil, dar Jenny îşi adună destulă autodisciplină ca să n-o facă. Îndepărtîndu-se de el atît fizic cît şi mental, se întoarse spre uşile de saloon ale bucătăriei.

– Trebuie să văd ce-i cu mîncarea.

– Ce-avem? Miroase minunat.

Ajunse la uşile batante tocmai la timp pentru a o vedea aplecîndu-se să controleze conţinutul ce forfotea scăzut al cuptorului. Imaginea era captivantă şi-i stîrni lui Cage un alt apetit, mai hulpav decît cel din stomac.

– Tocăniţă de porc înăbuşită, sparanghel cu maionează... Îţi place sparanghelul?

Cage dădu din cap, iar Jenny se simţi mai uşurată.

– Cartofi cu pătrunjel şi unt, chifle fierbinţi şi îngheţată *Milky Way*.

– Glumeşti! Îngheţată *Milky Way?*

– Ba nu glumesc deloc şi să ştii că am *plătit* pachetele de *Milky Way*.

Cage nu-i luă în seamă ironia, intrînd pe uşa bucătăriei. De îndată ce Jenny introduse o tavă cu chifle în cuptor, o apucă de braţe, întorcînd-o cu faţa spre el.

– Încerci să mă impresionezi?

– De ce mă-ntrebi?

– Ţi-ai dat multă bătaie de cap pentru mine.

Îi apucă o şuviţă liberă de păr, răsucindu-şi-o pe degetul arătător.

– De ce, Jenny?

– Îmi place să gătesc.

Îl privi, electrizată, cum ridica şuviţa de păr la gură şi o săruta, în acelaşi timp trăgîndu-i faţa periculos de aproape de a lui.

– Şi... şi... părinţii tăi nu agreau experimentele. Îmi place să încerc reţete noi, dar ei voiau mereu să mănînce aceleaşi...

Gura lui îi întrerupse turuiala nervoasă, cu o sărutare.

– Pot să aleg desertul? întrebă, într-un murmur încet, cînd îşi desprinse buzele de ale ei.

– Nu.

– Te aleg pe tine, replică el, neluîndu-i în seamă răspunsul. Eşti cea mai dulce delicatesă pe care am gustat-o vreodată.

Înaintă pînă o rezemă cu spatele de bufet. Marginea acestuia i se propti în şale. Cage îşi potrivi trupul peste al ei, într-o poziţie complementară, care nu lăsa nici o îndoială cu privire la cine era masculul şi cine femela. Peste cîteva secunde, Jenny începuse să reacţioneze cu neruşinare la ghionturile subtile în talia ei, iar mîinile i se

tîrau pe spatele lui. Apriga îmbrăţişate dură pînă cînd mirosul chiflelor cu drojdie fierbinţi se răspîndi în mica bucătărie.

– Cage, gîfîi Jenny, trăgînd în piept atîta aer cît să-şi risipească vîjîitul din urechi, se ard chiflele.

– Cui îi pasă? mîrîi el, cu gura pe gîtul ei.

– Mie.

Îl împinse la o parte.

– Am muncit din greu la ele.

Cage oftă şi făcu un pas înapoi, pentru a o lăsa să scoată tava din cuptor.

– Te deranjează dacă stau fără haină?

– Ţi-e prea cald?

Drept răspuns, una dintre sprîncenele lui de culoarea nisipului se arcui în sus.

– Ard, Jenny, iubito, ard.

Peste cîteva momente, i se alătură la masă, în cămaşă.

– Arată delicios, spuse, ajutînd-o să ia loc, înainte de a se aşeza şi el.

Jenny îl servi, aşteptînd neliniştită verdictul de după prima înghiţitură.

– Găteşti mai bine decît maică-mea, se pronunţă Cage.

Încîntată, Jenny zîmbi, începînd să mănînce.

– I-ai mai văzut, Cage?

– Pe cine? A, pe mama şi pe tata. Nu. Cel puţin, nu ca să stăm de vorbă. Dar tu?

– Nu. Mă simt vinovată că am căscat prăpastia asta între tine şi ei.

Cage rîse fără chef.

– Jenny, prăpastia asta există de cînd eram destul de mare ca să merg de-a buşilea.

– Dar plecarea mea şi copilul au înrăutăţit şi mai mult situaţia. Sînt foarte necăjită. Speram să vă apropiaţi oarecum. Au nevoie de tine.

Privirea lui se plimbă prin apartament.

– Ştii, cred că ar fi invidioşi dacă ar putea să vadă ce-ai făcut aici.

– Invidioşi?

– Da. Cred că voiau să ai şi tu tot atîta nevoie de ei cîtă au ei de tine. Şi n-ai avut. Nici nu ai. Se temeau să-ţi dea drumul din lesă, riscînd să descoperi adevărul. Aşa că te-au ţinut legată de ei prin obligaţii.

– Eşti nedrept, Cage. Nu sînt intriganţi.

– Să nu mă înţelegi greşit, îi acoperi el un moment mîna. N-am vrut să insinuez că au făcut totul conştient. Ar fi îngroziţi să se creadă pe ei înşişi capabili de un asemenea egoism. Dar gîndeşte-te, Jenny. Eu nu eram cel pe care-l voiau ei, aşa că au renunţat complet la mine şi şi-au investit în Hal toate speranţele şi energiile. Din fericire, era candidatul perfect pentru ceea ce aveau în minte şi l-au educat cu meticulozitate. Pe urmă, ai apărut tu. Erai o fetiţă cuminte şi as-

cultătoare, care le-ar fi fost o noră ideală.

– Sînt convinsă că acum nu mă mai consideră la fel.

– Şi eu sînt convins, dar aşa e mai sănătos pentru toată lumea. Eşti stăpînă pe viaţa ta. Asta nu înseamnă că-i iubeşti mai puţin.

Clătină din cap cu uimire.

– Asta n-au putut ei înţelege niciodată. Îi iubeam. Voiam să mă iubească şi ei pe mine. Dacă mi-ar fi arătat măcar puţină afecţiune, n-aş fi devenit atît de rebel. N-ar fi fost necesar.

Ochii îi reveniră spre ai ei.

– Tu te-ai revoltat în modul tău propriu. Poate că de data asta au să se lumineze la cap.

– Şi eu sper. Nu suport gîndul că au rămas singuri în casa aia mare, după ce au suferit pierderea lui Hal. Cred că, mai devreme sau mai tîrziu, cu sau fără sprijinul nostru, or să se împace cu situaţia.

– Şi tu, Jenny? Tu te-ai împăcat cu ea?

Terminînd de mîncat, Jenny puse cuţitul şi furculiţa în diagonală pe farfurie.

– Îi simt lipsa. Hal şi cu mine eram foarte apropiaţi. Obişnuiam să stăm de vorbă ore-n şir.

Pe tîmpla lui Cage pulsa o venă, dar Jenny nu observă, continuînd, îngînduratâ:

– Era un om atît de delicat. Nu cred că ar fi făcut intenţionat rău cuiva.

– Îl mai iubeşti?

Fu cît pe-aci să spună: „Nici nu-s sigură că l-am iubit vreodată," dar se opri la timp. Ani de zile crezuse că era îndrăgostită de Hal. Oare încercase doar să se convingă că aşa era?

Îi nutrise o afecţiune profundă şi fidelă, dar sărutările lui n-o ameţiseră niciodată aşa ca ale lui Cage. Inima nu începea să-i palpite de fiecare dată cînd Hal intra în cameră. Nu, pentru Hal nu simţise niciodată acea nevoie jinduitoare şi dureroasă pe care i-o inspira Cage. Era un dor persistent, la fel de constant ca bătăile inimii.

Din respect pentru Hal, nu putea discuta cu Cage sentimentele pe care le avusese pentru el. Evită să-i dea un răspuns categoric.

– Pe Hal îl voi iubi întotdeauna, într-un fel aparte.

Cage nu era obişnuit să fie dus cu vorba. Niciodată nu ocolea vreun subiect şi n-avea să i-o tolereze nici lui Jenny.

– Dacă ar mai trăi, ai vrea să te măriţi cu el?

Ochii ei săgetară scurt spre ai lui, apoi se îndepărtară.

– Copilul ar trebui să...

– Dacă n-ar fi vorba de copil?

Jenny ezită, căci se împăcase cu gîndul acelei ore petrecute în pat cu Hal. Fusese cumva numai una dintre acele comete magice de emoţie care

trec năprasnic prin viaţa cuiva înainte de a se mistui? Fusese o anomalie? Fuseseră amîndoi atît de activaţi emoţional, în acea noapte anume, încît le fusese uşor să-şi piardă capul?

Începea să creadă că aşa stăteau lucrurile. Oricît de splendid fusese pentru ea, acum ştia că pasiunea nu i se limita neapărat numai la un singur om. Fusese întocmai la fel de excitată de sărutările lui Cage, ca şi de ale lui Hal, în noaptea aceea.

Ştiind că aştepta răspunsul, îi răspunse încet:

– Nu, cred că nu. După ce am trăit un timp singură, îmi dau seama că Hal şi cu mine nu eram sortiţi să fim soţ şi soţie. Prieteni, da. Buni prieteni. Frate şi soră, poate. Dar nu cred că aş fi fost genul de soţie de care avea nevoie Hal, pentru viaţa pe care şi-o alesese.

Cage îşi stăpîni expresia feţei, pentru a nu i se observa uşurarea şi entuziasmul.

– Lasă-mă să te-ajut cu vasele, spuse el, ridicîndu-se.

– Nici nu te-ai atins de desert încă.

– Aştept să-mi mai crească nerăbdarea.

Intonaţia lui indica un subînţeles, dar Jenny găsi din nou mai cuminte să nu-i dea curs. În ochii lui Cage sclipea o luminiţă aurie, datorată numai parţial luminărilor.

Conversară cu dezinvoltură în timp ce degajau

bucătăria. Pe proprietatea Parson răzbise şi al doilea puţ petrolifer şi se fora deja un al treilea. Cage pusese ochii pe o nouă suprafaţă de teren, despre care era sigur că acoperea un bazin întreg.

Lui Jenny îi plăcea emoţia pe care o emana cînd vorbea despre prospecţii. Avea succes, dar nu banii îl stimulau. Motivaţiile lui erau provocarea, loteria şi cochetarea cu riscul unui dezastru. Majoritatea oamenilor l-ar fi considerat inconştient, dar Jenny îl cunoştea din ce în ce mai bine. Conducea cu viteză, însă ştia ce să facă la volanul unei maşini. Şi-şi folosea acelaşi fler cutezător şi în profesie.

Cage puse în cupe îngheţata, lingînd fără jenă polonicul cu acel prilej, în timp ce Jenny aranja ceştile de cafea pe o tavă. Trecură împreună în living.

– Vezi să nu-mi picuri pe canapeaua cea nouă? îl certă ea, în timp ce Cage ducea la gură o linguriţă plină cu îngheţată.

– Păcătos, de-a dreptul păcătos.

Lăsă îngheţata să i se topească în gură.

– E adevărat ce se spune?

– Ce anume?

– Că drumul spre inima unui bărbat trece prin stomac.

Cage luă în gură linguriţa, întoarsă cu susul în

jos. Îi curăţi cu limba adîncitura, după care o scoase încet printre buze, privind spre Jenny.

– Ăsta este un mod de a ajunge acolo, cred, dar mă pot gîndi şi la altă cale, mult mai amuzantă. Vrei s-o explorezi, cu mine ca ghid?

– Frişcă sau zahăr? întrebă ea, cu vocea subţiată de încordare.

Cage chicoti cînd îi văzu tremurul mîinii cu care turna cafeaua.

– Jenny, îmi torni cafeaua de ani de zile. Ştii bine că-mi place amară.

– Am uitat.

– Pe dracu'. Nu faci decît să tremuri toată, pentru ce-am zis.

– A fost scandalos şi nedelicat.

Nici acum nu-l putea privi drept în ochi. Obrajii îi ardeau.

– Eşti un paradox, observă el, rezemîndu-se de perne pentru a-şi bea cafeaua. Terminase îngheţata şi pusese cupa goală pe tavă.

– Un paradox?

– Da. Porţi un copil în pîntec şi, totuşi, de fiecare dată cînd se face măcar aluzie la sex, te pierzi complet cu firea.

Dintr-o dată îi trecu cheful de dulciuri şi-şi puse deoparte îngheţata, după doar cîteva înghiţituri.

– Mă crezi o puritană, o relicvă din altă epocă, un dinozaur victorian care încearcă să supravieţu-

iască în era iluminismului sexual?

– Nu-mi atribui cuvinte pe care nu le-am spus. N-am vrut să insinuez aşa ceva. Inocenţa ta e înduioşătoare.

– Halal inocenţă, bombăni ea, cu bărbia proptită în piept. Închise ochii, amintindu-şi sunetul propriei sale respiraţii în momentul orgasmului. Gemetele de împlinire îi reverberau în cap chiar şi acum, cînd îşi amintea cum îi izbucnise exploziv trupul. Îi simţi din nou spatele arcuindu-se, şoldurile ridicîndu-se, membrele tremurîndu-i, toate savurînd cu nesaţ voluptatea.

– Ai spus că erai virgină în noaptea...

– Eram...

– Înainte, niciodată?

– Nu.

– Nici pe-aproape?

– Nu.

Cage puse ceaşca de cafea pe tavă. Se apropie de Jenny, rezemîndu-şi cotul arcuit pe spătarul canapelei. Îi mîngîie uşor obrazul cu dosurile degetelor.

– Probabil că ai fost adînc mişcată în noaptea aia, ca să renunţi la ceea ce-ţi ocrotiseşi atîta vreme.

– Niciodată în viaţa mea n-am mai simţit aşa ceva.

Lui Cage îi sări inima în piept. Ceea ce se

pregătea să facă era de neiertat, dar acest lucru nu-l descurajă nici o clipă.

– Spune-mi ce-ai simţit.

Adîncită în gînduri, Jenny îşi ridică mîna, fără să-şi dea seama, pe pieptul lui. Degetele ei începură să-i frămînte despicătura cămăşii.

– Parcă aş fi păşit afară din mine însămi, privind ceva ce i se întîmpla altcuiva. Mi se risipiseră toate inhibiţiile. Înlăturasem restricţiile pe care mi le impun în mod normal. Existam numai pentru momentele acelea. Devenisem pur carnală şi, totuşi, niciodată nu-mi simţisem spiritul mai înălţat sau mai dilatat.

Îşi ridică ochii spre el, ca o fetiţă nedumerită.

– Înţelegi ce vreau să spun?

– Da. Perfect, răspunse el sincer.

– Nimic din ceea ce făceam nu mi se părea indecent sau necuvenit. Totul era minunat. Voiam să iubesc şi să fiu iubită. Nu-mi era de ajuns să exprim dragostea în cuvinte; o doream demonstrată.

– Iar Hal voia şi el?

– La început, nu.

Mîna lui Cage îi cuprinse o latură a feţei.

– Dar l-ai convins.

– Ăsta-i un mod delicat de a spune că l-am sedus.

– Bine, l-ai sedus. Şi pe urmă, ce s-a întîmplat?

Jenny surîse, ferindu-şi cu sfială capul.

– Pe urmă, a fost mai mult decît dornic. Niciodată nu se mai purtase aşa cu mine.

– Aşa, cum?

Dacă Jenny l-ar fi privit în acel moment, i-ar fi descifrat într-o clipă expresia flămîndă de pe chip.

Închise un moment ochii, parcă pentru a-şi reveni, ca să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Cage îi studie mişcarea limbii cu care-şi umezea buza de jos, înainte de a continua:

– Pătimaş, puţin sălbatic, senzual.

Rîse încet.

– Nu ştiu cum să-l descriu.

– Aspru? Prea dur?

– Nu, n-am vrut să spun asta.

– Tandru?

– Da. Tot timpul, a fost extrem de blînd, dar... pasional.

– Te-ai temut cînd ţi-a scos cămaşa de noapte?

Ochii ei se ridicară întrebători, iar Cage îşi blestemă neglijenţa necugetată.

– *Aveai* pe tine cămaşă de noapte, nu?

În ultimele cîteva minute, glasul său scăzut, scrîşnit ca nisipul, provocase o transă, iar Jenny, parcă hipnotizată, îi răspunsese. Ultima întrebare, însă, o smulsese din toropeală.

– Nu se cade să-ţi vorbesc despre asta, Cage.

– De ce?

– E penibil, se tîngui ea încet. Şi-n plus, nu e drept faţă de Hal. De ce vrei să ştii cum a fost în noaptea aceea?

– Fiindcă sînt curios.

– Asta-i perversiune!

– Nu e nici o perversiune, Jenny, e ceva firesc.

Se aplecă peste ea, împingînd-o în pernele din colţul canapelei. Îşi propti o mînă de spătar, pe cealaltă de braţul canapelei, imobilizînd-o în triunghiul format astfel cu braţele.

– Vreau să ştiu ce părere ai despre dragoste.

– De ce? întrebă ea, aproape suspinînd.

Cage îşi coborî capul, pînă cînd Jenny ajunse să-i simtă pe buze cuvintele ca nişte mici curenţi de aer cald.

– Fiindcă vreau să fac dragoste cu tine. Mi-ai rezistat la tot pasul. Vreau să ştiu ce te-a făcut să-ţi ieşi din tine însăţi în noaptea aia. Ce te-a făcut să trăieşti numai clipa? Cum te-a determinat iubitul tău să-ţi lepezi inhibiţiile şi să ridici restricţiile pe care ţi le impui de obicei? Ce te-a făcut să fii pur carnală? Pe scurt, Jenny, ce anume te-a activat?

Împotriva propriei voinţe, era excitată de tonul lui poruncitor şi de tăria trupului întins peste al ei. Pieptul i se ridica şi cobora, cu respiraţia accelerată. Ochii-i erau incapabili să se desprindă din cîmpul magnetic al privirii lui.

– Decorul a fost cel care ţi-a alungat reţinerile? continuă Cage. A aranjat o scenă atît de romantică, încît nu te-ai mai putut abţine?

Jenny clătină din cap, auzindu-şi propria voce răspunzînd:

– S-a întîmplat în camera mea.

– Dumnezeu mi-e martor că aia numai sexy nu era.

– Şi era întuneric.

Cage se întinse deasupra ei, pînă în spate, aproape acoperind- o, şi stinse lampa de pe gheridon. Jenny nu observase pînă acum că stinsese pe rînd toate luminile din bucătărie şi din nişa cu masa, pe măsură ce părăsiseră acele locuri. Se cufundaseră în întuneric, cu excepţia aurei incandescente a lumînărilor. Micile flăcări aruncau umbre prelungi, unduitoare, pe pereţi, luminîndu-i unghiurile chipului.

– Aşa?

– Nu. Complet întuneric. Nu distingeam nimic.

– Nimic?

Degetele lui puternice i se afundară în păr, ţinîndu-i capul fix şi obligîndu-i ochii să-i înfrunte pe ai lui.

– Nu.

– N-ai văzut faţa iubitului tău?

– Nu.

– Ai fi vrut?

– Da, da, da, gemu Jenny, încercînd să întoarcă într-o parte capul. Cage n-o lăsă.

– Deci, acum e mai bine. Priveşte faţa iubitului tău, de data asta, Jenny. Pentru numele lui Dumnezeu, uită-te normal la mine.

Gura i se prăvăli apăsat peste a ei, găsind-o pregătită. Buzele îi răspunseră la furia lui posesivă şi se despărţiră să-i primească impulsul fascinant al limbii. Braţele i se strecurară pe sub ale lui, cuprinzîndu-i spatele. Începu să-i frămînte muşchii de sub cămaşă.

– Ce ţi-a spus, Jenny?

Îi sufla sărutări peste obraji şi gură.

– Ţi-a spus toate lucrurile pe care doreai şi simţeai nevoia să le auzi?

În timp ce buzele i se jucau cu ale ei, mintea lui Jenny începu să scormonească prin memorie.

– A spus...

N-o nimerise.

– N-a spus nimic.

– Nimic?

– Nu. Cred că mi-a şoptit numele... o dată.

– Nu ţi-a spus cît de frumoasă şi de dorită eşti?

– Nu sînt.

– Ba eşti, iubita mea, eşti. Atît de frumoasă...

Respiraţia îi era caldă şi umedă, în timp ce-i şoptea direct în ureche:

– Simţi ce tare sînt, Jenny? Cum poţi crede că nu eşti dorită? Te doresc eu. Te vreau mai mult decît am dorit-o pe oricare altă femeie.

– Cage, scînci ea, cînd în sfîrşit îi eliberă gura dintr-un sărut incendiar. Cage îi linse uşor buzele, insistînd aţîţător la colţurile gurii.

Mîna îi coborî spre talia ei, desfăcîndu-i cordonul. O atinse pe gît şi-i mîngîie pieptul cu vîrfurile bătătorite ale degetelor.

– Ţi-a spus că ai pielea fină ca mătasea?

Capul i se lăsă şi mai jos, pentru a-i freca gîtul cu nasul şi gura.

– Şi că miroşi ca-n paradis?

Îi depuse o sărutare fierbinte în adîncitura gîtului, apăsînd cu limba.

Lui Jenny nu-i păsă că-i erau descheiaţi nasturii bluzei, pînă îl simţi trăgîndu-i-o în lături. Şoapta lui îngroşată ar fi putut fi un blestem, dar şi o rugăciune. Cage gemu. O atinse drăgăstos. Jenny închise ochii, desfătîndu-se cu senzaţiile stîrnite de mîngîierile alinătoare ale degetelor şi palmelor lui.

– Ar fi trebuit să-ţi spună că ai nişte sîni superbi.

O sărută prin sutien.

– Că sfîrcurile lor sînt delicate, dulci şi perfecte. Ar fi trebuit să-ţi spună toate astea. Fiindcă e adevărat.

Abil, îi descheie bareta şi dădu la o parte cupele subţiri ca voalul.

– Ah, Jenny, lasă-mă să te iubesc.

Şi, ţinînd-o în căuşul palmelor, o iubi.

Jenny nu ştiuse că sărutările puteau fi atît de adoratoare dar şi hedoniste totodată, că buzele puteau să sugă atît de arzător, fără a-i provoca dureri, sau că o limbă putea fi atît de agilă, dar totuşi nerepezită.

Mîngîierile continuară la nesfîrşit, pînă începu să se rotească într-un ocean efervescent al simţirii. Gheizere de senzaţii îi erupeau prin terminaţiile nervoase. Ştia că era nedrept să retrăiască noaptea de dragoste cu Hal, cu fratele lui.

Dar depăşise demult hotarele raţiunii şi nu mai avea cum să bată în retragere. Căzuse victimă legendarului farmec al lui Cage. Jenny Fletcher avea să fie de-acum înainte trecută pe răbojul amantelor lui, dar, cumva, nu putea să nu creadă că acea noapte era diferită şi pentru Cage.

– Ţi-a plăcut să-i simţi trupul lipit de al tău, Jenny?

– Da.

– Să-i atingi pielea?

– Nu s-a dezbrăcat, mărturisi ea fără suflare, în timp ce gura lui continua să i se joace cu sînii.

– Şi tu?

– Da, eu eram...

– Goală?

– Da.

– Şi cum te simţeai?

Reveni cu gîndul la acel moment cînd cămaşa de noapte îi fusese scoasă de pe trup, rămînînd goală şi vulnerabilă sub iubitul ei.

– Nu mi-a fost ruşine. Voiam doar...

– Ce?

– Nu contează.

– Ce? stărui el.

– Să-l simt lîngă mine.

Cage se ridică puţin, sfredelindu-i ochii cu ai lui.

– Descheie-mi cămaşa.

Ezită doar un moment, înainte de a-şi coborî ochii dinspre ai lui, privindu-i primul nasture încheiat al cămăşii. Îşi văzu degetele apropiindu-se de el pe negîndite, parcă supunîndu-se unei comenzi mute. Nasturele ieşi din butonieră. Îi urmară toţi ceilalţi.

Scoase un oftat slab, jinduitor, din adînc, cînd pieptul lui rămase dezvăluit. Părul castaniu sărutat de soare se întindea peste muşchii sculpturali ca un evantai larg de aur. Sfîrcurile i se distingeau întunecate în lumina slabă.

Ochii lui Jenny se umplură de lacrimi. Perfecţiunea lui masculină o făcea să plîngă. Era frumos. Îi prinse în mîini materialul cămăşii şi i-o

trase de pe umeri, în josul braţelor, atît cît putu. Mîinile ei începură să-i cutreiere trupul. Avea pielea bronzată şi netedă, presărată cu pistrui arămii pe umeri. Degetele urmăriră liniile albastre-palide ale bicepşilor proeminenţi.

Treptat, Cage se lăsă în jos pînă ajunseră piept pe piept, păr aspru peste piele fină, muşchi bărbăteşti şi gingăşie femeiască.

– Jenny, Jenny, Jenny.

Gurile li se contopiră la fel de sigur ca trupurile. Se potrivi peste ea cu grijă, răsucindu-se uşor într-o parte, pentru a n-o strivi sub greutatea lui. Îi simţi bătăile puternice ale inimii. Vîrfurile sînilor ei îi apăsau chinuitor de dulce pielea.

O iubea. Doamne, cît o iubea. Şi nu-i venea să creadă că în sfîrşit avea să fie a lui.

– Nu te bucuri că am luat canapeaua cea moale?

– Hm. La asta te-ai gîndit cînd ai insistat s-o cumpăr?

– La asta, şi mai mult decît atît.

Se sărutară. Etern. Erotic.

– Jenny, hai să mergem în pat.

– Cage...

– Nu-ţi fac nimic rău. Jur.

– Nu asta e.

– Atunci?

– Of, te rog, nu mă atinge acolo, icni ea.

– Nu-ţi place?

– O, Doamne. E prea plăcut. Cage, te rog...

– Îţi place? Aici?

– Da.

Gurile li se dizolvară laolaltă.

– Atinge-mă, o rugă el.

– Unde?

– Oriunde.

Îi depuse mîna pe piept. Sfîrcul lui se contractă ca o pietricică, sub degetele ei.

– O, Doamne, mor. Vino cu mine în pat, Jenny.

– Nu pot.

– Nu mă vrei?

Îi răspunse cu un spasm arcuit spre bărbăţia lui. Cage îl înţelese ca pe o încuviinţare. Ridicîndu-se, îi întinse mîna. Jenny şi-o strecură în palma lui şi se sculă de bunăvoie de pe canapea. Porniră spre dormitor.

Uşa de la intrare se zgudui sub o lovitură răsunătoare, urmată de blestemul zdrobitor al lui Cage.

– Ce mama *mă-sii!*

Jenny se aruncă spre canapea, trăgîndu-şi pe ea bluza, îşi îndesă mîinile în mîneci şi bîjbîi cu nasturii. Ascunse sutienul scos, sub cea mai apropiată pernă.

După cîte se părea, pe Cage nu-l deranja ţinuta răvăşită. Se duse ca o furtună la uşă, cu

poalele cămăşii fîlfîind, şi trase furios de clanţă.

În prag apărură Roxy şi Gary.

– Arde casa? mîrîi Cage.

– Nu.

– Atunci, noapte bună.

Încercă să trîntească uşa în faţă, dar Roxy o prinse tocmai la timp.

– Totuşi, e o problemă de viaţă şi de moarte. Dacă Gary şi cu mine nu ne căsătorim în seara asta, mă omor.

Capitolul 11

– Să vă căsătoriţi! exclamă Jenny, ocolindu-l pe Cage.

Uimirea îi învinsese pudoarea. Uitase în ce hal arăta, pînă cînd ochii lui Roxy se luminară amuzaţi.

– V-am întrerupt de la ceva important? întrebă ea, bătînd din gene cu nevinovăţie comică. Cage se încruntă şi mai teribil.

– Scuze, amice, mormăi Gary încurcat.

– Atunci rezolvaţi-o repede şi plecaţi.

– Cage, n-ai auzit ce-a spus Roxy? Se căsătoresc.

– Exact, îşi agăţă Roxy braţul de al lui Gary, strîngîndu-l la sînul ei voluptuos. Adică, dacă veniţi cu noi pînă la El Paso şi aduceţi maşina lui Gary înapoi.

– Vorbiţi serios, adică? întrebă Cage, cu ochii oscilîndu-i de la unul la altul; abia acum începea să-şi revină din frustrare. Chiar vă căsătoriţi?

– Da! răspunse Roxy, radioasă.

– Ei, i-auzi, dar e grozav!

Cage îi scutură voiniceşte mîna lui Gary, apoi o îmbrăţişă pe Roxy de-i trosniră oasele.

– Felicitări, Gary, spuse şi Jenny.

Molipsită de starea celorlalţi, îl strînse şi ea în braţe, făcîndu-i vîrfurile urechilor uriaşe să se aprindă ca focul. O luă pe Roxy de gît:

– Sînt atît de fericită pentru voi!

– Şi eu, fetiţo, şi eu. Gary ăsta e cel mai minunat lucru care mi s-a întîmplat vreodată. Nu-l merit.

– Ba îl meriţi, zîmbi Jenny şi se îmbrăţişară din nou.

– Ei, şi ce-i cu drumul ăsta la El Paso? întrebă Cage, cînd cele două femei se despărţiră, ştergîndu-şi ochii umeziţi.

– Avem bilete rezervate pentru un zbor de acolo pînă la Acapulco, mîine. Gary e atît de convenţional, îl tachină Roxy, încît crede că e obli-

gatoriu să ne căsătorim înaintea lunii de miere.

– Deci mergem în noaptea asta la un judecător de pace din El Paso. Vrem să veniţi şi voi ca să aduceţi înapoi maşina lui Gary şi, *dacă* nu vă deranjează, peste o săptămînă să ne luaţi şi să ne-aduceţi acasă. În plus, va fi mult mai amuzant dacă vă avem cu noi acolo cînd ne punem pirostriile.

Gary stătea lîngă ea, cu un rînjet prostesc pe faţă, încuviinţînd din cap explicaţiile lui Roxy.

Cage îi aruncă notoriul său surîs:

– Mie-mi convine. Jenny?

Era trecut de ora zece. Nu-şi putea imagina să pornească într-o asemenea călătorie, în toiul nopţii. De-acolo şi pînă la El Paso nu erau decît nisip, mărăcini şi iepuri.

Dar ideea unei călătorii atît de impetuoase era captivantă şi deosebită de tot ceea ce mai făcuse în viaţa ei. Ajunsese să-i placă enorm pe Roxy şi pe Gary şi dorea să le fie martoră la căsătorie.

– Mi se pare excelent!

Toţi se puseră în mişcare, agitaţi, luînd tot felul de hotărîri, pentru a atinge punctul culminant peste douăzeci de minute, la uşa lui Roxy.

– Cred că am luat totul, strigă ea, legănînd deasupra capului o sticlă de şampanie.

Încuie uşa, după ce se asigură că apartamen-

tul era pregătit să stea gol o săptămînă. Bagajele ei şi ale lui Gary fuseseră introduse în portbagajul maşinii.

– Administratora adjunctă, doamna Burton, va rezolva treburile în lipsa mea, Cage, explică ea, în timp ce se aşeza pe fotoliul din faţă, lîngă Gary.

– Nici o problemă. Jenny şi cu mine vom fi prin preajmă, aşa că nu-ţi face griji. Concentraţi-vă doar să aveţi o lună de miere fantastică.

– Asta şi intenţionez, replică Roxy, ghemuindu-se lîngă Gary. Îl atinse într-un loc destul de intim pentru a-l face să tresară. Maşina pendulă pe drum, cînd un moment pierdu controlul volanului.

– Aşa n-am făcut nimic, observă Cage. Gary nu poate să conducă şi-n acelaşi timp să se giugiulească şi cu Roxy. Să trecem pe la mine şi să luăm *Lincoln*-ul. Atunci, veţi avea la dispoziţie bancheta din spate, tot drumul pînă la El Paso.

– Ideea asta-mi place şi mai mult! acceptă Roxy cu entuziasm. Iubiţel, ţie-ţi convine?

Gary bîţîi din cap.

– În plus, adăugă Jenny sarcastică, dacă e Cage la volan, ajungem acolo de două ori mai repede.

– Ascultă, femeie, dacă mai faci pe deşteapta, va trebui să iau măsuri drastice ca să-ţi închid

gura, o cuprinse Cage într-o îmbrăţişare nemiloasă, pecetluindu-i buzele cu un sărut fierbinte care nu se sfîrşi pînă nu ajunseră în faţa garajului său.

– Gong! strigă Roxy, ca arbitrul unui meci de wrestling.

Cage înjură în surdină, în timp ce Jenny îşi descurca membrele dintre ale lui.

– Oricum trebuia să ies la aer, Cage, şopti Jenny, în timp ce-şi aranja jenată hainele şi-şi netezea părul.

Toţi găsiră acest comentariu comic şi se cocoşară de rîs, în timp ce mutau bagajele din maşina lui Gary în cea a lui Cage. *Lincoln*-ul era la fel de luxos ca şi *Corvette*-ul şi în aceeaşi perfectă stare. Părea lung cît o stradă şi strălucea argintiu ca gloanţele Călăreţului Singuratic.

– Simţiţi-vă ca acasă, le zîmbi Cage peste umăr pasagerilor de pe canapeaua din spate.

– Asta şi avem de gînd, răspunse Roxy.

Şi se prăvăli pe spate într-un colţ, trăgîndu-l după ea pe Gary, care nu bănuise nimic, dar nici nu avea ceva împotrivă.

Cage rîse, în timp ce scotea maşina pe şosea.

– Altceva n-o să mai auzim de la ei, pînă ajungem la El Paso.

Exact în acel moment, din penumbra banche-

tei se auzi un geamăt încîntat.

– Ei, poate că nu, se corectă el, chicotind.

Lincoln-ul încălecă banda centrală a şoselei cu două piste, devorînd kilometrii. Cage o ţinea pe o sută cincizeci la oră şi mai bine, dar Jenny se simţea în siguranţă. Zăreau farurile altor vehicule de departe, cu mult timp înainte de a le întîlni. Peisajul nu conţinea nimic care să le ascundă vederii.

– Stai bine? o întrebă Cage după cîteva momente de tăcere. Pusese la radio un post F.M. cu muzică discretă. Acordurile stereo erau întrerupte rar de un glas fără chip, modulat, care-i informa pe ascultători despre oră şi condiţiile meteorologice.

– Hm, da, oftă Jenny.

– Ţi-e somn?

– Nu prea.

– Eşti foarte tăcută.

– Mă gîndeam doar.

– Ştii, chiar dacă maşina asta e monstruoasă după standardele moderne, nu sîntem obligaţi să folosim toată canapeaua din faţă.

– Asta ce-ar vrea să-nsemne?

– Ca să mă exprim ca-n popor, înseamnă să-ţi împingi şuncile- ncoace.

Zîmbind, Jenny se apropie, pentru a-şi lipi şoldul de al lui.

– Aşa mai merge.

O cuprinse de umeri cu braţul drept, acoperindu-i imediat sînul cu mîna.

– Cage! i-o dădu ea la o parte.

– Mişcarea asta mi-am elaborat-o şi mi-am perfecţionat-o în primii ani de liceu. Să nu-mi spuni că după atîta amar de vreme nu mai ţine.

– Nu ţine, cu mine, replică ea înţepată.

– Cu fetele cuminţi n-a mers niciodată, bombăni el. Dar nu poţi acuza omu' că-ncearcă.

Îndoind cotul, îşi apropie mîna astfel încît să-i manevreze gîtul cu degetele.

– La ce te gîndeai?

În cel mai firesc mod, Jenny îşi lăsă capul pe umărul său. Mîna îi aterizâ pe coapsa lui şi acolo o lăsă.

– Zău că-i foarte nostim. Niciodată n-am mai făcut o asemenea nebunealâ zgubilitică.

– Asta, nebunealâ? Nu facem decît să circulăm pe şosea. Sigur, e în curs de desfăşurare o micâ pipăialâ nevinovatâ între doi oameni care sînt îndrăgostiţi vizibil unul de altul şi se vor cununa în curînd.

– N-am spus că mă mărit cu tine.

Pauza lui fu scurtă, dar semnificativă.

– De Roxy şi de Gary vorbeam.

Stupefacţia o străbătu pe Jenny ca un val seismic. Îşi smuci mîna de pe coapsa lui, încercînd

să ia distanţă. Cage nici nu vru s- audă. O ţinu lipită de el, deşi Jenny se zbătea să scape.

– Treci înapoi aici, şopti Cage feroce. Şi poţi să termini cu zbînţuiala asta, fiindcă oricum nu te las să fugi.

Cînd Jenny se potoli, continuă:

– Sînt încîntat că la noi te gîndiseşi. Ai acceptat ideea că sîntem vizibil îndrăgostiţi unul de altul. *Sîntem* îndrăgostiţi, Jenny?

– Nu ştiu, murmură ea, cu capul plecat.

– Pot vorbi numai în numele meu, desigur.

Îşi luă ochii dinspre şosea.

– Te iubesc, Jenny.

Jenny îşi înălţă capul, rămînînd captivată de elocventa expresie a ochilor lui. Se priviră mult timp, în timp ce maşina vuia înainte pe şosea. În cele din urmă, Cage reveni cu atenţia la drum.

– Ştiu la ce te gîndeşti. Te gîndeşti că le-am spus cuvintele astea mai multor zeci de femei. Ei bine, da, le-am spus. Am spus orice era necesar pe moment ca să le-aduc în patul meu. Făceam dragoste fiindcă eram beat, sau stătut, sau furios, sau amărît, sau fericit. Cam din toate motivele care-ţi pot trece prin minte.

Şi, uneori, am făcut-o chiar dacă nu voiam, dar îmi părea rău pentru femeia respectivă şi ştiam că avea nevoie de un bărbat. Am avut de-a face cu femei frumoase şi cu unele nu tocmai frumoase.

N-am fost nici discret, nici discriminator. Dar îţi jur, Jenny, adăugă el cu onestitate, întorcînd iarăşi capul spre ea, că îndrăgostit n-am mai fost niciodată. Pînă acum. Eşti singura femeie pe care am iubit-o în viaţa mea. A început demult. Cu ani în urmă. Însă nu găseam nici un rost să-i dau curs. Toată lumea ar fi considerat că eram omul nepotrivit pentru tine. Ai fi luat-o la fugă, îngrozită, dacă te abordam serios. Mama şi tata ar fi făcut ca toţi dracii. Şi, pe lîngă asta, era Hal, şi nu voiam să-l fac să sufere.

Pe obrazul lui Jenny, rezemat de umărul lui, se rostogoleau lacrimi.

– De ce-mi spui acum toate astea?

– Nu crezi că era timpul să ştii? o strînse el posesiv, depunîndu-i o sărutare pe tîmplă. Mă iubeşti, Jenny?

– Da, aşa cred. Adică, da, ştiu că te iubesc. Numai că sînt atît de derutată.

– Derutată?

– Aveam viaţa atît de bine plănuită şi organizată, controlată cu atîta grijă, pînă acum cîteva luni. Din noaptea cînd Hal a plecat în America Centrală, nimic n-a mai fost ca înainte. Noaptea aceea m-a schimbat. Acum sînt alta. Nu pot să explic.

Cage închise ochii strîns, un moment. În acea clipă, vru să-i mărturisească. Voia să spună: „Te-ai

schimbat fiindcă am făcut dragoste şi trupurile noastre ne-au spus un lucru pe care-l ştiuserăm în secret, dar nu-l luaserăm în seamă ani de zile – că erai încurcată cu fratele cel nepotrivit."

Dar nu-i putea spune una ca asta. Nu acum. Niciodată. Era un secret pe care avea să-l păstreze tot restul vieţii, chiar dacă însemna să nu-şi poată recunoaşte propriul copil. Jenny suferise destul. N-avea s-o lovească şi mai mult.

– Sînt ca un animal crescut în captivitate, care tocmai a fost aruncat în sălbăticie. Îmi caut drumul pe dibuite prin torentul vieţii. Le iau pe toate pas cu pas. Trebuie să fie un proces gradat.

Jenny săltă capul, vorbind spre profilul lui:

– Nu-mi cere un angajament, Cage. Totul e atît de complex. Abia am avut timp să-mi lămuresc sentimentele, pînă mi-am dat seama ce simt cu adevărat pentru tine.

Mîna i se lăsase din nou pe coapsa lui. Degetele i se înfipseră în carnea lui tare.

– Ştiu doar că dacă ar fi să ieşi pe neaşteptate din viaţa mea, n-aş putea să îndur.

Îi acoperi mîna cu a lui.

– Ştii ce s-ar fi întîmplat dacă nu ne întrerupeau Roxy şi Gary, aşa-i?

– Am fi făcut dragoste.

– Şi acum am mai face dragoste.

– Şi n-ar fi fost bine.

– Cum poţi spune asta, cînd tocmai ai recunoscut că ne iubim?

– Mai e şi altcineva la mijloc.

– Hal?

– Copilul lui Hal, răspunse ea încet.

Cage tăcu mult timp, înainte de a spune, cu glas îngroşat:

– Copilul e şi al tău, Jenny, e o parte vie din tine. Te iubesc. Iubesc copilul. Nimic mai simplu.

– Deloc simplu.

Reveni cu capul pe umărul lui şi, peste cîteva clipe, îi mărturisi:

– Am vrut să fac dragoste cu tine în seara asta. Dar pînă şi asta mă zăpăceşte.

– De ce?

– Nu pot spune cinstit. Pe *tine* te vreau, oare, sau doar încă o noapte de dragoste ca aceea pe care am trăit-o cu Hal? Sună ciudat şi sordid, ştiu, dar nu ştiu cum, cînd e vorba de dragoste, nu vă pot separa unul de altul în mintea mea.

Lui Cage îi crescu inima.

– Cu noi, va fi ceva incredibil, îţi promit. Va fi exact ceea ce vrei să fie. Dar, odată ce-o să te am, niciodată nu te voi mai lăsa să pleci.

Trebuise să renunţe la ea, de dragul lui Hal. Nu mai avea de gînd s-o piardă încă o dată.

– Dar să fii sigură că eşti gata să-ţi iei angajamentul, înainte de a face dragoste cu mine.

Jenny îi surîse, un zîmbet timid şi sexy, care-i acceleră bătăile inimii. Însă, în loc de a apăsa mai tare pe pedala de acceleraţie, Cage frînă, încetinind maşina pînă opri pe acostament.

– De ce ne oprim? întrebă buimac Gary de pe bancheta din spate.

– Mi-e foame, răspunse Cage.

– Cui îi stă mintea la mîncare într-un moment ca ăsta? se plînse Roxy.

– Nu la mîncare mă gîndeam.

Cage o trase pe Jenny în braţe, coborîndu-şi gura peste a ei.

Trecu un timp pînă ce *Lincoln*-ul porni din nou la drum.

– Mie mi s-a părut extrem de romantic, spuse Jenny, cu un căscat enorm pe care încerca fără succes să şi-l acopere cu mîna.

– Mie mi s-a părut că eram cea mai răpănoasă gaşcă de la banda Barrow încoace, i-o întoarse Cage. Dacă eram în locul judecătorului ăla de pace, puneam zăvorul la uşă.

Îl scoseseră pe ofiţerul stării civile din pat, iar acesta consimţise morocănos să efectueze o ceremonie nupţială. Mirele şi mireasa fuseseră apoi

duşi la un hotel unde aveau să petreacă împreună orele dinaintea plecării spre aeroport. După cîteva ceşti de cafea într-un bufet cu orar non-stop şi realimentarea *Lincoln*-ului, Cage pornise înapoi spre casă.

– Am putea să închiriem o cameră şi să dormim cîteva ore, îi propusese el lui Jenny.

– Nu. Mă simt în plină formă. Prefer să mai rezist pînă acasă şi-acolo să mă prăbuşesc.

Acum, privind-o, Cage rîse. La un moment dat, în timpul nopţii, abandonase lupta păguboasă de a-şi menţine părul strîns şi-şi scosese toate agrafele. Şuviţele de culoarea caramelului i se revărsau în jurul umerilor într-o dezordine năvalnică. Bluza şi fusta i se mototoliseră fără speranţă. Arăta ca starleta unui film francez în secvenţa dimineţii de după.

– Arăt chiar atît de grotesc?

– Chiar atît de adorabil. Întinde-te şi dormi, o sfătui el, bătîndu-şi coapsa pentru a-i indica să-şi rezeme capul pe ea.

– Mă tem să nu adormi şi tu, dacă nu-ţi ţin de urît.

– Nici o grijă. Cafeaua o să mă ţină treaz. În plus, sînt obişnuit cu nebunelile zgubilitice.

Jenny făcu o mutră, iar Cage rîse.

– Haide, o zori el.

– Eşti sigur?

– Categoric.

Se culcă pe-o parte, întinzîndu-se cît de mult îi permitea spaţiul, cu capul pe piciorul lui. Închizînd ochii, respiră adînc.

– Ce bine e!

Atent la drum, Cage îi scoase poalele bluzei din fustă şi-şi strecură mîna dedesubt să-i maseze spatele. Jenny oftă:

– Ai să mă răsfeţi.

– Va fi plăcerea mea.

Avea pielea netedă ca satinul. Şi caldă. Mîna lui o străbătea în lungul şirei spinării, frămîntînd uşor, spre a-i risipi oboseala şi tensiunea. În cele din urmă, îşi croi drum, prin mîngîieri, peste coaste, pînă în faţă. Sub braţul ridicat îi găsi moliciunea plină a sînului.

– Cage...

– Nu-i nimic, spuse el liniştitor.

Se simţea atît de firesc, încît Jenny consimţi tăcută şi se destinse din nou.

– Unde ţi-e sutienul?

– A trebuit să-l ascund sub perna canapelei cînd ai răspuns tu la uşă.

Cage chicoti, iar Jenny zîmbi şi ea, cu obrazul pe ţesătura pantalonilor lui.

– N-am apucat să-l iau înainte de a pleca.

– Mă bucur, şopti el cu subînţeles, întărindu-şi cuvintele prin acţiunile mîinii.

– Şi eu.

Continuă cu mîngîieriile. Nu avea intenţia să o excite, ci s-o calmeze. Inima îi creştea de iubire, ştiind că Jenny ajunsese să aibă atîta încredere în el, pentru a-i permite o asemenea familiaritate. În cîteva minute, ştiu după respiraţia ei regulată că adormise.

Ispita îl învinse şi-şi lăsă degetele să-i treacă peste sfîrc. Atingerea era abia simţită, dar suficientă pentru a provoca o reacţie instantanee, chiar şi în somn. Jenny se mişcă, mutîndu-şi greutatea şi frecîndu-şi capul de coapsa lui, pînă se linişti din nou, rămînînd nemişcată.

Cage scrîşni din dinţi, chinuit de plăcere.

– Jenny, şopti el numai pentru propriul său auz, e un lucru pentru care nu trebuie să-ţi faci griji. Cît timp stai cu capul pe coapsa mea, n-am să adorm accidental.

Maşina gonea prin penumbra cenuşie dinaintea zorilor.

– Unde sîntem? se ridică Jenny, clipind din ochi în lumina soarelui. Îşi rostogoli capul o dată în jurul umerilor şi-şi întinse gîtul.

– Acasă. Mă rog, aproape. Cred că ţi-o fi foame.

Eu sînt lihnit.

Prin parbrizul pătat cu insecte, Jenny văzu că ajunseseră la acelaşi motel de la periferia oraşului La Bota unde Cage o mai adusese odată. Parcase în faţa café-barului.

– Nu pot intra acolo arătînd aşa! exclamă ea.

– Prostii. Arăţi splendid.

Coborî din maşină şi, după ce se opri să-şi arcuiască spinarea şi să se întindă, ocoli pînă în dreptul lui Jenny. Făcea eforturi zadarnice de a-şi netezi cutele hainelor şi a-şi aranja părul.

– Arăt groaznic, se tîngui ea, în timp ce o ajuta să coboare, ţinînd-o cu o mînă de cot; se clătină lîngă el, agăţîndu-i-se de braţ. Au, mi-a amorţit piciorul. Cred că va trebui să mă duci în braţe.

– Nu mă deranjează, îi mîrîi el la ureche. Poţi foarte bine să afli că mi-am permis anumite libertăţi în timp ce dormeai.

– Pari să fii în stare, încercă ea să se arate furioasă, dar sclipirea din ochi o dădu de gol.

– Ei, ce-i asta?

Ceva îi atrăsese atenţia în lumina soarelui de dimineaţă. Se aplecă după fotoliul ei şi scoase sticla de şampanie, nedestupată.

– Ei, ca să vezi! Am uitat să toastăm cu şampania.

Jenny ţfstui din limbă şi înhăţă sticla.

– O păstrăm pînă după micul dejun.

– Au! Am creat un monstru. Vei fi o femeie costisitoare. Trebuia să încep cu bere.

Buimaci şi obosiţi, se clătinară în sus pe trepte, spre uşa cafenelei. Cage întinse mîna spre clanţă chiar în momentul cînd un alt cuplu ieşea.

Bob şi Sarah Hendren.

Era tradiţia lor să ia micul dejun singuri în oraş, în fiecare sîmbătă dimineaţă. De cînd băieţii crescuseră îndeajuns pentru a-şi purta singuri de grijă, soţii Hendren îşi permiteau aceste două ore de singurătate în fiecare weekend. Cerinţele muncii lui Bob le lăsau foarte puţin timp pentru ei înşişi, aşa că tratau fiecare sîmbătă ca pe o ocazie deosebită şi petreceau toată săptămîna încercînd să se hotărască unde aveau să meargă cu proxima ocazie, de fiecare dată alegînd alt restaurant.

Cei doi se opriră ca trăsniţi, văzînd halul în care se aflau hainele lui Jenny şi barba nerasă de o zi a lui Cage. Încercarea fetei de a-şi netezi părul nu făcu decît să le atragă atenţia cît era de încurcată. Avea buzele înroşite natural, de frecventele şi pătimaşele sărutări din noaptea trecută. Rimelul i se întinsese în timpul somnului. Dacă ar fi privit mai atenţi, bătrînii puteau să vadă o urmă de-a acestuia şi pe pantalonul lui Cage.

Atenţia lor, însă, se concentra mai mult asupra lui Jenny, care suferise o teribilă metamorfoză de

cînd o văzuse ultima oară, iar acum stringea inconştient la piept o sticlă de şampanie.

– Mamă, tată, salut, sparse Cage primul tăcerea încordată. Şi-ar fi luat braţul din jurul taliei lui Jenny pentru a risipi jena momentului, dar se temea că singură nu s-ar fi putut ţine pe picioare. Se rezema de el, greu.

– Bună dimineaţa, răspunse Bob cu o vizibilă lipsă de bunăvoinţă.

Sarah nu spuse nimic, continuînd doar s-o privească lung pe Jenny. Nu se mai văzuseră la faţă din seara acelei scene îngrozitoare din casa parohială, cînd o acuzase de a-l fi sedus pe Hal. Expresia ei aspră demonstra că îşi socotea întemeiată acuzaţia.

– Sarah, Bob, spuse rugător Jenny, nu-i ceea ce pare a fi. Am... Cage şi cu mine am venit... venim...

Cage continuă din locul unde se întrerupsese:

– I-am dus pe doi prieteni la El Paso aseară, ca să se căsătorească. Am făcut un drum tur-retur şi tocmai ne-am întors.

Încerca să sublinieze faptul că nu petrecuseră noaptea împreună, deşi acum se gîndea că ar fi fost mai bine dacă o făceau. Cel puţin, Bob şi Sarah n-ar fi ştiut, iar această scenă, pe care o simţea instinctiv pe punctul să devină insuportabilă, ar fi fost evitată.

Jenny rîse nervos, temător, ca şi cum tocmai ar fi arestat-o cineva pentru o crimă hidoasă şi nu se putea decide dacă era o glumă sau nu.

– Şampania era pentru nuntă. Uitasem cu totul de ea. Vedeţi? Nici măcar n-am desfăcut-o. În momentul ăsta, ne prosteam şi...

– Nu e nevole să le explici nimic, se răsti Cage, nervos.

Nu era supărat pe ea. Ştia că era jenată şi ar fi dat orice ca s- o scutească de asta. Dar îl înfuriau părinţii lui, atît de dispuşi să judece oamenii şi să se repeadă automat la concluzia greşită. Nu-i acuza pentru ceea ce gîndeau despre el, dar nu-i puteau acorda lui Jenny beneficiul îndoielii?

– Mi-ai fost ca o fiică, spuse Sarah, cu voce tremurătoare.

În ochi i se adunau lacrimi. Şi le înghiţi, în timp ce-şi strîngea buzele şi mai tare.

– Şi încă mai sînt, gemu încet Jenny, cu sinceritate. Vreau să fiu. Vă iubesc pe amîndoi şi-mi lipsiţi.

– Îţi lipsim? alungă ideea tonul scrîşnit al bătrînei. Am auzit despre noul tău apartament. Nici măcar nu te-ai deranjat să ne spui şi nouă adresa, necum să-ţi mai fi pierdut şi timpul făcîndu-ne o vizită.

– Fiindcă am crezut că *voi* nu vreţi să mă vedeţi pe mine.

– Ne-ai uitat la fel de repede cum l-ai uitat şi pe Hal, o acuză Sarah.

– Pe Hal nu-l voi uita niciodată. Cum aş putea? L-am iubit. Şi-i port copilul în pîntec.

Această amintire rostită încet deschise stăvilarul lacrimilor lui Sarah, care începu să suspine, rezemată de braţul lui Bob.

– E tulburată, spuse el cu glas scăzut. Îi e un dor cumplit de tine, Jenny. Ştiu că n-am primit prea bine vestea cu copilul, dar am avut timp să ne mai gîndim. Vrem să facem parte din viaţa lui. Chiar azi-dimineaţă am vorbit să te căutăm şi să ne împăcăm. Avem datoria creştină de a păstra familia unită. Nu pot da exemplul cuvenit, cu situaţia asta între noi.

Pastorul aruncă o privire spre Cage, încă una spre acuzatoarea şampanie, apoi către necuviinciosul tablou al amîndurora.

– Dar acum, văzîndu-vă în halul ăsta, nu mai ştiu ce să cred.

Clătină trist din cap şi se întoarse, ducînd-o protector de braţ pe Sarah, care continua să plîngă.

– O, vă rog, făcu Jenny un pas înainte, întinzînd braţele ca pentru a-i atinge.

– Jenny, nu, o opri Cage încet, trăgînd-o înapoi. Lasă să mai treacă un timp. Trebuie să se hotărască singuri.

O conduse înapoi la maşină, fără să mai discute. Cu siguranţă, nu mergea să fie văzută în public tocmai atunci. Şi, într-adevăr, de cum ajunse în maşină, Jenny izbucni în plîns.

I se părea că pentru fiecare pas gigantic înainte făcea cîte doi înapoi. Se umilise şi-i cerşise lui Hal să facă dragoste cu ea, dar el plecase oricum.

În lipsa lui, ajunsese să-şi dea seama că nu-l iubea aşa cum ar trebui să-şi iubească o soţie bărbatul. Iar Hal murise, lăsînd-o cu vinovăţia, ca şi cum ea l-ar fi părăsit pe el, nu invers.

Adunîndu-şi la loc cioburile vieţii, începuse o muncă nouă, numai pentru a descoperi că era însărcinată. Acum, devenise o paria pentru oamenii dragi care o consideraseră ca pe o adevărată rudă, încă din adolescenţă.

Nu voia să revină la viaţa pe care o trăise înainte de plecarea lui Hal. Fusese înăbuşitoare şi nu mai putea suporta din nou sufocarea de acel gen. După ce simţise gustul independenţei, voia să se îndestuleze cu ea. Atinsese un anume nivel de libertate, dar cu ce preţ? Eliberarea lui Jenny Fletcher costase scump. O costase iubirea şi respectul celor care-i erau cei mai dragi pe lume.

Lacrimi amare i se prelingeau pe faţă, pînă în gură. Ştiind că oboseala şi sarcina erau parţial responsabile pentru acea criză de plîns, se lăsă

în voia ei. Revărsarea emoţională era purificatoare şi n-o opri, fără a da nici o atenţie direcţiei în care conducea Cage maşina, pînă cînd motorul *Lincoln*-ului se opri.

Jenny îşi înălţă capul din mîini şi se şterse la ochi.

– Asta-i casa ta, remarcă ea, fără rost.

– Exact.

Coborî şi veni s-o ajute.

– Ce căutăm aici?

– Voi lua măsuri să mănînci un mic dejun pe cinste. Şi, sublinie el, cînd Jenny deschise gura să protesteze, nu admit nici o discuţie.

Oricum era prea istovită ca să-l contrazică, aşa că nu spuse nimic. Cage descuie uşa, iar Jenny urcă scara cu paşi tîrşiţi, în urma lui, pînă în apartamentul mare.

– Baia îţi aparţine zece minute.

Cotrobăi într-un sertar şi scoase un tricou al Politehnicii Texas. Dublul *T* roşu pe fundal negru se decolorase de prea multe spălări.

– Fă un duş fierbinte şi ia ăsta pe tine cînd ieşi. Dacă-n zece minute nu eşti jos, să ştii că vin la tine.

O sărută scurt şi o lăsă singură.

Apa era clocotită, săpunul parfumat şi spumos, şamponul îmbelşugat, prosoapele pluşate. Cînd îşi trase tricoul peste cap, se simţea de-o

sută de ori mai bine şi flămîndă ca un lup.

Şovăitoare, se opri în pragul bucătăriei, simţindu-se vulnerabilă şi expusă. Avea părul ud şi, pe sub tricou, doar o pereche de chiloţi. Marginea tricoului îi ajungea pînă la jumătatea coapsei, dar tot se simţea ruşinată şi deplasată.

Cage nu păru să-i observe nici scurtimea costumaţiei, nici stinghereala. În momentul cînd o văzu, spuse:

– Ei, nu sta proţăpită acolo. Două mîini fac mai mult decît una.

– Ce pot face?

– Unge cu unt pîinea prăjită.

Jenny se supuse şi, în cîteva minute, se aşezară în faţa unui platou aburind cu ouă şi şuncă. Foamea alunga bunele maniere, iar Jenny se repezi imediat. După ce înfulecă vreo cîteva înghiţituri, observă ochii amuzaţi ai lui Cage privind-o. Întristată, se şterse la gură cu un şervet şi sorbi delicat din sucul de portocale.

– Găteşti bine.

– Nu mă lăsa să te încetinesc.

Cînd goli farfuria de mîncare, era atît de obosită, încît abia mai putu să ridice ceaşca de ceai medicinal pe care i-o umpluse Cage.

– Hai pînă nu cazi de pe picioare, spuse el, împingîndu-şi înapoi scaunul.

– Unde să mă duc?

– La culcare, o luă Cage în braţe.

– În patul tău?

– Da.

– Mai bine să mă îmbrac şi să merg acasă. Lasă-mă jos, Cage.

– Numai după ce ajungem la pat.

Trebuia să-l oprească înainte de a mai face încă un pas pe scară, dar nu avea atîta energie. Lungul somn din maşină nu-i fusese de ajuns. Nici nu ţinea minte să se mai fi simţit vreodată aşa de frîntă. Capul îi căzu pe pieptul lui şi ochii i se închiseră. Era atît de puternic. Capabil. Demn de încredere. Şi îl iubea.

Îi simţea mîneca aspră a cămăşii pe partea din spate a coapselor goale. Îşi aminti de noaptea aceea în pat cu Hal, de felul cum îi simţise hainele pe piele, ce senzaţie incitantă fusese.

Cage o depuse lîngă pat, continuînd însă s-o ţină cu un braţ în timp ce dădea la o parte cuvertura din piele de căprioară. Apoi, o coborî uşor peste cearceafurile cu miros proaspăt.

– Somn uşor, îi şopti, acoperind-o cu cearceaful de deasupra.

Îi dădu la o parte de pe obraz o şuviţă de păr umed.

– Tu ce faci?

– Spăl vasele.

– Nu e drept. Ai condus toată noaptea. Ai gătit

mîncarea.

Îi era greu să-şi organizeze cuvintele în ordinea corectă. Buzelor ei le era şi mai greu să le articuleze.

– Poţi să te achiţi altă dată. Acum, tu şi copilul aveţi nevoie de odihnă.

O sărută uşor pe buze, dar Jenny nu mai simţi. Adormise.

Capitolul 12

Cînd se trezi, avu nevoie de cîteva momente ca să se orienteze. Rămase nemişcată, privind în jur cu ochi somnoroşi, pînă recunoscu dormitorul lui Cage.

În acea clipă, îi reveniră toate amintirile, intacte. Îşi aminti succesiunea evenimentelor care o făcuseră să adoarmă în patul lui. Se întîmplaseră atît de multe de cînd îi deschisese uşa, aseară, şi-l văzuse cu trandafirii în mîini.

Se făcuse aproape noapte, din nou. Cerul, văzut printre obloane, era violet, tot mai închis. O lună lăptoasă părea să poată fi atinsă cu mîna,

dincolo de fereastră. Şi o stea strălucitoare, ca o aluniţă alăturată unui surîs, stătea chiar sub lună, puţin mai într-o parte.

Jenny căscă şi se întinse, rostogolindu-se pe spate. Apoi, ridicîndu-se în capul oaselor, îşi scutură părul ciufulit. Tricoul i se răsucise în jurul taliei. Picioarele, dezgolite şi mătăsoase, de vreme ce la duş folosise şi aparatul de ras al lui Cage, lunecară lin pe cearceaf cînd îl dădu la o parte, ridicînd genunchii şi arcuindu-şi spatele pentru a se întinde.

Scoase o mică exclamaţie.

Cage zăcea alături, absolut nemişcat, la o lungime de braţ distanţă. Nici un muşchi nu i se clintea, aşa cum stătea întins pe spate, cu mîinile împreunate sub cap, privind-o. Părea nepotrivit să spună ceva, aşa că Jenny îl privi la rîndul ei în tăcere, salutîndu-l numai cu ochii.

Făcuse un duş în timp ce ea dormea. Mirosea a acelaşi săpun pe care-l folosise şi ea. Îşi răsese ţepii de pe bărbie, iar Jenny se întrebă, aproape zîmbind, dacă nu cumva îi tocise lama.

Avea părul aranjat la fel de întîmplător ca de obicei. Dezordinea acelor şuviţe blonde era dezinvoltă, cavalerească şi atît de tipică pentru Cage, încît tînji să-şi treacă degetele prin ele. Dar şi a-l atinge i se părea nepotrivit.

Pentru moment, cea mai provocatoare mîn-

gîiere era contactul privirilor. Aşa că Jenny nu făcu absolut nimic, privindu-l doar cu aceeaşi intensitate cu care se uita şi el la ea. Dorul vibra între ei ca nişte coarde de harpă strunite. Simţurile li se acordaseră reciproc perfect, dar deocamdată conveneau tacit să şi-l satisfacă numai pe cel vizual.

Ochii lui nu şovăiseră, dar Jenny ştia că o privea pe toată în acelaşi timp – părul, faţa, gura, sînii. Cum ar fi putut să nu-i vadă sînii? Şi-i simţea tremurînd de emoţie, cu sfîrcurile împingînd bumbacul moale al tricoului parcă întrecîndu-se să-i atragă atenţia.

Şi nu putea pierde din vedere nici fîşia unde marginea chiloţilor i se vedea deasupa coapselor goale. Cu siguranţă, locul acela nu le scăpase ochilor lui de topaz fumuriu. Sub privirea lor arzătoare, zonele erogene ale trupului ei se încălzeau considerabil, începînd să palpite de o durere plăcută. Totuşi, Jenny nu-şi putea lua ochii de la el.

Observă că pe dedesubtul braţelor nu era la fel de bronzat ca în rest. Îi venea să-şi înfigă dinţii în bicepşii lui tari, dar ştia că l-ar fi şocat dacă o făcea. Femeile ar fi trebuit să fie pasive, nu? În plus, o asemenea conduită depăşea experienţa ei de viaţă.

Smocurile de păr de la subsuorile lui păreau moi, pufoase. Oare gîdilau? Fără-ndoială. Îndrăz-

nea să descopere? Ochii îi coborîră sfioşi un moment, înainte de a-i ridica din nou.

Din noaptea aceea în Monterico, torsul lui gol o înnebunea. Acum îl studie alene, pe îndelete, absorbind fiecare detaliu, muşchii arcuiţi ai pieptului, spuza de păr, felul în care întinderea lată se îngusta spre abdomenul zvelt. Avea pîntecul dur şi plat. Ombilicul adîncea o gropiţă în mijlocul taliei înguste.

Stătea culcat cu picioarele încrucişate la glezne. Erau desculţe. Purta o pereche de jeanşi.

Descheiaţi.

Erau blugii obişnuiţi ai muncitorilor şi cowboys-ilor, cu şliţ de modă veche, dotat cu nasturi. Cusăturile erau decolorate pînă la alb, iar docul se destrămase pe alocuri. Îi cuprindeau coapsele lungi, stînd strînşi pe sex. O panglică de păr cobora ca o săgeată în deschizătura umbrită.

Jenny îşi dădu seama că de mult timp nu mai respira. Închise ochii şi expiră, cu un oftat lent. Îi era uşor să presupună ce se întîmplase. De cum îşi terminase duşul, Cage se lăsase pradă somnului, căzînd pe pat fără a se mai osteni să-şi încheie pantalonii. În fond, condusese toată noaptea.

Era *acoperit*, la limită...

Cu inima bătîndu-i nebuneşte, Jenny deschise din nou ochii. Aproape împotriva voinţei ei, aceş-

tia se îndreptară spre pîntecul lui Cage. Cu fiecare respiraţie abdomenul i se ridica şi cobora, punîndu-i muşchii în mişcare, ca un balet hipnotizant, erotic.

Era fascinată. Se simţea îndemnată. De ce să se mai opună?

Îl atinse.

Degetele ei găsiră acea lucioasă fîşie centrală de păr care-i împărţea toracele în două. Coborîră de-a lungul ei pînă la buric. Arătătorul încercă sfios adîncimea ispititoarei scobituri, învîrtindu-se apoi în părul ce o înconjura.

Era atît de cald şi de viu. Energia emana din el, propagîndu-i curenţi electrici prin degete. Tot numai masculinitate crudă. Se simţea slabă şi lipsită de apărare în faţa puterii lui.

Atrasă inexorabil, mîna îi coborî şi mai mult. Părul pe care-l întîlni în deschizătura blugilor era mai închis, mai des şi mai aspru.

Ezită şi întoarse capul. Cînd îi privi faţa, scoase un uşor ţipăt.

În ochii lui Cage luceau lacrimi. Nu se mişcase, nu-şi schimbase cîtuşi de puţin poziţia, nu rostise o vorbă, dar ochii i se umpluseră de emoţie. O înduioşă pe Jenny într-un mod care depăşea nivelul fizic.

Nimeni nu-i dăduse vreodată dovezi de iubire. Nicicînd nu fusese alintat sau tratat cu afecţiune.

Atingerile iubitoare lipsiseră din viaţa lui tînără. Fusese lipsit de darurile neegoiste.

Jenny nu ezită. Ba chiar nici nu se gîndi la ce făcea. Nu mai avea nici o umbră de îndoială în minte.

Mîna îi dispăru în pantalonii lui.

Din pieptul lui Cage erupse un geamăt simţit pînă-n străfundurile inimii. Coborîndu-şi mîinile, se agăţă de cearceaful întins sub el. Îşi dezgoli dinţii într-o grimasă de extaz, frecîndu-şi ceafa în pernă. Lacrimi se prelinseră din colţurile ochilor, cînd şi-i închise strîns în calea pasiunii care-l inunda ca un rîu ieşit din matcă.

Îşi agăţă cu degetele betelia pantalonilor şi şi-i împinse în jos peste şolduri, rotind apoi picioarele ca pe bicicletă pînă reuşi să-i arunce.

Jenny, cu ochii sticloşi de mirare, îşi privi mîna. I-o umplea cu prisosinţă. Era plin, gros, tare şi fierbinte. Îl admiră cu ochi nedeprinşi şi totuşi dornici.

Lăsîndu-se numai în voia instinctului, se întoarse pentru a se culca lîngă el, cu obrazul pe coapsa lui. Părul i se revărsă peste el ca o mantie de mătase. Cage i-l răsfiră cu degetele, fără a gîndi, călăuzit numai de atingere.

O durea pieptul de dragul lui şi voia să ştie cît de minunat îl găsea, la trup şi la suflet. Îşi ridică de pe coapsa lui capul, se aplecă şi îl sărută.

Ceea ce se întîmplă atunci fu mai presus de imaginaţia sau puterea ei de înţelegere. Cu un mîrîit uşor, Cage întoarse capul, începînd s-o frece cu nasul şi buzele. Într-un fel sau altul, chiloţii dispărură de pe ea, deşi nu-şi amintea deloc cum se petrecuse.

Îi simţi mîinile pe coapse, mîngîind, căutînd, depărtînd. O atinse în cel mai intim mod.

Apoi ajunse acolo gura lui, caldă, umedă şi iubitoare.

Făcea dragoste cu ea, iar Jenny îl mîngîia cu buzele şi limba. Lumea deveni un vas cu frişcă, în care ea se scufundase. Atmosfera era bogată, delicioasă, catifelată. Pe acel tărîm nu existau margini colţuroase ale simţirii, nici emoţii dificile, nici realităţi aspre. Totul era lin, complet şi înţeles. Lipseau urîţenia şi ambiguitatea. Numai frumuseţe şi lumină, peste tot.

Cînd se răsuci şi se rezemă deasupra ei, Cage îi şopti:

– Deschide ochii, Jenny. Să-l vezi pe cel care te iubeşte.

Ochii i se deschiseră tremurător. Erau înceţoşaţi de pasiune, dar Cage ştiu că îl vedea şi-l recunoştea. Dintr-o mişcare rapidă, se îngropă în căldura ei mătăsoasă. Cînd ajunse în siguranţa dinăuntru, îi zîmbi spre faţa luminoasă.

Urmări succesiunea de expresii dansîndu-i pe-

ste trăsături ca răspuns la mîngîierile lui sacadate. Îi văzu mirarea răsărind în ochii îngreunaţi, cînd schimbă ritmul, începînd s-o poarte spre niveluri tot mai înalte ale excitaţiei.

Privi lumina care-i ardea în suflet cînd cunoscu împlinirea... şi o văzu strălucind de iubire cînd şi el o atinse pe a lui.

– Mi-eşti nepreţuită şi te iubesc, Jenny. Dintotdeauna te-am iubit.

Buzele îi erau aproape de urechea ei. Şuviţele de păr blond-prăfos se amestecau cu tonurile castanii mai bogate ale ei, pe pernă. Îşi simţea obrazul la fel de înfierbîntat ca al ei, cînd le lipi unul de altul.

– Te iubesc.

Îşi înălţă capul şi o privi în ochi, care scînteiau ca smaraldele.

– Şi eu te iubesc, Cage.

Ridică mîna să-l atingă pe orbaz, pe sprîncene, pe buze, ca pentru a se convinge că era cu adevărat acolo şi nu fusese totul doar un vis.

– Mai ţii minte ce ţi-am promis?

– Da. Şi te-ai ţinut de cuvînt. A fost minunat, întocmai cum ai spus tu că va fi.

– *Tu* eşti minunată.

Făcu o mişcare.

– Nu, rămîi în mine.

– Asta şi vreau, şopti, cu buzele lipite de ale ei.

Dar încă nici nu te-am sărutat măcar.

Îndreptă lucrurile cu un sărut prelung, care-i ţinu limba cuibăritā în gura ei preţ de cîteva momente fără respiraţie.

Trăgînd de tricou, i-l scoase peste cap şi îl aruncă în lături. Îşi coborî privirea spre sînii ei, mîngîindu-l pe unul încet.

– N-am minţit, Jenny. Te iubesc de mult timp, dar nu aveam ce face. Îi aparţineai lui Hal. Am acceptat situaţia fără discuţie, la fel ca toată lumea, inclusiv tu.

– Simţisem că era ceva între noi. Nu ştiam ce anume.

– Dorinţă.

Jenny surîse, plimbîndu-şi degetele prin părul lui.

– Orice-a fost, mi-era frică.

– Crezusem că de mine te temeai.

– Nu. Doar de felul în care mă făceai să mă simt.

– De-asta m-ai evitat?

– A fost atît de vizibil?

– Hm.

Era intrigat de sînii ei, de forma lor, de vîrfurile închise. Îi examină drăgăstos.

– Cum apăream, cum te repezeai în ascunziş.

– Prezenţa ta era periculoasă. Aş fi făcut orice ca să nu rămîn singură în aceeaşi cameră cu tine.

Păreai să consumi tot oxigenul. Nu mai puteam respira.

Gemu încet, cînd Cage se aplecă şi-i scăldă sfîrcul sînului cu limba.

– Şi-acum îmi tai respiraţia.

– Nu pot ţine secret ce efect ai asupra mea.

Se agită în ea. Iarăşi se întărise.

Jenny îi cuprinse în palme muşchii duri ai feselor, împingîndu-l şi mai adînc. El îi dezmierda sînul, hărţuind sfîrcul pînă deveni tare şi inflamat, după care îşi pogorî gura asupra lui.

Jenny îl privi cum o mîngîia, îi privi mişcările obrajilor în timp ce-şi ostoia setea de ea. Îşi dorea să fi putut umple golul dinăuntrul lui, să-i şteargă din trecut toate momentele cînd avusese nevoie de iubire şi rămăsese neîmplinit.

– Cage, foloseşte-mă. Foloseşte-te de mine.

– Nu, Jenny, scrîşni el, săgetînd cu limba. M-am folosit de alte femei. Asta e altceva.

Jenny voia să se concentreze asupra unor moduri de a-l bucura şi satisface, dar devenise prea captată de plăcerea pe care i-o dăruia el. xcitaţia i se înteţise pînă o umplu iarăşi. Pereţii trupul ei îi strîngeau tăria ca un pumn în mănuşă de catifea. Se înfiora cu fiecare impuls puternic şi se arcuia în întîmpinarea lor.

Apoi, o altă senzaţie i se desfăşură prin mijloc, în spirală. La început, mişcările unduitoare fură

atît de slabe, încît crezu că i se păruse. Apoi, însă, palpitaţiile deveniră mai puternice şi înţelese ce anume le provocase.

Cînd pricepu, intră în panică. Trupul îi înţepeni sub al lui Cage şi, în loc de a se strădui să-l cunoască şi mai mult, se feri.

– Nu, nu, opreşte...

Îl apucă de cap şi i-l îndepărtă de sînii ei. Se smulse de sub el, apropiindu-şi strîns coapsele.

– Stai, stai...

– Jenny?

Respiraţia îi era răguşită şi zgomotoasă. Avu nevoie de cîteva secunde pentru a-şi limpezi din nou vederea, potrivind lumea pe axa firească.

– Ce s-a întîmplat, Jenny? Te-a durut?

Inima i se strînse de spaimă, cînd Jenny se întoarse cu spatele şi, ridicînd genunchii, îşi adună ghem trupul mărunt.

– Doamne Dumnezeule, s-a-ntîmplat ceva. Ce este? Spune-mi.

În viaţa lui nu se mai simţise atît de speriat şi de neputincios. Cu cîteva secunde în urmă, el şi Jenny făcuseră dragoste. Trupul ei răspunsese plin de dorinţă. Acum, plîngea şi se purta de parcă ar fi sfîşiat-o nişte dureri chinuitoare.

Îi puse o mînă pe umăr. Jenny tresări la atingerea lui.

– Ce e? Să chem un medic?

Nu primi alt răspuns decît un suspin întretăiat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jenny, măcar spune-mi dacă te doare ceva.

– Nu, nu, gemu ea. Nu-i asta...

– Atunci ce?

Îşi împinse degetele prin păr, dîndu-şi-l la o parte de pe frunte, nervos.

– Ce s-a întîmplat? De ce m-ai oprit? Ţi-am făcut ceva rău?

– Am simţit că s-a mişcat copilul.

Cuvintele fuseseră murmurate în pernă, cu o voce uscată ca hîrtia. La început, Cage nu le putu descifra, dar cînd desprinse silabele neinteligibile şi pe aranjă la loc, simţi că se înmuia tot de uşurare.

– Acum a fost prima dată?

Jenny dădu din cap:

– Doctorul a spus că ar trebui să-ncep în curînd să-l simt. Asta e prima oară.

În spatele ei, Cage zîmbi. Copilul lui îi vorbise. Jenny, însă, se vedea clar că era îngrijorată. O atinse din nou pe umăr şi, de astă dată, nu-şi mai retrase mîna, nici chiar cînd ea deveni rigidă de aversiune. Ba chiar, se întinse alături, încercînd s-o ia în braţe.

– Nu-i nimic, Jenny. Nu-i vom face nici un rău copilului, dacă avem grijă.

Jenny se ridică brusc, privindu-l cu furie:

– N-ai priceput, nu?

Cage o privi nevenindu-i să creadă, cînd se repezi jos din pat, trase de pătură pînă se desprinse din aşternutul mototolit şi se înfăşură cu ea. Merse cu paşi mari la fereastră, unde îşi rezemă umărul de ramă, cu spatele spre cameră.

Era jignit şi furios şi îşi smulse pantalonii şi-şi împinse picioarele în ei, trăgîndu- şi-i peste şolduri cu o mişcare turbată de-a binelea.

– Cred că n-am priceput, Jenny. Ce-ar fi să-mi explici?

Nu-i auzise paşii pe covorul gros, de lux, şi fu alarmată cînd, întorcîndu-se, îl văzu atît de aproape. Sprîncenele i se coboriseră peste ochi, feroce. Jeanşii stăteau iarăşi descheiaţi, văzîndu-i-se părul ciufulit de degetele ei care-l mîngîiaseră cu atîta patimă.

Era întruchiparea sexualităţii masculine şi arăta atît de atrăgător, încît fu nevoită să facă un efort pentru a-i rezista.

– N-oi fi avînd tu nici un pic de morală în comportamentul ăsta gen cotoi de maidan, dar eu am.

– Consideri că tot ce-am făcut a fost ca între mîţele de maidan? întrebă el, cu glasul tremurîndu-i de mînie.

– Nu, pînă nu mi-am simţit copilul mişcînd.

– Eu găsesc că e minunat. Aş fi vrut să-mi

împărtăşeşti şi mie momentul.

– E copilul altui bărbat, Cage! Nu-ţi dai seama ce fel de femeie mă face asta să fiu?

Furia i se risipise şi în locul ei nu mai simţea decît ruşine şi nefericire. Îşi lăsă capul în piept, începînd să lăcrimeze. Cage îi privi umerii cum tremurau de plîns. Mîinile ei mici şi firave strîngeau pătura pe trup ca ale Evei, cînd se agăţase de acea primă frunză de smochin ca să-şi ascundă ruşinea.

– Şi ce fel de femeie te face să fii?

Jenny scuturâ din cap, la început incapabilă să-şi exprime gîndurile în cuvinte. Îşi înghiţi lacrimile.

– Ce-am făcut împreună... felul cum m-am purtat cînd... făceam dragoste...

– Continuă, o îndemnă el, văzînd-o că ezita.

– Nu mă mai recunosc pe mine însămi. Te iubesc, dar port în trup copilul fratelui tău.

– Hal a murit. Noi sîntem vii.

– Am negat-o, chiar şi faţă de mine însămi, dar părinţii tăi au avut parţial dreptate cînd au spus că încercasem să-l ademenesc pe Hal să-şi abandoneze misiunea.

– Ce vrei să spui? se brăzdă fruntea lui Cage, cu îngrijorare.

– În noaptea cînd a venit în camera mea ca să-mi spună noapte bună, nu avea intenţia să

facă dragoste cu mine. L-am sărutat şi l-am rugat să rămînă, să renunţe la călătorie şi să ne căsătorim.

– Mi-ai mai spus asta. Ai spus că a plecat, şi că pe urmă s-a întors.

– Aşa e.

– Deci, nu te poţi învinui că l-ai sedus. Hal s-a hotărît singur, fără nici o presiune din partea ta.

Jenny îşi rezemă capul de marginea ferestrei, privind fără vedere printre obloane.

– Dar nu înţelegi? Poate că a venit numai ca să vadă ce fac, să mă mai sărute o dată de noapte bună. Eram disperată şi probabil a simţit.

Măruntaiele lui Cage se strînseseră noduri-noduri. Cît mai putea continua cu minciuna? De ce nu pierea de moarte bună, lăsîndu-l naibii în pace? De ce trebuia să revină pentru a-l bîntui de fiecare dată cînd întrezărea fericirea alături de Jenny? Ca un portar răutăcios, acel singur păcat îl împiedica să cunoască paradisul.

– Tot hotărîrea lui Hal a fost, repetă el ferm.

– Însă dacă noaptea aceea nu exista, acum poate încă ar mai fi în viaţă. Eu n-am avut atîta minte să-mi fac griji cu sarcina, dar Hal probabil a avut. Poate că la asta s-a gîndit cînd a fost atît de neatent, încît l-au arestat.

Nu m-a îndemnat conştiinţa să fac mai mult decît să-l seduc spre a abandona o misiune im-

pusă de Dumnezeu, cînd tot timpul te iubeam pe tine, o dragoste pe care eram prea slabă şi prea speriată ca s-o recunosc. Iar acum, mă culc cu tine în timp ce port copilul lui Hal. Un copil care nu-şi va cunoaşte niciodată tatăl, din vina mea.

Cage stătu tăcut un moment, după care merse la picioarele patului şi se aşeză pe margine. Îşi depărtă larg genunchii, cu coatele proptite de ei, şi-şi rezemă fruntea în pumni, privind covorul dintre picioare.

– N-ai nici un motiv să te simţi vinovată, Jenny.

– Nu încerca să mă faci să mă simt mai bine. Sînt dezgustată de mine însămi.

– Ascultă-mă, auzi-mă pînă la capăt, spuse tăios Cage, ridicînd capul. *Nu* eşti vinovată de nimic din toate astea, nici că l-ai sedus pe Hal să vină în patul tău, nici că i-ai abătut gîndul de la misiune, şi cu siguranţă că nici de moartea lui. Şi nu eşti vinovată nici că faci dragoste cu mine în timp ce porţi copilul lui Hal.

Jenny se întoarse să-l privească, perplexă. Luna îi lumina doar o jumătate a feţei, lăsînd-o pe cealaltă în umbră. Cu atît mai bine, îşi spuse Cage. Se temea de ceea ce ar fi putut să vadă în expresia ei cînd îi spunea adevărul.

Trase adînc aer în piept şi continuă încet, deşi fără pic de ezitare.

– Hal n-a procreat copilul tău, Jenny. Eu am

făcut-o. Eu am venit în camera ta, atunci noaptea, nu Hal. Cu mine ai făcut dragoste.

Ochii ei rămaseră nemişcaţi şi imenşi, privindu-l peste lăţimea camerei. Încet, lunecă în josul peretelui, aşezîndu-se sleită pe jos. Pătura se întinse în jurul ei ca o ciupercă. Nu i se mai vedea decît faţa, palidă de neîncredere, şi mîinile, ale căror degete se albiseră.

– E imposibil, spuse ea, pe un fir de respiraţie.

– E adevărul.

Scutură din cap cu furie:

– Hal a venit în camera mea. L-am văzut.

– Pe mine m-ai văzut. În cameră era întuneric. Stăteam cu spatele spre lumină, cînd am deschis uşa. N-ai putut vedea altceva decît o siluetă.

– Era Hal!

– Treceam prin dreptul uşii tale şi te-am auzit plîngînd. Am vrut să-l chem pe Hal. Dar el era jos, adîncit în discuţie cu mama şi cu tata. Aşa că am intrat eu în locul lui să văd ce făceai.

– Nu, murmură ea fără sunet, continuînd să clatine din cap.

– Înainte de a apuca să spun ceva, te-ai ridicat şi mi te-ai adresat ca lui Hal.

– Nu te cred.

– Atunci de unde ştiu cum s-a întîmplat? Ai întins mîinile spre mine. Aveai lacrimi pe faţă. Le-am văzut reflectînd lumina, înainte să închid uşa.

Recunosc că ar fi trebuit să mă identific în momentul cînd m-ai numit Hal, dar n-am făcut-o. În clipa aia n-am vrut, iar acum îmi pare al dracului de bine că nu ţi-am spus.

– Nu vreau să mai aud, îşi acoperi Jenny urechile.

Netulburat, Cage continuă:

– Ştiam că sufereai, Jenny. Erai lovită şi aveai nevoie de alinare. Sincer să fiu, nu credeam că Hal ţi-ar fi dat ceea ce-ţi trebuia.

– Pe cînd tu, da, şuieră ea acuzator.

– Eu da, se ridică de pe pat Cage, apropiindu-se. Mi-ai cerut să te iau în braţe.

– Lui Hal i-am cerut!

– Dar Hal nu prea era pe-acolo, nu? strigă Cage, pierzîndu-şi şi el calmul. Hal era jos, îndrugînd verzi şi uscate despre viziuni şi meniri şi cauze, cînd ar fi trebuit să se ocupe de propria lui logodnică.

– Am făcut dragoste cu Hal! ţipă ea, într-o ultimă încercare frenetică de a nega ceea ce auzea.

– Erai tulburată. Plînseseşi. Hal şi cu mine semănam destul de mult la statură ca să mă confunzi cu el. Eram îmbrăcaţi la fel, cu blugi şi cămăşi. N-am spus nimic, ca să nu-mi recunoşti glasul.

– Dar aş fi observat oricum diferenţa.

– Cu cine puteai să mă compari? Nu mai avuseseşi nici un alt iubit.

Jenny încercă să uite cît de insistent îl ispitise pe acel „iubit" s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute, la fel cum încerca să uite de somniferele pe care le luase în acea seară. Nu fusese ameţită, cu mintea ceţoasă? Nu se gîndise după aceea ce era posibil să se fi întîmplat numai în imaginaţia ei? Nu păruse totul ca un vis?

– Nu pe mine mă aşteptai, continuă Cage. Îl doreai pe Hal. Pur şi simplu nu ţi-a trecut prin minte că putea fi altcineva.

– Ceea ce e totuna cu a recunoaşte ce canalie mincinoasă eşti.

Ochii i se îngustară vizibil.

– În noaptea aia, nu păreai să mă găseşti o canalie. Nu păreai să fii deloc nemulţumită de mine.

– Termină. Nu mai...

– M-ai lins cum linge ursul mierea.

– Taci din gură!

– Recunoaşte, Jenny, niciodată nu mai fuseseşi sărutată aşa. Hal nu te sărutase niciodată aşa, este?

– Am...

– Recunoaşte!

– Nici în ruptul capului!

– Ei bine, poţi s-o negi în sinea ta cît vrei, dar ştii bine că am dreptate. Te-am atins şi ne-am dat amîndoi drumul ca nişte rachete.

Jenny închise strîns ochii.

– Nu ştiam că erai tu.

– Tot nu conta.

Ochii i se deschiseră iarăşi, brusc.

– Minţi!

– Nu mint deloc, ba, mai mult, ştii şi tu că nu mint.

Îşi strivi buzele cu degetele.

– Cum ai putut fi atît de josnic? Cum m-ai putut înşela aşa? Cum ai fost în stare...

Cu restul cuvintelor se înecă.

Cage se lăsă în genunchi în faţa ei. Furia îi scăzuse, iar glasu- i tremura de sinceritate.

– Pentru că te iubeam.

Îl privi fără o vorbă.

– Pentru că aveam nevoie să fiu învăluit în tine la fel cum şi tu aveai nevoie de dragostea unui bărbat. De ani de zile te doream, Jenny. Dorinţă, dar, dar nu numai atît, mult mai mult decît atît. În noaptea aceea, erai acolo, în pat, goală şi caldă şi dulce şi excitată. La început m-am gîndit să te îmbrăţişez doar, să te sărut de cîteva ori înainte de a-ţi spune cine eram de fapt. Dar odată ce te-am luat în braţe, ţi-am simţit gustul, ţi-am simţit

limba cu a mea, ţi-am atins sînii...

Ridică din umeri, neajutorat.

– ...pur şi simplu n-am mai avut cum să opresc avalanşa.

După o clipă, continuă:

– Am fost surprins că erai fecioară. Însă nici chiar descoperirea asta n-a fost de ajuns ca să mă oprească. Tot ceea ce sînt eu a intrat în dragostea pentru tine din noaptea aceea. Nu mă gîndeam decît să te uşurez de durere cu dragostea mea. Era pentru prima oară în viaţă cînd simţeam că făceam o faptă bună. A fost curat şi just, Jenny. Tu însăţi mi-ai spus.

– Am crezut că vorbeam despre Hal.

– Dar nu despre el vorbeai. *Eu* am fost amantul tău. Mai gîndeşte-te la noaptea de-atunci şi compar-o cu asta. Ştii că nu mint.

Se ridică din nou şi începu să se plimbe pe porţiunea de mochetă dintre pat şi fereastră.

– După ce am făcut dragoste cu tine, n-am mai putut să renunţ. Doream să te cuceresc încet. Plănuiam să-ţi fac curte, astfel ca la întoarcerea lui Hal acasă să fii dispusă să rupi logodna cu el, pe cît de nedureros posibil, şi să devii soţia mea.

Se opri din mers, zîmbindu-i:

– În ziua cînd mi-ai spus că eşti însărcinată, abia am mai putut să stau locului. Îmi venea să

sar în sus, să te iau în braţe, să dansez cu tine prin magazinul ăla. Astă seară, cînd mi-ai spus că s-a mişcat copilul, am simţit acelaşi lucru.

La amintirea celor întîmplate cu doar cîteva minute în urmă, Jenny privi spre pat. Era cumplit. Oribil. Dar îl credea. Totul se lega. De ce nu-şi dăduse seama mai-nainte, nu înţelegea. Acum era evident. Al dracului de evident. Dar, vorba lui, nu ştiuse la ce să fie atentă.

Sau, nu cumva...? Ştiuse, oare? În cel mai tainic ascunziş al sufletului ei, *ştiuse?* Nu. *Doamne, rogu-Te, nu!*

– De ce nu mi-ai spus, Cage? Am făcut dragoste cu un bărbat, crezînd că era altul! De ce nu mi-ai spus?

– La început, fiindcă-mi închipuiam că încă îl mai iubeai pe Hal. Ai fi fost distrusă, dacă ai fi crezut că i-ai fost necredincioasă.

– I-am fost.

– Ba nu i-ai fost, fir-ar să fie. Dacă a fost cineva necredincios, eu sînt ăla!

Sînii îi palpitau de emoţie, cînd se ridică în picioare.

– Au trecut luni de-atunci. De ce nu mi-ai spus?

– N-am vrut să suferi.

– Crezi că acum nu sufăr?

– N-ai avea de ce. Te-ai eliberat. A fost păcatul meu, Jenny, nu al tău. Tu erai nevinovată şi am încercat să te cruţ.

– De ce?

– Fiindcă ai tendinţa masochistă de a-ţi asuma răspunderea pentru greşelile altora. Te faci vinovată de defectele tuturor. Ale părinţilor mei, ale lui Hal, ale mele.

Oftă adînc.

– Dar ăsta nu-i singurul motiv, îi sfredeli el ochii cu privirea. Voiam să fac ceea ce se cuvenea. Mă simţeam dator faţă de Hal să nu-ţi spun. În timp ce eu hălăduiam ca un drac împielițat, bînd şi alergînd după fuste, el îşi dedicase viaţa faptelor bune. Am luat ceva ce-i aparţinea de drept... deşi pe-asta aş putea s-o mai discut, fiindcă te iubeam de atîta vreme.

Făcu un pas spre ea.

– Voiam să intri în viaţa mea, dar ştiam că preţul pe care l-aş fi avut de plătit pentru tine avea să fie scump. Păcătoşii ca mine nu sînt răsplătiţi fără a avea de achitat o taxă.

– Ce vorbeşti, Cage? Mi se pare că pînă în seara asta ai scăpat pe blat. Ce fel de datorii ai plătit?

– Una din ele a fost aceea de a trebui să te aud strigînd numele fratelui meu în momentul pri-

mului tău orgasm.

Jenny îşi feri faţa.

– Alta a fost să crezi tot timpul că Hal te adusese pentru prima oară în lumea extazului. Alta a fost noaptea din Monterico, cînd te-am putut ţine în braţe pe cînd dormeai, dar nici atunci nu mi-am putut exprima iubirea. Cel mai mare preţ a constat în faptul că aveai convingerea că acest copil, copilul *meu,* era al altui bărbat.

În acel moment, aproape îl iertă. Aproape cedă în faţa tremurului din glasul său şi aprigei posesiuni din ochi. Aproape se prăbuşi în braţele lui, primindu-i iubirea.

Dar nu putea. Ceea ce făcuse Cage era îngrozitor, iar un păcat de asemenea proporţii nu se trecea uşor cu vederea.

– Şi-atunci, de ce-mi spui acum?

– Fiindcă te acuzi singură de moartea lui Hal. Nu pot să îndur, Jenny. A plecat în misiune cu trupul şi conştiinţa curate. Moartea lui n-a avut nimic de-a face cu tine. N-ai fi avut nici o cale de a o împiedica. Nu te voi lăsa să trăieşti toată viaţa învinuindu-te şi crezînd că ai fi măcar pe departe răspunzătoare pentru că ai un copil orfan.

Întinse mîna spre mîna ei. I-o apucă, rece şi inertă.

– Te iubesc, Jenny.

Jenny îşi smulse mîna.

– Iubirea nu se clădeşte pe înşelătorii şi minciuni, Cage. Mă minţi de luni de zile. Ce-ai vrea să fac?

– Să mă iubeşti şi tu.

– M-ai făcut de rîs!

– Te-am făcut femeie!

Se răsuci din faţa ei, făcînd un efort de a-şi calma nervii.

– Dacă ai înceta să mai cerni totul prin filtrul tău de bună cuviinţă, conştiinţă şi vinovăţie, ai vedea lucrurile aşa cum sînt. Noaptea aia a fost cel mai bun lucru care ni s-a întîmplat vreodată, fiecăruia dintre noi. Ne-a eliberat pe amîndoi.

– Eliberat? strigă ea. Ne-a eliberat? Toată viaţa va trebui să port povara acelei nopţi.

– Vorbeşti despre copilul meu ca de o povară?

– Nu, nu de copil, scrîşni ea. De vinovăţie. Vinovăţia de a face dragoste cu un om, în timp ce eram logodită cu fratele lui.

– Ei...

Obscenitatea cu care continuă pîrjoli pereţii.

– Iar ne întoarcem de unde-am pornit?

– Da. Şi m-am săturat. Du-mă acasă.

– Nici o şansă. Nu înainte de a lămuri totul în noaptea asta.

– Du-mă acasă, repetă ea cu încăpăţînare. Dacă n-o faci, îţi fur cheile uneia dintre maşini şi merg singură.

– Rămîi aici, că de nu...

– Să nu mă ameninţi. Nu mă mai tem de tine. Ameninţările tale sînt goale oricum. Ce rău mai mare mi-ai putea face decît cel pe care mi l-ai făcut deja?

Bărbia lui tremura de furie. Jenny îi privi ochii umplîndu-se cu o mînie incandescentă, după care, la fel de repede, se răciră ca gheaţa. Brusc, îi întoarse spatele. Mergînd la debara, smulse o cămaşă de pe un umeraş şi luă o pereche de cizme.

– Îmbracă-te, spuse el scurt, abia mişcîndu-şi buzele. Vin să te iau în cinci minute.

Cînd reveni, Jenny era gata. Coborî scara înaintea lui şi ieşi. Traversară curtea întunecată, spre garaj. Cage deschise portiera *Lincoln*-ului, iar Jenny urcă.

Tăcură în tot timpul drumului pînă în oraş. Mîinile lui strîngeau volanul de parcă ar fi vrut să-l smulgă din locaş. Conducea cu viteză. Cînd frînă în faţa apartamentului ei, Jenny se repezi înainte sub impactul inerţiei. Aplecîndu-se prin faţa ei, îi deschise portiera şi o împinse brutal. Jenny coborî.

– Jenny?

Stătea întins pe deasupra fotoliului.

– Am făcut cîteva lucruri îngrozitoare în viaţa mea. Unele, din pură răutate. Dar asta a fost singura oară cînd am încercat să fac tot ce trebuia. Voiam să mă am bine cu părinţii mei, cu tine şi cu copilul.

Rîse amar.

– Chiar şi cînd încerc să fac ce se cuvine, se-alege praful. Poate o fi adevărat ceea ce-a spus dintotdeauna lumea despre Cage Hendren. Nu-s bun de nimic.

Apucă mînerul portierei şi o trînti.

Apoi, cu un urlet din saboţi şi într-o explozie de pietriş, maşina demară înainte, ieşind din parcare.

Jenny intră în apartament. Se simţea secătuită, fără vlagă. Oare nu mai demult de aseară luaseră ea şi Cage cina la lumina lumînărilor? Da, cupele lor de îngheţată şi ceştile de cafea încă mai stăteau pe măsuţă, uitate acolo cînd plecaseră să-i ducă pe Roxy şi pe Gary la El Paso. Putea să se fi întîmplat într-o altă viaţă.

Lăsă lămpile stinse în timp ce trecea prin apartament, spre dormitor. Părea întunecos, rece, pustiu, spre deosebire de dormitorul din casa lui Cage.

Nu, n-avea să se gîndească la asta.

Dar se gîndea şi nu avea cum să-şi oprească amintirile care-i năvăleau în minte. Fiecare atingere, fiecare sărutare, fiecare cuvînt.

Îşi aminti expresia sumbră din ochii lui, înainte de a pleca. Chiar *încercase* să procedeze bine, păstrînd tăcerea?

Cu siguranţă, nu făcuse pe înfumuratul în dimineaţa plecării lui Hal. Îşi amintea cîtă atenţie îi acordase. O urmărise încordat, dar nu ţanţoş sau antipatic, cum ar fi putut să fie. Dacă nu i-ar fi jucat decît o farsă crudă, cu siguranţă că pe urmă s-ar fi umflat în pene.

O iubea? Fusese dispus să renunţe la revendicarea propriului său copil. Nu era un asemenea sacrificiu dovada supremă a iubirii?

Iar dacă o iubea, atunci de ce era supărată, de fapt?

Cage fusese singurul ei amant. Nu-i dădea asta o senzaţie de lumină şi de căldură pe dinăuntru? Farmecul acelei nopţi îi aparţinuse ei şi lui Cage. Ar fi trebuit să ştie! Niciodată în viaţa ei nu se mai simţise aşa, nici înainte nici după... pînă în noaptea trecută.

Cînd era înăuntrul ei, nu-i simţise trupul familiar, ca pe o prelungire a propriului ei trup? De ambele dăţi, nu se simţise întregită? Adăugarea

trupului său lîngă al ei nu asamblase toate piesele complexului joc de puzzle care era Jenny Fletcher, desăvîrşindu-l?

Îl acuza pe Cage de înşelătorie numai ca să-şi uşureze propria conştiinţă? Datorită anilor în care îl amăgise pe Hal, pe soţii Hendren, tot oraşul. Le făcuse jocul cu planurile de căsătorie, ştiind prea bine că iubirea pe care i-o nutrea lui Hal nu era aceea pe care se poate întemeia o căsnicie.

Între ei nu vibrase nici o coardă comună, la fel ca între ea şi Cage. Hal nu-i potolise neostoita sete a spiritului. Cu el, ar fi ajuns pînă la a-şi suprima acel spirit, trăind sub oprelişti continue. Cage o provocase să redevină ea însăşi.

Nu-l putea ierta pe Cage pentru că ţinuse secretul atîtea luni? Ea fusese pregătită să-l păstreze pe al ei pînă la sfîrşitul vieţii. Dacă n-ar fi făcut Cage dragoste cu ea în noaptea aceea, dacă Hal nu murea, s-ar fi măritat cu logodnicul ei. Şi, oricît de nefericită ar fi fost, ar fi suportat. Înainte de relaţia cu Cage, n-ar fi avut curajul de a-şi căuta propria fericire, ci ar fi continuat să-i lase pe alţii să i-o caute în locul ei.

Cage o învăţase să-şi făurească singură viitorul. Nu era un motiv suficient ca să-l iubească?

A doua zi, avea să judece mai pe îndelete. Poate să-l cheme pe Cage, să-i ceară iertare pen-

tru intoleranţa din timpul nopţii şi, împreună, să lămurească totul.

Obosită, se dezbrăcă de haine, îşi luă o cămaşă de noapte şi se strecură în pat. Dar nu putea adormi. Dormise aproape toată ziua, iar lumea părea să se împotrivească odihnei liniştite de care avea nevoie. Pe străzile oraşului urlau sirene şi, chiar cînd şi-l alungă pe Cage din minte îndeajuns pentru a adormi, telefonul sună strident.

Capitolul 13

Gîndindu-se că putea fi Cage, cîntări înţelepciunea de a răspunde. Era gata să discute cu el? Telefonul ajunsese la al şaselea apel, cînd cedă şi ridică receptorul.

– Alo?

– Domnişoara Fletcher?

Nu era Cage şi, o clipă, simţi un junghi de dezamăgire.

– Da.

– Sîneţi Jenny Fletcher cea care a locuit la reverendul Hendren?

– Da. Cine-i la telefon, vă rog?

– Ajutor de şerif Rawlins, se prezentă interlocutorul. Întîmplător nu ştiţi unde i-am putea găsi pe soţii Hendren?

– Aţi încercat la biserică şi la casa parohială?

– Sigur că da.

– Atunci, regret, nu ştiu unde sînt. Vă pot ajuta cu altceva?

– Trebuie neapărat să-i găsim, răspunse ajutorul de şerif, cu insistenţă. Fiul lor a suferit un accident.

Pe Jenny o luă cu frig. În stomac i se puse un bulgăre de greaţă. Explozii galbene erupseră pe un fundal negru, cînd închise ochii. Printr-un efort de voinţă, reuşi să nu leşine.

– Fiul lor? întrebă ea cu voce ascuţită, subţire.

– Mda, Cage.

– Dar abia a... abia ne-am despărţit.

– S-a întîmplat acum cîteva minute.

– Este... a fost... mortal?

– Încă nu ştiu, domnişoară Fletcher. În acest moment, ambulanţa goneşte cu el spre spital. E grav, sigur că da. I-a lovit un tren maşina.

Jenny îşi înăbuşi ţipătul cu o mînă din care fugise tot sîngele. Un tren!

– De-asta trebuie să-i găsim rudele cele mai apropiate.

Doamne, ce expresie îngrozitor de oficială. „Rudele cele mai apropiate", formula din voca-

bularul poliţienesc rezervată acelora care trebuie să fie anunţaţi cînd cineva drag moare într-un accident, departe de casă.

– Domnişoară Fletcher?

Trecuseră cîteva momente de tăcere, timp în care Jenny încercase să asimileze enormitatea tragică a acelui apel telefonic.

– Nu ştiu unde sînt Sarah şi Bob. Dar vin eu la spital, în cîteva minute. La revedere. Trebuie să mă grăbesc.

Închise telefonul fără a-i da ajutorului de şerif posibilitatea să mai adauge ceva. Cînd sări de pe pat, genunchii i se îndoiră sub trup. Merse împleticită pînă la debara, unde scoase prima haină care-i căzu în mîini.

Trebuia să ajungă la Cage. Acum. Imediat. Trebuia să-i spună că-l iubea înainte de a...

Nu, nu. N-avea să moară. Nici nu voia să se gîndească la moartea lui.

O, Doamne, Cage, de ce-ai făcut-o?

De cînd îi spusese ajutorul de şerif despre accident, Jenny se întreba dacă fusese într-adevăr un accident sau nu. Care fuseseră ultimele cuvinte ale lui Cage? „Nu-s bun de nimic." Oare respingerea iubirii lui de către ea fusese ultimul refuz pe care mai putuse să-l suporte? Oare acel „accident" fusese o încercare de a se face aprobat, descotorosind lumea de Cage Hendren?

– *Nu!*

Nu-şi dădu seama că ţipase cuvîntul cu voce tare, decît cînd îi auzi ecoul din pereţii apartamentului tăcut. Alergă prin odăile întunecate, pînă la uşa din faţă. Lacrimile îi şiroiau pe faţă, iar degetele-i tremurau atît de rău, încît abia mai putu vîrî cheia de contact în fantă.

Văzu locul accidentului de la cîteva intersecţii distanţă. Un camion de avarie tractase maşina lui Cage de pe linie, dar poliţia încă mai ţinea zona împrejmuită cu girofarurile, pentru a-i descuraja pe spectatorii curioşi.

Lincoln-ul argintiu arăta ca o folie de aluminiu pe care un uriaş irascibil o făcuse ghemotoc în pumn, aruncînd-o apoi. Pieptul lui Jenny se strînse dureros. Nimic n-ar fi putut scăpa cu viaţă din masa aceea de metal torsionat. Braţele îi erau prea slabe ca să mai conducă maşina, dar se sili să meargă mai departe. Trebuia să ajungă la timp la spital.

Cînd sosi, opri maşina şi năvăli pe uşile camerei de urgenţă. *Nu muri, nu muri, nu muri,* cînta inima ei la fiecare pas. Acel gen de frămîntare emoţională şi efort fizic nu-i făceau deloc bine copilului, dar pe moment gîndul îi stătea numai la Cage.

– Cage Hendren? gîfîi ea sufocată, trîntindu-şi palmele pe comptoarul oficiului surorilor.

Sora de gardă îşi ridică privirea.

– A intrat în operaţie.

– Operaţie?

– Da. La doctorul Mabry.

Dacă-l operau, însemna că trăia. *Doamne-Ţi mulţumesc, Îţi mulţumesc.* Trase aer în piept, spasmodic.

– La ce etaj?

– La doi.

– Mulţumesc.

O luă la fugă spre lift.

– Domnişoară?

Jenny se răsuci.

– S-ar putea să dureze.

Sora o prevenea cu diplomaţie să nu-şi facă prea mari speranţe.

– Aştept, oricît o dura.

La etajul doi, femeia din oficiu confirmă că domnul Hendren era în sala de operaţie.

– Sînteţi rudă? se interesă ea, politicoasă.

– Am... am copilărit împreună. Părinţii lui m-au înfiat cînd am rămas orfană.

– Înţeleg. Nu i-am putut găsi, dar mai încercăm.

– Sînt sigură că au ieşit doar în seara asta şi vor reveni curînd.

Lui Jenny nu-i venea să creadă că era capabilă să poarte conversaţii indiferente. Îi venea

să urle de să se dărîme pereţii. Voia să se trîntească pe jos şi să se tăvălească smulgîndu-şi părul din cap.

– Îi aşteaptă un poliţist acasă, pentru a-i aduce aici.

Jenny îşi muşcă buza.

– Se vor speria. Şi-au pierdut fiul cel mai tînăr de cîteva luni.

Sora scoase un ţistuit de regret.

– Ce-ar fi să luaţi loc acolo, cît aşteptaţi? îi indică ea o sală de aşteptare. Sînt convinsă că vom primi curînd veşti despre starea domnului Hendren.

Ca un automat, Jenny se îndreptă spre sala de aşteptare şi se aşeză pe canapea. Ar fi trebuit să se ducă ea însăşi la parohie, să fie acolo pentru a le da soţilor Hendren vestea accidentului lui Cage, cînd ajungeau acasă. Dar nu-l putea părăsi. Nu putea! Trebuia să stea pe loc, telegrafiindu-i iubirea şi încurajarea prin ziduri, pînă în sala de operaţie, unde el se agăţa precar de firul vieţii.

Viaţa lui îi era nepreţuită. Nu ştia? Cum putuse să...

O, Doamne, îl lăsase să plece, cu cea mai proastă părere despre el însuşi. La fel cum îl respinseseră părinţii săi în seara de după înmormîntarea lui Hal, astă seară îl alungase şi ea cu cruzime, după ce el îşi deschisese inima. Soţii

Hendren puteau cunoaşte prea puţin psihicul lui Cage pentru a-şi da seama ce-i făcuseră, toată viaţa, dar ea *îl cunoştea bine.*

De cîte ori se îndoise Cage de valoarea propriei sale vieţi? Nu cocheta cu moartea de fiecare dată cînd sfida autoritatea sau se aşeza la volanul maşinii şi depăşea limita de viteză? Nu-şi făcea farsele scandaloase numai pentru a cîştiga atenţia care-i fusese refuzată dintotdeauna?

O, Cage, iartă-mă. Te iubesc. Te iubesc. Tu eşti cel mai important om din lume pentru mine.

– Domnişoara Fletcher?

Tresări auzindu-şi numele. Închisese ochii chinuită, în timp ce se ruga, tîrguindu-se cu Dumnezeu ca să-i cruţe viaţa lui Cage. Se aşeptase să vadă un medic, aplecîndu-se compătimitor spre ea. În schimb, omul care i se adresase purta uniformă de poliţie.

– Da?

– Bănuiam că dumneavoastră sînteţi. Sînt ajutorul de şerif Rawlins. Am vorbit la telefon.

Îşi şterse ochii de lacrimi.

– Desigur. Îmi amintesc.

– Iar dumnealui este domnul Hanks. Cel căruia i-a salvat Cage familia.

Pentru prima oară, Jenny îl observă pe omul care stătea puţin în urma ajutorului de şerif. Acesta făcu un pas înainte, salopeta şi bocancii

săi contrastînd discordant cu sterilitatea modernă a coridorului de spital. Avea ochii înroşiţi de lacrimi şi-şi ţinea capul chel plecat cu umilinţă.

– I-a salvat? articulă Jenny; nu se auzi aproape nici un sunet. Nu înţeleg.

– Soţia şi copiii lui erau în maşina care se blocase pe şine. Cage a venit din spate şi a împins-o. În ultimul moment i-a dat la o parte din calea trenului. Sigur, mecanicul văzuse ce se întîmpla şi încetinise cît putea, dar n-a avut timp să oprească.

Îşi drese glasul, stînjenit.

– Bine că a lovit maşina în partea dreaptă şi norocul lui Cage că nu era cu *Vet*-ul. Pe-aia ar fi strivit-o ca pe-o ploşniţă.

Cage nu încercase să-şi curme viaţa! Plecase val-vîrtej de lîngă ea, furios şi rănit, dar nici un moment nu-i trecuse prin minte să se sinucidă. Ce neghioabă fusese să bănuiască măcar aşa ceva!

O serie nouă de lacrimi îi şiroiră pe faţă. Încercase să salveze vieţile altora. Dacă murea, avea să piară ca un erou, nu ca un sinucigaş. Ridică privirea spre domnul Hanks.

– Familia dumneavoastră e bine?

Omul dădu din cap:

– Sînt încă zguduiţi, dar, graţie domnului Hendren, trăiesc. Aş vrea să-i spun personal cît de

recunoscător îi sînt. Mă rog la Dumnezeu să scape cu bine.

– Şi eu mă rog.

– Ştiţi, spuse Hanks, aplecîndu-şi capul şi clătinîndu-l cu tristeţe, mereu am avut o părere proastă despre Cage Hendren, din cauza zvonurilor care tot circulau. Că bea, că femeile... aşa şi pe dincolo. Îl vedeam gonind prin oraş cu maşinile lui fanteziste, ca un liliac ieşit din Hades. Îl socoteam un nebun afurisit să-şi rişte aşa viaţa.

Oftă.

– Cred c-am învăţat pe pielea mea să nu mai condamn oamenii pe care nu-i cunosc. N-avea nici un motiv să se bage pe linia aia şi să dea maşina nevesti-mii din faţa mărfarului. Şi, totuşi, a făcut-o.

Ochii începură să i se umple din nou de lacrimi. Jenat, şi-i acoperi cu mîna.

– De ce nu vă duceţi acasă, domnule Hanks? spuse cu blîndeţe ajutorul Rawlins, punîndu-i o mînă pe umăr.

– Vă mulţumesc, domnule Hanks, adăugă şi Jenny.

– Pentru ce? Dacă nu era rabla aia a mea prăpădită...

– Vă mulţumesc oricum, repetă ea încet.

Hanks dădu din cap solemn şi încurajator, înainte ca Rawlins să-l conducă la lift.

Previziunea surorilor că aveau să afle curînd veşti despre starea lui Cage se vădi falsă. Din sala de operaţie nu ieşea nimeni să anunţe ceva.

Stătea acolo de aproape două ore, cînd uşile ascensorului se deschiseră, din cabină năvălind Bob şi Sarah. Aveau ochii înnebuniţi, chipurile descompuse de îngrijorare şi durere reînnoită.

Jenny îi privi oprindu-se la oficiul surorilor pentru a se prezenta. Primiră de la soră aceleaşi asigurări politicoase şi căldicele. Sprijinindu-se unul de altul, se întoarseră spre oficiu. Cînd o văzură pe Jenny, paşii le şovăiră.

În primul moment, Jenny îi acuză. *Nu l-aţi iubit, dar acum veniţi să-i plîngeţi la patul de moarte,* spuse expresia ei.

Însă nu-i putea condamna fără să se învinuiască şi pe sine. Dacă nu se temea atîta de ceea ce ar fi însemnat pentru viaţa ei ternă, şi-ar fi recunoscut cu ani în urmă iubirea faţă de Cage.

Iar azi, *azi,* cînd el avusese nevoie să ştie că era iertat şi că-l iubea, îi respinsese scuzele. Ironia situaţiei era că el îşi ceruse iertare pentru a fi făcut dragoste cu ea, pentru că-i dăruise cea mai splendidă noapte din viaţa ei. Iar ea refuzase să-i accepte scuzele! Cum îi putea acuza pe soţii Hendren pentru miopia lor, cînd a ei fusese cu atît mai dureroasă?

Se ridică şi întinse braţele spre Sarah. Cu un

strigăt de bucurie, bătrîna se clătină spre ea. Jenny o strînse cu putere.

– Şşş, Sarah, va fi bine. Ştiu.

Sughiţînd la fiecare cuvînt, Sarah îi explică unde fuseseră:

– Am plecat din oraş ca să vizităm un prieten bolnav. Cînd ne-am întors, maşina şerifului era parcată în faţa casei. Am ştiut că se întîmplase ceva îngrozitor.

Se aşezară împreună pe canapea.

– Mai întîi Hal, acum Cage, nu mai suport.

– Ar conta atît de mult dacă ar muri Cage?

Lui Jenny nu-i veni să creadă că le pusese cu atîta îndrăzneală cea mai importantă întrebare din mintea ei. O priviră cu ochi îndureraţi. Deşi ştia că trebuia să fie îngăduitoare cu ei în faţa tragediei, nu-şi găsea totuşi în inimă nici un dram de milă. Dacă numai cruzimea putea să le lumineze minţile asupra modului inadmisibil în care îşi trataseră fiul, Jenny avea să fie crudă. Pentru Cage ducea acea bătălie.

– Bănuiesc că el nu crede că v-ar păsa.

– Dar e fiul nostru. Îl iubim, se tîngui Sarah.

– I-aţi spus vreodată că-l iubiţi? I-aţi spus vreodată cît de mult îl preţuiţi?

Bob îşi coborî ochii, vinovat. Sarah înghiţi un nod.

– Nici nu e nevoie să-mi răspundeţi. Atîta vreme

cît am locuit eu cu voi, n-aţi făcut-o niciodată.

– Ne-a... ne-a fost foarte greu cu Cage, murmură Bob.

– Fiindcă nu se potrivea în tiparul dorit de voi. Nu s-a simţit niciodată acceptat. Nu i-aţi apreciat individualitatea. Ştia că nu s-ar fi putut măsura nicicînd cu criteriile voastre, aşa că a renunţat să mai încerce. Se preface dur, rece şi cinic, dar ăsta nu e decît un mecanism de apărare. Doreşte cu disperare să fie iubit. Vrea ca voi, părinţii lui, să-l iubiţi.

– Am încercat să-l iubesc, protestă Sarah. Niciodată nu stătea locului destul de mult timp. Nu se gudura, aşa ca Hal. Nu era bine crescut ca Hal. Pe Cage era greu să-l iubeşti. Nesupunerea lui Cage, unda aia de sălbăticie mă speriau.

– Ştiu ce vrei să spui, zîmbi tainic Jenny, bătînd-o pe mînă, înţelegătoare. Eu am învăţat să văd dincolo de asta, să găsesc omul. Îl iubesc din toată inima.

Bob vorbi primul:

– Adevărat, Jenny?

– Da. Foarte mult.

– Cum poţi, atît de curînd după moartea lui Hal?

– L-am iubit pe Hal. Dar el îmi era mai mult ca un frate. Abia cînd Cage şi cu mine am început să stăm împreună mi-am dat seama că-l iubeam de

multă vreme. Şi eu, la fel ca voi, mă temeam de el.

– S-ar putea să dureze un timp pînă ne vom obişnui cu ideea că tu şi Cage sînteţi împreună, spuse Bob.

– Şi mie mi-a trebuit mult timp.

– Ştim că am fost nedrepţi cu tine, interveni Sarah. Voiam să te ţinem lîngă noi, ca să umpli golul pe care-l lăsase în viaţa noastră moartea lui Hal.

– Am viaţa mea.

– Acum ne dăm seama. Singurul mod de a te păstra e lăsîndu-te liberă.

– N-am să plec departe, îi asigură ea, cu un surîs. Vă iubesc pe amîndoi. Mi s-a frînt inima cînd a apărut prăpastia asta între noi.

– Copilul a fost un şoc pentru noi, Jenny, coborîră scurt ochii lui Bob spre abdomenul ei. Cu siguranţă, poţi înţelege. Dar, în fine, e şi copilul lui Hal. Din acest motiv, îl vom accepta şi-l vom iubi.

Jenny deschise gura să vorbească, însă un alt glas o întrerupse:

– Reverend Hendren?

Se întoarseră, recunoscîndu-l pe doctorul Mabry în uniforma sa de chirurg. Era pătată de sudoare. Părea răvăşit. Jenny îşi strînse mijlocul, parcă pentru a-şi apăra copilul de vestea proastă despre tatăl lui.

– E viu, spuse medicul, risipindu-le pentru moment teama. La limită. Încă mai este în stare critică. Era sub şoc, cînd l-au adus. Praf se făcuse pe dinăuntru. Avea hemoragie internă. A trebuit să-i transfuzăm mult sînge. L-am peticit de-a binelea, dar cred că am reuşit să coasem totul la loc. Are o fractură necominutivă la tibia dreaptă şi o ruptură cît firul de păr pe femur. Vînătăi şi contuzii peste tot. Astea-s cele mai mici probleme.

– Va trăi, doctore Mabry? îi puse Sarah întrebarea ca şi cum de răspunsul lui ar fi depins propria ei viaţă.

– Are toate şansele, fiindcă e puternic ca un taur şi rezistent ca un bocanc. A scăpat şi din accident, şi din operaţie. Dacă a putut supravieţui acestor două traume, bag mîna-n foc că o va scoate la capăt. Acum, dacă mă scuzaţi, ar fi mai bine să mă întorc la el.

– Îl putem vedea? întrebă Jenny, apucîndu-l de mînecă.

Doctorul cumpăni întrebarea, dar neliniştea de pe feţele lor îl convinse.

– De cum trece la reanimare, unul dintre dumneavoastră va putea intra pentru trei minute. Ţinem legătura.

Se răsuci şi plecă pe culoar cu pas vioi.

– Trebuie să-l văd, spuse Sarah. Trebuie să-i spun cît de mult ţinem la el.

– Sigur că da, draga mea, încuviinţă Bob. Te duci tu.

– Ba nu, interveni cu fermitate Jenny. Voi merge eu la el. Aţi avut la dispoziţie toată viaţa ca să-i spuneţi că-l iubiţi, dar n-aţi făcut-o. Sper să mai aveţi şi restul vieţii pentru a vă răscumpăra faţă de el. Dar în seara asta mă va vedea pe mine. De mine are nevoie. A, şi în legătură cu copilul...

Simţi că ultimul fir al opresiunii i se desprinsese de inimă.

– Nu Hal a fost tatăl lui. Cage este. Port în mine copilul lui Cage.

Gurile li se căscară amuţite de uimire, dar lui Jenny nu-i mai păsa dacă aprobau sau nu. De data asta, nu mai lăsa s-o intimideze obişnuinţele de-o viaţă.

– Sper să ne iubiţi pe toţi trei – pe Cage, pe mine şi pe copil.

Le puse câte o mînă pe umeri, vorbindu-ie din adîncul inimii:

– Noi vă iubim şi am dori să fim o familie.

Trăgînd aer în piept, întretăiat, îşi lăsă mîinile să-i cadă pe lîngă trup. Lacrimile pe care şi le simţea inundîndu-i ochii fură înghiţite repede, pentru ca părinţii lui Cage să nu le ia sursa drept slăbiciune, în loc de uşurare.

– Dar dacă nu ne puteţi lua aşa cum sînem, dacă nu puteţi accepta iubirea dintre noi, atunci

merge şi aşa. Voi veţi avea de pierdut.

Curajul şi speranţa îi clocoteau în suflet şi se avîntă, zîmbind printre lacrimi:

– Îl iubesc pe Cage, mă iubeşte şi el şi refuz să mă simt vinovată pentru asta. Ne vom căsători şi ne vom creşte copilul, iar el va şti în fiecare zi a vieţii sale că-l iubim pentru ceea ce e, nu pentru ce vrem sau ne aşteptăm noi să fie.

Şi, peste o jumătate de oră, cînd doctorul reveni ca să-l conducă pe unul dintre ei la secţia de terapie intensivă, Jenny fu aceea care părăsi sala de aşteptare, urmîndu-l.

Epilog

– Ce se-ntîmplă aici?

– Facem baie.

– Faceţi mizerie.

– Trent e de vină. Tot timpul stropeşte.

– Şi cine l-a învăţat să stropească?

Din uşa băii, Jenny le zîmbi soţului şi fiului ei, care se aflau amîndoi în cadă. La şapte luni, Trent stătea cu spatele rezemat de coapsele lui Cage şi picioruşele durdulii pe burta sa.

– E spălat?

– Cine, Trent? Sigur. Scîrţîie de-atîta curăţenie.

Jenny intră în încăpere şi îngenunche lîngă

cadă. Trent, recunoscîndu-şi mama, zîmbi, arătîndu-şi mîndru cei doi dinţi din faţă. Arătă cu degetul spre ea, gîngurind.

– Sînt exact sentimentele mele, fiule, aprobă Cage. E o gagică trăsnet, aşa-i?

– Să nu vă trăsnesc eu cap în cap, dacă nu ieşiţi şi nu ştergeţi apa asta.

Jenny încercase să pară severă, dar, cînd se aplecă să-l ridice pe Trent din cadă, rîdea cu hohote. Ridicîndu-l, văzu cicatricea roşiatică de pe abdomenul lui Cage. Întotdeauna o făcea să redevină serioasă, cel puţin atîta timp cît să lanseze spre cer o rugăciune de recunoştinţă.

– Fii atentă cu el, e lunecos ca un ţipar, o preveni Cage, ieşind din cadă. Apa îi şiroia pe trupul zvelt şi musculos. Jenny ajunsese să descopere că era complet lipsit de pudoare, o trăsătură care o delecta nespus.

– De parcă eu nu ştiu.

Încercă să-şi ţină locului fiul care se zbătea, în timp ce-l înfăşura într-un prosop. Renunţase să mai evite udătura. Trupul mic şi voinic al lui Trent îi făcuse deja leoarcă pieptul halatului.

Duse copilul în camera lui, care se afla de cealaltă parte a holului larg, vis-à-vis de dormitorul conjugal. Transformase unul dintre dormitoarele vechii case într-o cameră de copii ca-n cărţile cu poze. Urmîndu-i instrucţiunile, Cage făcuse aproape

toată munca manuală, în weekend-uri. Erau foarte încîntaţi de rezultate.

Jenny devenise atît de pricepută la manevrarea agitatului ei fiu, încît, cînd li se alătură şi Cage, uscat şi cu un halat flauşat pe el, Trent era echipat cu scutecul şi pijamaua.

– Zi-i noapte bună lui tati, îl ridică Jenny să primească sărutarea lui Cage. Acesta îl luă în braţe, îl strînse la piept şi-l sărută zgomotos pe obraz.

– Noapte bună, fiule. Te iubesc.

Îmbrăţişă copilul, în timp ce Jenny îi privea cu drag. Trent era obosit. Capul său, cu claia de cîrlionţi blonzi-nisipii, căzu pe umărul lui Cage, cu un căscat enorm.

– Era gata de culcare, spuse Jenny mai tîrziu, cînd traversară culoarul spre dormitorul lor, după ce se asiguraseră că Trent era învelit bine. Şi eu la fel.

Întinse braţele în lături, lăsîndu-se să cadă cu spatele pe pat.

– Voi doi mă obosiţi îngrozitor.

– Nu zău?

Ochii lui Cage îi cutreierară trupul întins, din creştet pînă-n tălpile care se balansau deasupra podelei. Halatul i se desfăcuse, dezvăluind o parte prelungă de coapsă netedă şi bronzată, ispititoare. Sînii arătau atît lascivi, cît şi vulnerabili, între braţele întinse. Fără mustrare de cuget, Cage îşi

deznodă cordonul halatului, şi-l smulse, îl lăsă să lunece fără zgomot pe mochetă şi se culcă deasupra ei. Genunchii lui i-i depărtară pe-ai ei.

– Trebuie să depăşeşti sfiala asta, Cage.

– Deşteapto.

Chicoti, în timp ce buzele i se jucau cu urechea soţiei lui. Făcuse baie înaintea lui şi a lui Trent, şi avea pielea caldă şi parfumată. Sub halat, nu purta altceva decît o roşeaţă palidă.

– De ce să mai pierdem vremea cu preliminariile? Cred în a înhăţa ceea ce vreau.

– Şi mă vrei pe mine?

– Hm, îi depuse el un şir de sărutări nevinovate pe gît. Dintotdeauna te-am vrut. Cele mai lungi trei luni din viaţa mea au fost alea de după naşterea lui Trent.

– Nu uita săptămînile dinainte de a se fi născut.

– Nu le-am uitat, mîrîi Cage. Eu tot mai spun că medicul ne-a pus restricţia mai devreme decît era necesar. Se răzbuna el pe mine pentru ceva.

– Pentru ce?

– Nimic.

Jenny îşi înfipse degetele în părul lui şi trase, pînă cînd Cage îşi înălţă capul.

– Pentru ce? insistă ea.

– Au!

– Zi-mi.

– Bine, bine. Nu-i nici o scofală. Acum cîţiva ani, aveam o şustă cu una din surorile lui. Cînd am terminat-o, s-a supărat şi a plecat din oraş. De-atunci îmi tot poartă pică.

– Cu cîte femei ai avut... idile?

Rămase absolut nemişcat. Stilul ironic i se risipi. Îi studie ochii.

– Are vreo importanţă, Jenny?

Privirea ei îi coborî dinspre ochi pînă pe gît.

– Le duci dorul? Zbenguielilor ălora?

– Tu ce crezi?

Trupul lui îi dădu în lături halatul, făcînd-o să-l simtă viril şi cald pe abdomenul ei.

– Eu cred că nu.

– Ai ghicit.

O sărută cu o poftă pătimaşă, care risipi orice umbră de îndoială. Cînd îşi desprinse buzele de ale ei, sîngele lui Jenny pompa fierbinte prin vene.

– Te iubesc, Cage.

– Te iubesc.

– Ştii ce zi e azi?

Se gîndi un moment.

– Accidentul?

– Acum fix un an.

– Cum ţi-ai amintit?

Jenny îi atinse buzele:

– Fiindcă e ziua cînd am crezut că te pierdusem. Ore întregi am stat în sala de aşteptare, la

spital, întrebîndu-mă dacă aveai să mai trăieşti măcar atîta timp cît să-ţi spun ce mult te iubesc şi cît de importantă e viaţa ta pentru mine. La început, numai pentru asta m-am rugat. Apoi, după ce ai ieşit cu bine din operaţie, m-a apucat lăcomia şi m-am rugat să trăieşti pînă la adînci şi verzi bătrîneţi.

Un colţ al gurii lui Cage se arcui într-un zîmbet.

– Sper ca Dumnezeu să-ţi răspundă şi la a doua rugăciune.

– Şi eu. Dar nu iau nici măcar o zi de sigură. Îi mulţumesc pentru fiecare pe care o avem împreună.

Se sărutară iarăşi. Noul sărut le reconfirma iubirea.

Cînd se despărţiră, Cage îşi afundă degetele în părul ei, pentru a-l răsfira pe cuvertură.

– Cînd mi-am recăpătat cunoştinţa, în reanimarea aia, primul lucru pe care l-am văzut a fost faţa ta. N-aveam de gînd să mor şi să te las.

– Cît mai ţii minte din acele cîteva zile?

I se părea ciudat că niciodată nu vorbiseră prea mult despre asta. De-a lungul lunilor de convalescenţă, îl ţinuse numai în mustrări şi restricţii. Cage nu era obişnuit să stea închis şi să i se limiteze activităţile. Adaptarea sa psihologică fusese la fel de dificilă ca restabilirea fizică.

Dar vigilenţa răbdătoare a lui Jenny dăduse

rezultate. Spre marea surprindere a doctorului, după cîteva luni de la accident, Cage îşi revenise la normal. Ba, chiar mai bine, îl tachinau medicii, pentru că se lăsase de fumat şi nu mai bea atît de mult.

Apoi se născuse Trent şi începuseră rutina vieţii de familie. Afacerile lui Cage continuaseră să prospere, putîndu-le coordona prin telefon, în perioada de imobilizare. Acum avea doi oameni pe statul de plată, o secretară care o înlocuise pe Jenny înainte de naşterea lui Trent şi un geolog care lua mostrele de subsol şi le analiza. Însă tot Cage era acela care specula, care convingea investitorii să-şi dea banii, care încheia tranzacţiile, care găsea ţiţeiul.

Anul trecut fusese atît de încărcat, încît Jenny îşi scosese din minte ceasurile negre şi zilele mohorîte din urma accidentului. Niciodată nu-l întrebase cu adevărat pe Cage despre impresiile lui din perioada internării în spital.

– Nu-mi amintesc prea mult, decît că erai tot timpul lîngă mine. Un episod iese în evidenţă. Prima oară cînd i-am văzut pe mama şi pe tata. Ţin minte că am încercat să zîmbesc, ca să ştie cît mă bucuram că-i văd. Mama m-a luat de mînă, s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. Tata a făcut la fel. Poate nu pare cine ştie ce, dar pentru mine a însemnat enorm.

Jenny îşi reţinu lacrimile.

– Ai fi fost mîndru să mă vezi cînd le-am spus că e copilul tău.

Sărutarea care urmă fu considerabil mai înfierbîntată decît cea dinainte.

– Mama şi tata şi-au revenit, spuse Cage, cînd se întrerupseră. Sînt topiţi după Trent şi-l găsesc cel mai minunat bebeluş din lume.

– Mă-ntreb de unde le-a venit ideea...

În joacă, îi răsuci un smoc din părul de pe piept.

– Între ei, Roxy şi Gary – va fi răsfăţat de mama focului, dacă nu-i ţinem din scurt, rîse ea. Ştii cînd am ştiut prima oară că ai tăi ne vor accepta?

– Cînd ne-a cununat tata în salonul de spital?

– Nu, răspunse ea, cu un zîmbet automat, amintindu-şi. Înainte de asta, cînd a telefonat Gary din El Paso, mirat că nu-i aşteptaserăm la aeroport cînd s-au întors din luna de miere. Eram necăjită şi ruşinată. Uitasem complet de ei, în timp ce tu erai la terapie intensivă. Bob s-a oferit să meargă cu maşina după ei, la El Paso. Am ştiut că, dacă o putea înghiţi pe Roxy, avea să ne accepte şi pe noi.

– Ai marcat cîteva puncte în ochii lor cînd ai înfiinţat Fundaţia *Hal Hendren* pentru Sprijinul refugiaţilor politici.

– Iar tu şi mai multe, cînd ai făcut donaţia aia

generoasă.

– Numai fiindcă ai insistat atît de mult să egalez cît cheltuisem pe verighetă.

– Plăteai tu oricum.

– Nu prea ştiu, o fentă el, privind spre inelul cu diamante şi smaralde. A fost un inel al dracului de scump.

Jenny îl ciupi de fundul gol. Rîseră amîndoi şi, cînd se liniştiră, Cage o privi, cu ochii luminaţi de dorinţă.

– Tu eşti iubirea mea, Jenny. Te ador. N-am avut nici o rază de lumină în viaţă, pînă n-ai început tu să mă iubeşti.

– Atunci, lumina asta va străluci de-a pururi, fiindcă atîta timp am de gînd să te iubesc.

– Pe cuvînt de onoare?

– Pe cuvînt.

Se întinse spre gura lui şi, cînd se întîlniră, dorinţa de nestăvilit li se aprinse.

– Dar tot o pacoste eşti, îi şopti ea pe buze.

– Zău?

– Mhm. Ia uite în ce nenorocire m-ai băgat.

Îşi descheie halatul, ducîndu-i mîna la sînul ei. Cage atinse movila caldă, cu centrul încordat.

– Eu am făcut asta?

– Da. Şi ce fată cuminte eram. M-ai dus pe căi rătăcite.

Uşor, Cage prinse între degete sfîrcul erectat.

– Sînt un băiat nebunatic, nici vorbă.

Îşi coborî capul, frecînd cu gura piscul trandafiriu şi dur. Îl măturã cu limba. Şi încă o dată.

– Încă mai ai gust de lapte.

Începu să sugă, la fel cum făcuse şi fiul lui pînă în urmă cu o lună.

Cage părea şi el să se hrănească din ea. Se pierdea în gustul ei. Cînd îi mîngîie coapsa cu mîna, pînă sus, o găsi înrourată de nerăbdare. Degetele lui rotitoare o aduseră în pragul uitării de sine. Apoi, bărbăţia sa o cuceri.

– Dumnezeule, Jenny, cît te mai iubesc.

Timpul se opri în loc, pînă cînd universul se despică, potopindu-i cu lumină. Trecu multă vreme ۔ ¯ să-şi recapete respiraţia. Cînd reuşiră, în sfîrşit, Cage se ridică, privindu-i zîmbitor faţa strălucitoare.

Surîsul ei de răspuns se întinse încet şi sexy şi numai că nu toarse cînd spuse:

– Eşti dracul gol pe roţi, Cage Hendren.

Şi bine făcu, căci se amuzară copios.

SFÎRŞIT